TRUE CRIME
GERHARDT MULDER
ROTTERDAMSE
PENOZE
OVER KRUIMELDIEVEN
EN KEIHARDE KILLERS
POLITIE

ROTTERDAMSE PENOZE
OVER KRUIMELDIEVEN EN KEIHARDE KILLERS

Gerhardt Mulder

JUSTBOOKS

Auteur: Gerhardt Mulder
Copyright © 2023 Gerhardt Mulder
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotocopy, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Gerhardt Mulder

No parts of this book maybe reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digitale files or any other means, without written permission from Gerhardt Mulder.Omslagontwerp: Ben Gross
Redactie en productie: Vitataal, Feerwerd.
Opmaak: Everytising, Rotterdam.
e-book ISBN 97890 8975 295 6
NUR: 330

Voorwoord

Enkel research is niet voldoende om iets over de handelingen, gedachten en karakterstructuur van de penoze te leren kennen. Men dient zelf een vrije jongen te zijn om zich in te kunnen leven en weer te kunnen geven wat de intentie, gedachtegang en gevoelens van de penoze is om te handelen zoals hij handelt. Het milieu waaruit hij komt, zijn opvoeding en karakter, zoals fantasie, brutaliteit en de kunst van het liegen. Dit zijn belangrijke elementen voor het opgroeien tot een vrije jongen. Veelal zijn het impulsieve dromers en fantasten die van het hen graag het mijn maken. Ze hebben zich de romantische Robin Hood filosofie eigen gemaakt. Stelen van de rijken en de buit vervolgens verdelen onder de armen, waarvan de penozejongen de armste der armen is. Met deze instelling gaat Albert van Beurden ook door het leven. Alles wat hij als vrije jongen buit maakt is nooit van een mens maar altijd van een bedrijf dat het wel lijden kan. Dat en het plezier dat hij eraan beleeft, blijft zijn leven lang het excuus om te doen wat hij doet. Welke man of vrouw droomt er niet van om snel geld te maken? Wie vult zijn belastingformulier zonder leugens of verzwijgingen in? Wie wil niet eens uit de band springen en doen wat hij eigenlijk niet mag doen? Bijna iedere mens heeft die wens, maar bij de vrije jongen, de penozejongen, is het geen denken maar doen. Hij is geen crimineel, hij is de koorddanser tussen goed en kwaad. Een artist die leeft van zijn fantasie en handigheid. In tegenstelling tot de meedogenloze crimineel, die zich met geweld en ten koste van levens door het leven slaat. Dit zijn de Rotterdamse rotzakken, penoze en ander geboefte die we in dit boek behandelen.

Crimineel, geëerd met standbeeld en straatnamen

Veel arme stadsgenoten wonen in het midden van de 19e eeuw in Veel arme stadsgenoten wonen in het midden van de 19e eeuw in oude stegen in het centrum van Rotterdam. De bevolking groeit in die tijd snel en aan de rand van het stadscentrum, in het noorden en oosten van de stad, worden in snel tempo huizen uit de grond gestampt om de arbeidersgezinnen onder te brengen. Het worden armoedige buurten met eindeloze huizenrijen die benauwen en waar een afwisselen populatie van zeelui, havenarbeider en ambachtslieden komen te wonen, aan monotone rechte en smalle straten. De jonge Lodewijk Pincoffs echter niet. Hij is de zoon van Abraham Levi Pincoffs en Roosje Polak, roepnaam Rosetta. Vader is textielhandelaar en lotenverkoper. Het gezin woont op de Parklaan en sinds 1826 hebben ze een manufacturenzaak. Een klein groepje reders, bankdirecteuren en rijke families, meestal Rotterdammers van origine, maken de dienst uit in onze stad en het Joodse gezin wordt in die kringen niet geaccepteerd. Dit is niet

het gevolg van de Duitse afkomst van de Pincoffs of het feit dat ze Joods zijn, de notabelen achten de handelaar en lotenverkoper ver beneden hun stand.

Abraham Levi verdient echter geld genoeg om Lodewijk in zijn jeugd op Rotterdamse privéscholen te plaatsen en te laten studeren op een handelsschool in Duitsland. In 1846 sterft Lodewijks vader, die laat zijn drie zonen en een dochter een kapitaal van vierhonderdduizend gulden na. Lodewijk is dan zeventien jaar oud en wanneer hij twintig is wordt hij als koopman actief.

De duizelingwekkende loopbaan van Lodewijk vertoont het spasme van het moeten slagen, hij trouwt in 1851 met Esther Raphael. Met haar krijgt hij drie zonen, Adolph, Maurits en Pieter. Behalve actief in de handel raakt Pincoffs ook betrokken in de Rotterdamse politiek. In 1856 wordt hij lid van de gemeenteraad en twee jaar later van de Provinciale Staten van Zuid-Holland. Ook in maatschappelijk opzicht is Pincoffs een actief man, hij zet zich vaak in voor goede doelen.

In 1866 richt Lodewijk samen met Henry Kerdijk een commanditaire vennootschap op voor het drijven van Handel op de kust van Afrika. Ze maken daarvan in 1869 een aparte onderneming onder de naam Afrikaanse Handelsvereniging, die de handel aan de westkust van Centraal-Afrika vrijwel geheel in handen heeft. Wanneer de Rotterdamse gemeenteraad in 1863 besluit tot aanleg van havens op het eiland Feijenoord richt Lodewijk allerlei bedrijven op, zo ook de Rotterdamse Handels Vereeniging, met – zoals hijzelf beweert- een beginkapitaal van vijftien miljoen gulden. Lodewijk Pincoffs is niet alleen de snel gerezen ster aan het Rotterdamse firmament maar ook een goede vriend van de Oranjes. De gemeente Rotterdam wordt daardoor dan ook min of meer gedwongen om de Rotterdamse Handels Vereeniging een concessie te verlenen tot uitbreiding van de havenwerken. Pincoffs heeft ook veel sympathisanten of bewonderaars zoals Marten Mees en de populaire burgemeester Joost van Vollenhoven. Beide mannen beschouwen Pincoffs als de enige echte ondernemende zakenman te midden van enkele koekenbakkers.

Notabelen, die niet zoveel met Pincoffs op hebben, vinden hem, naargelang hun mate van antipathie, een olijke gauwdief, een huichelachtige zwendelaar of een ordinaire flessentrekker.

Eerder krijgen Mees en Vollenhoven gelijk, maar de negativisten hebben het in de jaren zeventig het gelijk aan hun kant. Dan slaat het noodlot toe. Lodewijks zwager overlijdt, er breekt brand uit in een fabriek in Banana, een kleine zeehaven in de Bas-Congo provincie en daardoor komt de firma in financiële problemen. Hij moet investeerders toelaten om de zaak

drijvende te houden, maar de handel op Afrika lijdt grote verliezen. Lodewijk onttrekt kapitaal aan de Rotterdamse Handels Vereeniging om de Afrikaanse Handels Vereniging te ondersteunen tot die zichzelf kan bedruipen. Dit laatste gebeurt niet en schulden worden op schulden gestapeld.

De klap valt kort na de dood van prins Hendrik in 1879. Wanneer de prins sterft in mei komt de val van Lodewijk Pincoffs. Eerst staat hij nog hevig verontwaardigd te oreren voor de Rotterdamse gemeenteraad na het opduiken van de eerste geruchten over zijn malversaties. Daarna trekt hij zich woedend uit de gemeenteraad terug. Ooggetuigen beweren dat zij de familie Pincoffs op het nieuwe Beursstation in de trein hebben zien stappen. Dat klopt, want op 4 mei 1879 neemt Lodewijk onverwacht de benen. Met de trein reist het hele gezin via België naar Calais. Vandaar met de trein naar Liverpool om daar aan boord van het stoomschip Germanic naar New York te stappen. Na hun vertrek is Rotterdam totaal in paniek. De financiële ravage die Pincoffs heeft veroorzaakt is gigantisch. Diverse firma's gaan failliet en tal van particulieren worden zwaar gedupeerd. De stad Rotterdam en een aantal investeerders draaien op voor zijn schulden. Alleen al van de Afrikaanse Handels Vereeniging bedraagt het tekort bijna tien miljoen gulden en dat is een enorm kapitaal in die jaren.

Henry Polak Kerdijk krijgt van de rechter twee jaar celstraf opgelegd; en Pincoffs wordt bij verstek tot acht jaar gevangenisstraf veroordeeld. Nederland heeft in die tijd nog geen uitleveringsverdrag met de Verenigde Staten, dus het gezin is veilig in de Verenigde Staten. Dit alles is een goede reden om Pincoffs te eren, straten en pleinen naar hem te noemen, en een standbeeld voor het op te richten.

In de Rosse buurt, daar wonen meisjes van plezier

Aan het eind van de 19e eeuw is de Polder, de Rosse buurt van Rotterdam. Het is een wijk die een totale oppervlakte heeft van zo'n vier voetbalvelden en waar 630 woningen en panden staan. Het is een achterbuurt van sloppen, gangen en stegen met tientallen cafés, bierhuizen en danslokalen, waar zeelieden vanuit allerlei landen hun vertier zoeken bij de meisjes van plezier, of hun geluk beproeven in een speelhol. Door de opeenhoping van mensen en de primitieve hygiënische omstandigheden, met weinig licht en lucht, is het sterftepercentage onder de kinderen in de Polder hoog. De meest voorkomende doodsoorzaken zijn de regelmatig uitbrekende epidemieën en niet te vergeten de overdraagbare geslachtsziekten. De Polder is een echte volksbuurt die naast arbeiders, ook criminelen, pooiers en hoeren huisvest, bewoners die aan de zelfkant van het leven wonen.

De dag begint veelal met de vrouwen die met een muntstuk in de ene hand en een ketel in de andere naar de water- en vuurnering van tante Rika gaan. Ook als is het nog vroeg, de koffie is klaar en het is er al vol met nog half slapende vrouwen. In de witte wasem staat Mina de stovenzetster die naar Anna, de vrouw van de mandenmaker staat te luisteren. Dit is een dikke matrone die het wandelende nieuwsblad van de Polder wordt genoemd. Sommige vrouwen hebben het haar ongekamd opgestoken en ze dempen hun stemmen in dit vroege uur. Wanneer er een vrouw met haar dampende ketel weggaat, klepperen de zolen van haar sloffen op de stenen. Ze gaat het eten voor haar man maken die nog halfdronken aan tafel zit, en voor de kinderen die of naar school, of naar een van werkplaatsen gaan. Van het kinderwetje van Houten trekt men zich niets aan in de bittere armoede die hier heerst. De jongens, soms pas tien jaar oud, staan achter de werkbank of vlechten manden en dat soort arbeid meer, en dat de gehele dag door.
Overdag proberen de arme eerlijke sloebers hun geld te verdienen in de azijnmakerij De Roos van Hendrik van den Dool in de Kikkersteeg of hebben hun negotie in de Paddensteeg. Benauwde en enge stegen die voornamelijk vol zijn gebouwd met paardenstallen, pakhuizen en kleine dompige werkplaatsen. De hygiënische omstandigheden zijn slecht, kinderen en ouders slapen in een bedstee, met vaak wat vodden als bedekking. In dit asociale klimaat van armoede, verwaarlozing en dronkenschap komt er ook regelmatig incest voor. De ratten zijn in deze slechte behuizing de koningen van de nacht, die stelen tijdens de slaap het eten.
Wanneer de mensen hun karige brood naar binnen werken vallen de “Rooie huzaren” van het plafond op tafel. Deze dichterlijke naam hebben de sloebers aan de wandluizen gegeven.
Omdat veel bewoners geen eigen privaat hebben, doen ze hun behoefte in een emmer waarvan ze de inhoud daarna dumpen in het water van de Coolvest. Of ze lopen met toegeknepen billen naar de openbare gelegenheid in de Peperstraat.
In schrille tegenstelling daarmee heb je het 'schijngeluk' van het uitgaanscentrum dat is gesitueerd rondom de Zandstraat. Het is een beruchte straat waar de opgedofte animeermeisjes in de cafés zitten en die de klanten aanzetten tot flinke afname van consumpties.
In die jaren komen de keuterboertjes op hun klompen en in klederdracht met paard en wagen naar de stad en verkopen ook in de Polder hun producten aan de huisvrouwen. En passant duiken ze na gedane arbeid de kroeg in, drinken een kouwe klets en geven daarna hun aandacht aan de joffers. Dit is toch wel even wat anders dan thuis achter de gebreide broek van moeder de vrouw te liggen. De joffers gaan daarna op hun beurt met

de liefhebber die fiducie heeft naar een nabijgelegen uur hotelletje of peeskamertje voor het afwerken. Diegenen die te veel hebben gedronken worden in de donkere sloppen leeggeplukt door vingervlugge zakkenrollers.
Die penozejongens hebben hun eigen café waar ze aan de bar schuiven naast de pooiers, inbrekers en ladelichters. In de Schavensteeg staat het kroegje van 'Tante Toos,' een matrone die in de Polder is geboren. Achter het kroegje bevindt zich haar keuken en slaapvertrek, benevens nog twee kleine peeskamertjes. Na het afwerken van haar meisjes krijgt ze een afgesproken aandeel in de winst.
Het politiebureau in de Grote Pauwensteeg, die van de Coolsingel naar de Schiedamsedijk loopt, is vele jaren het criminele hart van Rotterdam, wanneer de Schiedamsedijk en de Zandstraat nog in volle glorie functioneren. Geen zaterdag gaat er voorbij of er zijn in de buurt vechtpartijen.
Voor de eerste wereldoorlog zijn het vooral de geweldsdelicten die de het bureau een enorme bekendheid bezorgen. Vele criminelen zijn daar vaste klanten, zoals Bleke Willem; de beruchte inbreker 't Corporaaltje; de boeven Kees kom je eten en Koos Kotebikker.
Op het gebied van de meisjes van plezier heb je Anna de Pruik, Naatje met 't kleedje; Schele Jet en, Utrechtse Mina, waarvan "het oor" van de laatste een tijdlang het gesprek van de dag is.
Op een gegeven moment komt op het bureau de melding binnen.
"Er heeft een gevecht plaats gevonden tussen de meisjes en er ligt een oortje voor jullie op de schoorsteen."
De politie rukt uit naar het café waar de vechtpartij tussen de dames heeft plaats gevonden en die vindt daar inderdaad de mooie afgesneden oorschelp, die aan Utrechtse Mina heeft toebehoord.
Zo rond 1910 komt het bericht dat het uitgaanscentrum rond de Zandstraat moet verdwijnen. Het moet wijken voor de bouw van het stadhuis, postkantoor en beurs, waarmee in 1914 wordt begonnen.
De hoertjes die tippelen, trekken nu naar de Schiedamsedijk, waar ze vooral zeelui als klant lokken. Dit wordt nu het uitgaanscentrum van Rotterdam met talloze cafés, cabarets en lichtekooien. De drugs doen haar intrede want in de cafés het Roode Front en Lichtenholz op de Schiedamsedijk kun je cocaïne kopen. In dat jaar wordt door de politie een 27-jarige Oostenrijkse uitbater aangehouden en een Spanjaard. Die twee ontkennen in eerste instantie iets met die louche handel te maken te hebben.
Zoals zo vaak is er wel een versliecheraar en dat is de pooier Kamstra. Die kan zijn mond niet houden. Bij huiszoeking vindt de politie bij hem een

flesje novocaïne en een notitieboekje waarin de namen van andere souteneurs en hun hoertjes staan. Achter de namen staan geldbedragen vermeld waarmee de politie Kamstra confronteert. Hierop volgt een heftige woordenwisseling tussen de pooier en zijn concubine, de beschuldigingen tussen die twee vliegen heen en weer vliegen. Kamstra bang dat hij door haar aantijgingen veroordeelt zal worden als souteneur, dat veel zwaarder weegt dan de handel in aan cocaïne gerelateerde producten, legt een volledige bekentenis af. Hij geeft toe zich al ruim een jaar bezig te houden met de handel in cocaïne en novocaïne, die hij dagelijks koopt van een bediende van apotheker Adriaan Robertson aan de Leuvehaven. Kamstra koopt zo'n 35 gram per week, voor zo'n anderhalve gulden per gram. Van één gram maakt hij vier poeders die hij verkoopt voor één gulden per stuk. Kamstra verzekert de politie dat hij enkel in zuivere cocaïne handelt en dat hij er zelf altijd opgewonden, vrolijk en uitbundig van wordt. Hij verkoopt de drugs voornamelijk aan de hoertjes, die naar zijn zeggen allemaal gebruiken, en aan de zeelieden in zeemanshuizen, zoals Spanjaarden, Grieken, Italianen, Engelsen en vooral Amerikanen.
Uit die tijd komt het verhaal hoe de penoze de incest van schele Gerrit uit de wereld helpt.
In een gangetje, stinkt het naar vis, vuil zeepsop en de bedompte geur van slecht verluchte huisjes. Daar woont de twaalfjarige Liesje, de dochter van de slepersknecht Schele Gerrit. Hij is vader van drie kinderen waarvan er twee bij zijn tweede vrouw. Een jongen en een meisje. Wanneer Rooie Betty, zoals zijn huidige vrouw wordt genoemd, 's avonds onder toezicht van de Schele de baan op gaat om wat geld te snaaien van dronken zeelieden, heeft Liesje de zorg voor haar broertje.
De eerste keer dat het onverwachte gebeurt, is wanneer moeder Betty opnieuw in het kraambed ligt. Gerrit is zoals altijd dronken wanneer hij 's nachts thuiskomt en naast Liesje op de matras kruipt.
“Ik kan haar nu niet lastig vallen,” mompelt hij tegen Liesje en hij valt na die ontboezeming ronkend in slaap.
Wanneer het licht wordt staat Liesje op om voor haar broertje en zichzelf boterhammen met reuzel klaar te maken. Daarover strooit ze wat bruine, uitgebakken kaantjes en daarna snijdt ze de boterhammen in blokjes. Ieder twee boterhammen, wat door de blokjes wel wat meer lijkt.
“Eet maar lekker op Rinus, dan breng ik je straks naar tante Sjaan.”
Sjaan is de zus van moeder en die heeft allemaal tantes in huis.
Dat vertelt vader aan Liesje wanneer moeder in bed komt te liggen en ze de eerste keer haar broertje wegbrengen.
“Wat doen die juffrouwen daar bij tante Sjaan?” vraagt ze Gerrit op de terugweg.

"Die naaien", zegt hij lachend. "Het zijn naaister in het naaiatelier van tante Sjaan."
De nacht erop kruipt hij weer naast haar op de matras. Het is koud en in haar slaap kruipt Liesje dicht tegen hem aan. Wanneer ze wakker wordt ligt ze lepeltje lepeltje met haar vader. Zijn adem blaast warm in haar nek en ze voelt zijn hand op haar been liggen.
Voorzichtig, om hem niet wakker te maken kruipt ze van de matras.
Pa slaapt niet.
"Jammer," hoort ze hem fluisteren. "Kom even terug meisje."
"Nee pa. Ik moet Rinus eten geven, want hij moet naar tante Sjaan."
Zo is de smeerlap begonnen en die nacht erop zegt hij.
"Kom maar lekker tegen me aan liggen duifje, het is koud en zo kunnen we elkaar verwarmen."
In haar onschuld kruipt Liesje tegen hem aan en wanneer ze lepeltje lepeltje liggen begint hij haar rug ter strelen.
Dat vindt Liesje heerlijk, maar ze schrikt wanneer zijn hand haar broekje naar beneden schuift en haar buik en billen begint te strelen.
"Niet doen pa, dat mag niet," zegt ze in paniek.
"Dat mag je vader wel, je bent mijn meisje. Zeg maar niets want anders hoort mama je nog."
Als verstijfd ligt Liesje in bed, haar vader blijft haar strelen, hij schuurt met zijn piemel langs haar rug en hijgt alsof hij met een zak kolen een trap oploopt.
Zo begint de ellende voor Liesje. Ieder avond kruipt hij bij haar op de matras en hij gaat steeds verder. Hij noemt haar "mijn vrouwtje", dat verandert al gauw in "mijn kleine sletje" en Liesje begint zich schuw en ongemakkelijk te voelen wanneer ze haar moeder ziet.
Op de nacht dat hij Liesje vraagt om zijn piemel vast te pakken die stijf tegen haar billen ligt, weigert ze. "Dat doe ik niet papa, dat is vies," fluistert ze.
Tot haar verwondering draait hij zich woedend om en schuift bij haar weg.
"Je bent een rotmeid. Iedere dochter is lief voor haar vader, maar jij bent een ondankbaar mormel."
Twee dagen lang spreekt hij niet tegen haar en Liesje voelt zich doodongelukkig. 's Nachts kruipt hij wel bij haar op de matras, maar hij gaat zo ver mogelijk van haar af liggen en trekt de dekens stijf over zich heen. Hierdoor ligt Liesje bijna helemaal bloot, kan niet slapen en krijgt het erg koud. De derde nacht kruipt ze tegen hem aan en slaat haar armen om zijn borst.
"Wat moet je?" vraagt hij.
"Je moet niet boos zijn papa en ik heb het zo koud."

De smeerlap denkt dat zijn dochtertje haar tegenstand heeft opgegeven, trekt haar ruw tegen zich aan en zijn hand schuift in haar broekje.
Geschrokken rukt Liesje zich los en vliegt uit bed.
“Kom hier,” sist Gerrit. Liesje vluchtte naar de bedstee waar Rinus ligt en kruipt naast haar kleine broertje. Stil huilend ligt ze naast het ventje totdat het licht wordt.
In alle vroegte gaat ze met het keteltje warm water halen bij tante Rika en ze is die morgen de eerste. Wanneer ze het keteltje aan tante overhandigt kijkt die haar aandachtig aan.
“Waarom heb je gehuild, kleintje. Gaat het niet goed met je moeder, er is toch niets aan de hand?”
Lies schudt haar hoofd.
“Jawel, er is wel wat, vertel het maar aan tante Rika.”
“Mijn vader,” zegt Liesje en ze begint hard te huilen.
Op dat moment komt Anna van de mandenmaker binnen met een vrolijk: “Goedemorgen.”
Wanneer ze Liesje ziet huilen, loopt ze op haar toe en slaat haar armen troostend om haar heen.
“Waarom zo'n verdriet, wat is hier gebeurd?” vraagt ze aan Rika.
“Er is iets met haar vader, misschien is hij ziek. Ze was net bezig het me te vertellen toen je binnenkwam.”
Liesje slaat haar betraande ogen op. Het lijkt wel of er een hand om haar keel ligt die haar wurgt en met moeite stoot ze uit. “Mijn vader is niet ziek.”
“Wat is er dan met je vader?”
“Hij wil dingen van me die ik niet wil.”
Rika en Anna kijken elkaar veelbetekenend aan.
“Wat voor dingen?” vraagt Rika. “Zijn het vieze dingen?”
Liesje knikt.
“Met je lichaam?” vult Anna aan, die zeker wil weten dat het is wat beide vrouwen denken.
“Ja,” zegt Lies “en ook met dat van papa.”
“Nou schat, als hij dat nog eens wil doen, dan kom je maar direct naar mij toe. Al is het midden in de nacht,” zegt Rika, die het gevulde waterketeltje voor het bedroefde meisje neer zet.
“Dat doet hij nooit meer,” zegt de vrouw van de mandenmaker, “daar kun je vergif op innemen.”
Die middag loopt Schele Gerrit in de Schavensteeg ter hoogte van het pakhuis van Beinsdorff wanneer Bleke Willem en Koos Kotebikker hem tegemoetkomen.
“Goedemiddag mannen,” zegt de Schele, terwijl hij zijn hand ter begroeting op steekt.

“Zo viezerik,” zegt Koos. “Wat vreet jij allemaal met je dochtertje uit, ken je geen fatsoenlijke vrouw naaien?”
“Waar bemoei jij ..” Voordat de Schele zijn zin af kan maken heeft hij al een stoot van Koos op zijn neus te pakken, gevolgd door een trap in zijn kruis van Willem. Schele Gerrit slaat onder een schreeuw van pijn dubbel en zijn hoofd wordt daarbij opgevangen door de knie van Koos. Opnieuw vangt zijn neus een klap op, die breekt door de kracht en een straal bloed spuit uit zijn neusgaten. “Raak dat meisje nog een keer aan en ze kunnen je een houten jas aanmeten. Heb je dat goed gehoord, schele machochel?” Ze kijken niet meer om wanneer Gerrit in de richting van zijn huis strompelt. Het is niet dat de mannen trots zijn om wat ze hebben gedaan, maar ze hebben geen befgajes nodig om dit soort problemen op te lossen. Dat doen ze onderling wel.

Pooiers en penozejongens zijn echte straatvechters, die hun territorium en de mores van hun gemeenschap met hand en tand zullen verdedigen. Het is een echte machocultuur en zij zijn het die op de voorste rij staan bij de gevechten in de haven waar mannen om geld met elkaar worstelen en boksen. Er wordt dan heimelijk gewed met het geld dat de meisjes op de rug verdienen, welke krachtpatser de partij gaat winnen.
Eén van de straatjongens in die tijd is de lange Piet van de Veer. Hij gaat op zijn twaalfde bij een oom werken in de hoefsmederij. In het begin zorgt Piet voor het vuur en zet hij de paarden vast in de hoek waar ze door oom 'warm' worden beslagen. Maar al gauw is het zo dat, terwijl oom een neut drinkt in het café, Piet bezig is bij het vuur. Met moker en aambeeld maakt hij de ijzers precies op maat van de hoeven en beslaat de paardenbenen.
Piet krijgt een gespierd lijf, wordt door het zware smidswerk zo sterk als een stier. Maar het betalen van zijn oom is niet wat hij verwacht en hij gaat als vuurwerker aan het werk bij brouwerij d’ Oranjeboom. Wanneer hij een handje toesteekt bij een collega die bezig is biertonnen te laden, uit die zijn bewondering wanneer Piet de ruim honderd kilo wegende tonnen oppakt en op de wagen tilt alsof het botertonnetjes van vijf kilo zijn.
“Je mot gaan bokse jonge.”
Dat doet de ex hoefsmid en met succes.
In 1923, Piet is dan vijfentwintig, gaat hij voor een smak geld om de Europese titel boksen in Milaan. Tegenstander is Erminio Spalla en het gevecht is afgesloten over twintig ronden. Meer dan vijftigduizend kaartjes tussen de vijf- en vijfhonderd lire zijn binnen een dag verkocht. De Rotterdamse reus is een beduchte tegenstander en boks minnend Italië siddert. In alle winkels en op billboards staat de gedaante van Piet in bokshouding. Om Spalla, een sergeant in het fascistenleger, te steunen

krijgen de Italiaanse boks liefhebbers uit de provincie veertig procent korting op hun treinkaartje.
De zoon van de Italiaanse koning zit op de eerste rij, zo ook de fascistenleider Benito Mussolini. De laatste, in gezelschap van een grote groep zwarthemden die Spalla luidruchtig aanmoedigt. Dit geeft ongetwijfeld de doorslag voor de komende nederlaag van Piet van der Veer. Het gevecht waarin Piet ruim op punten voor staat, wordt door een dubieuze beslissing van de angstige Belgische scheidsrechter Boulanger beslist in het voordeel van Spalla. Het kan ook zijn dat een douceurtje van de zwarthemden Spalla de wedstrijd heeft doen laten winnen.
De boks minnende mannen uit de Polder grommen van woede.
“We hadde dur bij motte zijn,” zegt 't Corporaaltje “Dan had die Vlaamse kloteklapper ut lèf nie gehad.”
Piet boekt succes na succes en dan wordt door zijn manager Jan Grijsseels een bokswedstrijd gepland in het Circus in Scheveningen, tegen de dan 27-jarige Zweed Harry Persson uit Stockholm.
Eindelijk breekt de 31e mei 1925 aan en de jongens uit de Polder, Bleke Willem en Koos Kotebikker, die zelf ook een sterke kerel is, zitten op de eerste rij. Ze hebben ieder zeventien gulden moeten betalen en de meisjes hadden daarvoor toch enkele keren hun beentjes moeten spreiden. Rondom hen zitten de notabelen, opgeprikte en nuffige mannetjes die tot dan toe enkel hun neus hadden opgetrokken voor de bokssport. Maar nu doen alsof de edele vorm der pugilistiek hun favoriete liefhebberij is.
De zwaargewicht Piet van der Veer is in puike conditie. De Belg Frank Briscot, met wie hij traint heeft hem geleerd wat counteren is. De stijl van het afwachten en toeslaan is Piet op het lijf geschreven en hij voelt zich voor het eerst superieur aan alles dat op twee benen rondloopt. Al vanaf de eerste ronde toont hij zich een volleerd technicus en daarmee brengt hij niet alleen de opgeprikte mannetjes, maar ook Willem en Koos in vervoering. Tot dan toe hadden de meesten onder het publiek Piet eigenlijk alleen maar onbesuisd zien vechten. Van der Veer bekijkt het gevecht, zoals hij nog nooit een gevecht bekeken heeft. En de arme Zweed vliegt in die boobytrap. Steeds opnieuw stormt hij op de afwachtende Rotterdammer af en steeds weer vangt de meesterlijk counterende Piet hem op. Het publiek komt in verrukking. Zulk boksen heeft men hier van zwaargewichten nog nooit gezien. Mannen, die voor het eerst bij een bokswedstrijd zijn, geven zich onmiddellijk gewonnen. Dit is werkelijk „the noble art of self defence”, waarover zo smalend gesproken wordt.
De achtste ronde komt. Persson vecht met de moed der wanhoop. Het is de zwaarste ronde voor Piet, die er helemaal door zit. Hij moet heel wat incasseren want die stoten van Harry Persson zijn hard en droog. In die

achtste ronde volgt de ene slagwisseling op de andere. Persson weet dat hij alleen nog kans maakt als hij alles waagt. Zijn achterstand in punten is niet meer in te halen. Eén ogenblik verliest de Zweed de voorzichtigheid uit het oog. De rechterhoek van Piet komt als een bliksemschicht uit zijn schouder en die treft Persson vol op de kin. Die stort als dood op de planken. Met de uiterste wilsinspanning staat hij bij de negende tel weer gevechtsklaar en op dat moment gaat de gong voor het eind van de ronde.
"Zag je die doodsklap," brult Koos tegen het mannetje dat naast hem zit en die van schrik achteruitdeinst. "Jezus, ik doch dattik zag dadde harses van die Zweed in ut rondspatte."
"Ja, ja. Het was een mooie stoot," geeft het heertje veiligheidshalve toe.
"Me zussie is un mooie stoot," zegt Koos, terwijl zijn ogen van opwinding fonkelen. "Dit was gewoon un moordklap."
Het heertje gaat van de doorgestane emotie bij die verbale aanranding weer zitten.
Moedig hervat de Zweed de strijd en met inspanning van alle krachten bokste hij het gevecht uit. Piet heeft gewonnen en de orkaan van toejuichingen, die losbreekt, wanneer de jury Van der Veer tot winnaar uitroept, zal Willem en Koos hun leven lang bijblijven. Opgewonden nemen ze de trein van Den Haag naar Rotterdam en de eerste dagen hangt iedereen aan hun lippen wanneer ze vertellen van het heroïsche gevecht dat ze in Scheveningen hebben gezien.
Wanneer Piet zijn bokshandschoenen heeft opgehangen aan de muur, koopt hij van zijn zwaarbevochten centjes een kroeg op het Pijnackerplein in het Oude Noorden. Een goed lopende zaak waar heel wat sterke verhalen worden verteld over de gevechten die Piet heeft geleverd. Hij heeft daar een heerlijk leven met zijn vrouw totdat die rotmoffen een bom op zijn café laten vallen. Geknakt en verbitterd sterft in 1947 de Rotterdamse zwaargewicht, die van 1919 tot 1933 ongeslagen kampioen van Nederland was.
Hij is dan tweeënvijftig jaar oud.

De ontwikkeling van het oude 'Wilde' Westen

De zware jongens kwamen vroeger bij elkaar in het café, met uitzondering van de einzelgänger die echt iets smerigs te verbergen heeft. Het is een gezellige plek waar de buurtproblemen worden besproken, snode plannen worden beraamd of manieren om uit handen van de politie te blijven. Dit gebeurt onder het genot van makkelijke meisjes, populaire muziek en een blonde jongen of schiedammertje. Aan de bar worden goede grappen gemaakt, komt er heibel dan wordt zo'n ruzie enkel met de vuist of hooguit met het mes beslecht. Dat is de penoze waarom altijd grote saamhorigheid

achtste ronde volgt de ene slagwisseling op de andere. Persson weet dat hij alleen nog kans maakt als hij alles waagt. Zijn achterstand in punten is niet meer in te halen. Eén ogenblik verliest de Zweed de voorzichtigheid uit het oog. De rechterhoek van Piet komt als een bliksemschicht uit zijn schouder en die treft Persson vol op de kin. Die stort als dood op de planken. Met de uiterste wilsinspanning staat hij bij de negende tel weer gevechtsklaar en op dat moment gaat de gong voor het eind van de ronde.
"Zag je die doodsklap," brult Koos tegen het mannetje dat naast hem zit en die van schrik achteruitdeinst. "Jezus, ik doch dattik zag dadde harses van die Zweed in ut rondspatte."
"Ja, ja. Het was een mooie stoot," geeft het heertje veiligheidshalve toe.
"Me zussie is un mooie stoot," zegt Koos, terwijl zijn ogen van opwinding fonkelen. "Dit was gewoon un moordklap."
Het heertje gaat van de doorgestane emotie bij die verbale aanranding weer zitten.
Moedig hervat de Zweed de strijd en met inspanning van alle krachten bokste hij het gevecht uit. Piet heeft gewonnen en de orkaan van toejuichingen, die losbreekt, wanneer de jury Van der Veer tot winnaar uitroept, zal Willem en Koos hun leven lang bijblijven. Opgewonden nemen ze de trein van Den Haag naar Rotterdam en de eerste dagen hangt iedereen aan hun lippen wanneer ze vertellen van het heroïsche gevecht dat ze in Scheveningen hebben gezien.
Wanneer Piet zijn bokshandschoenen heeft opgehangen aan de muur, koopt hij van zijn zwaarbevochten centjes een kroeg op het Pijnackerplein in het Oude Noorden. Een goed lopende zaak waar heel wat sterke verhalen worden verteld over de gevechten die Piet heeft geleverd. Hij heeft daar een heerlijk leven met zijn vrouw totdat die rotmoffen een bom op zijn café laten vallen. Geknakt en verbitterd sterft in 1947 de Rotterdamse zwaargewicht, die van 1919 tot 1933 ongeslagen kampioen van Nederland was.
Hij is dan tweeënvijftig jaar oud.

De ontwikkeling van het oude 'Wilde' Westen

De zware jongens kwamen vroeger bij elkaar in het café, met uitzondering van de einzelgänger die echt iets smerigs te verbergen heeft. Het is een gezellige plek waar de buurtproblemen worden besproken, snode plannen worden beraamd of manieren om uit handen van de politie te blijven. Dit gebeurt onder het genot van makkelijke meisjes, populaire muziek en een blonde jongen of schiedammertje. Aan de bar worden goede grappen gemaakt, komt er heibel dan wordt zo'n ruzie enkel met de vuist of hooguit met het mes beslecht. Dat is de penoze waarom altijd grote saamhorigheid

Christina, haar veel jongere zusje Susanna en het kleine broertje Henry op de stoep. De vier kinderen zijn op zoek naar een cent die Christina heeft laten vallen.
Een man komt vanaf de plek waar ik nu sta de straat in fietsen, stapt bij de kinderen af en helpt hen even zoeken. Plotseling draait hij zich om naar Marietje en vraagt.
“Weet jij waar de Walenburgerweg is?”
“Jawel meneer, dat weet ik wel,” is haar antwoord.
De man vraagt haar achter op zijn fiets te stappen en hem even de weg te wijzen. Zo verdwijnt hij met Marietje in de richting van de Diergaardesingel.
Nog diezelfde avond wordt Marietje gevonden, rond half twaalf in de Blijpolder, op ongeveer tweehonderd meter van de Melkmarkt. Het meisje is seksueel misbruikt en door wurging om het leven gebracht. De smeerlap die dat op zijn geweten heeft wordt na lang zoeken door de politie gevonden en op 19 januari 1933 veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar plus tbs.
Aangedaan door wat er destijds is gebeurd keer ik de straat mijn rug toe en probeer me weer op andere zaken te concentreren.

In het midden van de jaren zestig dalen de boottarieven van Suriname naar Nederland. De wederopbouw in Nederland verloopt voorspoedig en de werkgelegenheid groeit. Er arriveren bootladingen vol met laagopgeleide Surinamers die een baan proberen te vinden in Rotterdam. Ze worden ook gelokt door de in die tijd hoge uitkeringen die vrij eenvoudig worden toegekend en steeds meer Surinamers maken de oversteek. Het Oude Westen wordt successievelijk door de migranten overgenomen en de Kruiskade krijgt in de volksmond de naam Kroeskade. De migranten zijn een aanwinst voor onze stad met de mix van het broeierige en exotische van Suriname, en de harde zakelijkheid van Rotterdam. Later komen daar nog de gastronomische geur en kleuren van China bij. Het zijn ouderwetse kroegen die je hier ziet, naast exotische winkels en junks tussen het winkelend publiek.
Als ik de Kruiskade afloop, de 2e Middellandstraat door, langs de Jan Porcellistraat, dan hoef ik mijn ogen maar te sluiten om de zwoele en zware bas van Teddy Treurniet te horen. Hier heeft de Surinaamse zanger zijn hippie-café aan huis. Illegaal weliswaar maar fantastisch, net als de prikkelende rook van de joints die de kamer blauw kleuren.
Wanneer het te druk wordt huurt Teddy de leegstaande Sint-Joseph kerk aan de Kruiskade, die tot De Tempel wordt omgedoopt. Dit is een beperkt pop-podium met een prima akoestiek. Na een avondje uit in De Doelen

komen de liefhebbers de nacht vieren in de Tempel. Peter Graute, aka Peter Backstreet, beweert dat de bankiersdochter Astrid Slavenburg, daar stripte op “As tears go by” van Marianne Faithfull.
Er zijn natuurlijk altijd van die droogkloten die de zon niet in het water kunnen zien schijnen en er zijn dan ook regelmatig politie-invallen. De bekende dichter Frans Vogel wordt op een avond uit de blauwe hasjlucht gevist en draait de bak in. In deze ambiance van Peace No War komt de dag dat het voormalige Godshuis met buitensporig veel geweld door de politie wordt ontruimd. De Tempel is niet gekraakt, maar daar lijkt het wel op want er is al anderhalf jaar geen huur betaald. Jimmy, de hoofdhuurder, heeft de huurpenningen die voldaan moesten worden in eigen zak gestoken.
Het Oude Westen blijft in ontwikkeling en komen steeds meer migranten, zo ook erg veel Aziaten. De Kruiskade komt begin 2001 in het nieuws wanneer de Chinezen massaal protesteren tegen de criminaliteit waarvan zij beweren steeds vaker het slachtoffer te zijn. In de buurt rond de Kruiskade neemt de straatroof in één jaar tijd met zeventig procent toe. Waarmee de straat het aloude imago van 'daar mot je nie komme' weer eens oppoetst.
Volgens de bewoners uit het Caribisch gebied kletsen die Chinezen maar wat. Die overdrijven en door hun stemmingmakerij maken ze het erger dan het is, zodat de prijzen van de panden zakken en zij die goedkoper kunnen overnemen. Ze willen ons eruit drijven en komen met tassen vol geld en betalen cash, het dubbele van de waarde van de panden, is de mening van de oude bewoners.
Na de recente verkrachtingen is voor veel Chinese buurtbewoners de maat vol en daarom gaan ze met z'n allen de straat op. De eigenaresse van Toko De 1e Klasse, die tempeh, varkensbloed en levende vis verkoopt is het aanspreekpunt voor de Chinezen, bij haar kunnen die terecht om aangifte te doen. Zij vertaalt hun klachten in het Nederlands en ze heeft er bijna een dagtaak aan.
Met een zucht zegt ze: “In het begin was het hier gezellig, toen kwamen de Chinezen uit het hele land hierheen want ze kunnen hier leuk winkelen, er is goed Chinees eten en er zijn platenzaken met cd's uit Hongkong. Nu komen ze jammer genoeg niet meer.”
Ik wandel graag door deze buitenlands aandoende wijk, met de sinds een jaar of tien het oprukkende Chinatown met zijn restaurants, toko's, supermarkten, videoshop en belwinkels. Junks schuifelen tussen het winkelend publiek. Het is een straat van herinneringen, bij iedere stap die ik zet schieten me wel voorvallen in de geest die in lang of kort verleden dagen zijn gebeurd.

komen de liefhebbers de nacht vieren in de Tempel. Peter Graute, aka Peter Backstreet, beweert dat de bankiersdochter Astrid Slavenburg, daar stripte op “As tears go by” van Marianne Faithfull.
Er zijn natuurlijk altijd van die droogkloten die de zon niet in het water kunnen zien schijnen en er zijn dan ook regelmatig politie-invallen. De bekende dichter Frans Vogel wordt op een avond uit de blauwe hasjlucht gevist en draait de bak in. In deze ambiance van Peace No War komt de dag dat het voormalige Godshuis met buitensporig veel geweld door de politie wordt ontruimd. De Tempel is niet gekraakt, maar daar lijkt het wel op want er is al anderhalf jaar geen huur betaald. Jimmy, de hoofdhuurder, heeft de huurpenningen die voldaan moesten worden in eigen zak gestoken.
Het Oude Westen blijft in ontwikkeling en komen steeds meer migranten, zo ook erg veel Aziaten. De Kruiskade komt begin 2001 in het nieuws wanneer de Chinezen massaal protesteren tegen de criminaliteit waarvan zij beweren steeds vaker het slachtoffer te zijn. In de buurt rond de Kruiskade neemt de straatroof in één jaar tijd met zeventig procent toe. Waarmee de straat het aloude imago van 'daar mot je nie komme' weer eens oppoetst.
Volgens de bewoners uit het Caribisch gebied kletsen die Chinezen maar wat. Die overdrijven en door hun stemmingmakerij maken ze het erger dan het is, zodat de prijzen van de panden zakken en zij die goedkoper kunnen overnemen. Ze willen ons eruit drijven en komen met tassen vol geld en betalen cash, het dubbele van de waarde van de panden, is de mening van de oude bewoners.
Na de recente verkrachtingen is voor veel Chinese buurtbewoners de maat vol en daarom gaan ze met z'n allen de straat op. De eigenaresse van Toko De 1e Klasse, die tempeh, varkensbloed en levende vis verkoopt is het aanspreekpunt voor de Chinezen, bij haar kunnen die terecht om aangifte te doen. Zij vertaalt hun klachten in het Nederlands en ze heeft er bijna een dagtaak aan.
Met een zucht zegt ze: “In het begin was het hier gezellig, toen kwamen de Chinezen uit het hele land hierheen want ze kunnen hier leuk winkelen, er is goed Chinees eten en er zijn platenzaken met cd's uit Hongkong. Nu komen ze jammer genoeg niet meer.”
Ik wandel graag door deze buitenlands aandoende wijk, met de sinds een jaar of tien het oprukkende Chinatown met zijn restaurants, toko's, supermarkten, videoshop en belwinkels. Junks schuifelen tussen het winkelend publiek. Het is een straat van herinneringen, bij iedere stap die ik zet schieten me wel voorvallen in de geest die in lang of kort verleden dagen zijn gebeurd.

heeft gedaan weet niemand. Maar nou vraag ik je: moet je je daarvoor wreken op oude mensen en hun van hun geld beroven?
Van mijn vriendin heb ik gehoord dat Mehmet erbij was toen ze werd overvallen en zichzelf uit moest kleden. Daar stond Anna dan in haar blootje. Ze schaamde zich rot, ze was beroofd van haar geld en haar trots. Ik zei tegen haar, waarom ben je er niet tegenin gegaan? Die schaamte vergeef je jezelf nooit. Toen begon ze te grienen.
Het zijn bijna altijd jongens en meisjes uit de achterstandswijken. Meestal Marokkanen of uit de Cariben. Dan kunnen ze wel kletsen over de andere achtergrond die ze hebben, dat ze in armoe verkeren en dat ze er niets aan kunnen doen. Dat ze geen toekomst hebben en al dat zielig aandoende gelul meer. Maar die gastjes hebben geen respect voor wat ze arrogante blanke of christenen noemen. Dat schorem vindt dat we er zelf om vragen omdat we een beetje arrogant door hun gebied lopen. Die schoffies van vroeger zijn nu gewapende dealers die 's avonds ronddwalen op de Nieuwe-Binnenweg en er geen enkel probleem in zien om ongewenste passanten te bedreigen. Mijn vriendin is de laatste maand, voordat ze zich uit moest kleden, liefs vier keer door verschillende dealers lastiggevallen en twee keer is ze met een wapen bedreigt. Het zijn gastjes die stijf onder de drugs zitten en voor niemand bang zijn. Een verkeerde blik en je kan een mes tussen je ribben krijgen. Of ze bieden je drugs aan en als je dan weigert, heb je de poppen aan het dansen. Mijn vriendin heeft niet eens overwogen aangifte te doen. Want dit alles gebeurt gewoon onder de ogen van de politie. Aangifte doen, laat me niet lachen. Die gastjes staan binnen de kortste keren weer buiten. Het zijn geen schoffies, ik vind het een belediging voor mijn hond om dat gajes zo te noemen: Het is tuig van de richel."

Katendrecht, jij geeft mij altijd zo'n eindeloos gevoel
Na het bombardement van 14 mei 1940 verplaatst het uitgaansleven van de Noordelijke oever zich grotendeels naar Katendrecht. Pas na de oorlog wordt de Kaap dé wereldvermaarde en beruchte hoerenbuurt van onze stad. Daar hebben de oorspronkelijke Katendrechters eerder weinig moeite mee, want zij hebben altijd in een zekere harmonie met de 'meisjes' geleefd, die zij als medebewoners van hun schiereiland beschouwen.
De hoeren doen hun werk veelal vanuit de cafés en bars. Maar ook bij Dikke Toos, die begonnen is als hoertje maar begin jaren vijftig floreert als hoerenmadam, die kamertjes verhuurt aan de meisjes van plezier. Dikke Toos heeft als liefhebberij koken en dat met veel knoflook. De meiden zoals Klaartje Douwreet; Brabantse Corrie; Schele Agaat en Zwarte Jannie lopen bij haar in en uit.

op een hinderlijke manier met zijn nieuwe verhouding bemoeide. “Ik heb haar afgemaakt omdat zij te veel van mij wist", beweert Van Zon.
Op aangeven van de rechercheurs beweert Van Zon dat hij in zijn hoofd beelden krijgt waarop hij zichzelf de daad ziet plegen. Hij zegt dat hij Elly ooit heeft ontmoet op het station in Utrecht, hij herkent het mes waarmee de moord is gepleegd en beweert dat een bij het lijk gevonden manchetknoop best van hem kan zijn. De rechercheurs vinden tijdens huiszoeking in Van Zon zijn woning een kaart waarop een route is uitgestippeld naar Krimpen aan den IJssel, waar Elly Segov jarenlang heeft gewoond. De president van de rechtbank prikt door de verklaringen van Van Zon heen. Ik geloof dat het gewoon inbeelding was, geeft Van Zon zelf ook toe. De rechter veroordeelt hem tot levenslang wegens de drie andere moorden.
Ik keer op mijn schreden terug en loop de IJsclubstraat in om te kijken of het huis er nog staat waar de gruwelijke moord is gepleegd. Het staat er nog, maar de herinnering maakt mijn humeur er niet beter op. Ik denk dat ik maar verder wandel in het café maar een flinke neut neem.

Een ander gruwelijke moord is die van John Sweeney. Begin jaren tachtig pakt de Londenaar zijn gereedschapskist en schilderspullen in zijn auto en neemt afscheid van zijn vrienden in de pub. “Wat ga je doen?” vragen ze de artistiek uitziende John.
“Traveling through Europe, I try as handyman and painting to earn a living.”
Ze wensen hem “Good luck,” en zo verdwijnt hij uit hun leven. Naast zijn vakmanschap als timmerman kan John aardig tekenen, schilderen en ook schrijft hij gedichten. Voor veel vrouwen is hij een aantrekkelijke man met zijn artistieke flair en charme. Vrij gemakkelijk wint hij vertrouwen en als een charmante gipsy heeft hij overal in west Europa vriendinnen. In het voorjaar van 1990 arriveert hij ook in Rotterdam.
Enkele weken later, het is donderdag 3 mei 1990 overleggen twee blonde jongens Henk en Robbie wat ze die dag zullen gaan doen. “Kralingse bos?” stelt de een voort. De ander haalt zijn schouders op. “We kènne ook gaan visse, tis lèkker weer èn volgus mun moeder blijf ut de hele dag zonnog.”
De ander knikt en even later lopen ze over de Kruiskade naar de Westersingel om daar hun hengels uit werpen. Terwijl ze naar hun dobbers turen ziet één van de jongens een paar meter van hun vandaan een plunjezak tegen de kant drijven.
“Mot je is kijke Hènk, un plunje zak, tis zeker van un soldaat.”
“Of un schat, late we is kijke”, zegt de ander en met hun sterke jongensknuisten slepen ze de zak de kant op.
“Goddomme, wat istie zwaar!”

"Da komp door het water," zegt Robbie die enthousiast het koord waarmee de zak is dichtgebonden los begint te knopen. Dat gaat moeilijk omdat die drijfnat is.

Eindelijk is die los en ze vouwen de zak open.

"Gètverdèrrie, un dood varke," griezelt Robbie, die verschrikt achteruitdeinst. Henk, die wat moediger is voelt met zijn hand, springt achteruit, kokhals en geeft over in het gras.

"Robbie, tis un mèns."

Hij staart zijn vriendje lijkbleek aan. "We motte de pliesie waarschouwe."

De Rotterdamse straatschoffies worde door een politieagente meegenomen naar het bureau, terwijl haar collega´s van de recherche aan het werk gaan. De recherche vindt in de plunjezak enkel de romp van een jonge vrouw, haar hoofd en handen ontbreken, zo ook haar identiteit.

Elf jaar later, op 19 februari 2001, ontdekken spelende kinderen in het water van een zijarm van de rivier de Theems in Engeland eveneens de romp van een vrouw. Ook hier ontbreken het hoofd en de ledematen en ook hier heeft de politie geen enkel idee wie de dader is. Achttien jaar later na de vondst in Rotterdam kan aan de hand van DNA worden vastgesteld dat de romp, die in de Westersingel gevonden is, toebehoort aan het Amerikaanse fotomodel Melissa Halstead. Een maand voor de vondst van haar romp is ze verdwenen uit haar woning aan de Kromme Waal in Amsterdam. Daar woonde John Sweeney met Melissa. Getuige de vele tekeningen die hij van haar maakte, hadden ze een tumultueuze relatie. Op dezelfde manier als Melissa komt men achter de identiteit van de vrouw, opgevist uit het water in de zijarm van de Theems. Het is de romp van de dan 31-jarige Engelse prostituee Paula Fields. Na gedegen onderzoek komt de recherche tot de ontdekking dat beide vrouwen een relatie hebben gehad met de 54-jarige Engelsman John Sweeney, die een bekende is van de politie. Sweeney zit al een levenslange gevangenisstraf uit voor poging tot moord op een andere ex-vriendin.

Dat is de verpleegster Delia Barmer, die met veel moeite kan ontkomen wanneer Sweeney haar in 2004 met een bijl te lijf gaat. Volgens de vrouw schreeuwt hij tijdens de aanval dat ze dood moet, net zoals Melissa in Amsterdam dood is gegaan. John Sweeney weet destijds te ontsnappen en is jarenlang spoorloos. Maar nadat het lichaam van Paula Fields is aangespoeld, komt de politie hem opnieuw op het spoor. In de flat van Sweeney worden honderden tekeningen van moorden op vrouwen gevonden, waarbij de Brit zichzelf heeft afgebeeld als duivel. Op één tekening is een graftombe te zien met de tekst 'RIP Melissa Halstead', verborgen onder een laagje typex. In een gedicht schrijft Sweeney: "Arme, oude Melissa. Hakte haar in stukken. Voedsel voor de vissen. Amsterdam is de hel." Voor de Britse aanklager is het overduidelijk: Sweeney heeft zijn slachtoffers in stukken gehakt. Begin 2011 is het proces tegen de dan 54-jarige John Sweeney in gerechtsgebouw The Old Bailey. Hij wordt door de

aanklager getypeerd als een zeer agressieve man met een extreme vrouwenhaat. Het betoog van de aanklager wordt meerdere keren onderbroken door de verdachte, die schreeuwt dat het allemaal leugens zijn. Op andere momenten zit hij tot verbijstering van de toehoorders spottend in de handen te klappen. Op 5 april 2011 wordt hij door de Engelse rechter tot tweemaal levenslang veroordeeld, zonder de mogelijkheid ooit nog op vrije voeten te komen. In Rotterdam zien we hem dus nooit meer rondwandelen.

Ook de moord op Milly Fernandes, een mooie 44-jarige vrouw, houdt de gemoederen in onze stad een tijdlang bezig. Milly gaat op de avond van 19 september 2013 samen met haar 36-jarige vriend Rein P. uit Krimpen a/d IJssel naar een café om gezellig wat te drinken. Milly is een schat van een vrouw, maar ze heeft een groot probleem, ze is verslaafd aan alcohol en drugs. Die avond is ze was stil en teruggetrokken. Wat haar metgezel niet weet is dat Milly genoeg heeft van haar relatie met Rein. Ze heeft zich voorgenomen die avond een eind aan hun verhouding te maken.
Als ze 's nachts thuiskomen zegt ze: “Rein, dit was de laatste keer dat we uitgaan. Ik stop ermee, het is afgelopen tussen ons.”
De man kijkt haar aan, ziet dat ze het meent en dan schiet zijn vuist uit die dreunend op haar neus terechtkomt. Hij gaat helemaal door het lint en hij blijft de huilende en kermende Milly stompen die buiten westen tegen de grond slaat. Hij loopt daarna naar de keuken, pakt een metalen grillpan en slaat haar nog ettelijke keren op haar hoofd. Daarna bukt hij zich en voelt of ze nog een hartslag heeft. Die voelt hij niet en trillend van de adrenaline laat hij zich op de bank zakken. Hier blijft hij minutenlang zitten en denkt na wat te doen.
Plotseling staat hij op, pakt een stuk karton, houdt die bij een punt vast en steekt het met zijn aansteker aan. Wanneer het goed brand laat hij dat op Milly vallen. Even wacht hij om te zien of haar kleding vlamvat. Daarna loopt hij naar de keuken, draait al de gaspitten open en daarna verlaat hij haar huis.
Die zaterdagnacht, drie minuten voor vijf uur, krijgt de politie een melding van brand in de woning gelegen aan de aan de Sint-Janshaven 284 in Rotterdam-Charlois. Wanneer ze arriveren wordt de toegangsdeur van de portiek geopend door een bewoner. De politie ziet dat er brand is in de woning waar Milly woont, er is veel rook en ze ruiken een sterke brandlucht. Er wordt meerdere malen op de deur en de ramen gebonkt waarop geen reactie komt. Om zeven minuten over vijf komt de brandweer ter plaatse. Zij forceren de toegangsdeur van de woning en er gaan drie brandweerlieden naar binnen. Enkele minuten later komen deze weer naar buiten en zeggen dat medische hulp onnodig is. Milly is dood.
De politie betreedt de woning en in de woonkamer op de vloer naast de salontafel wordt haar levenloze lichaam aangetroffen. Een bovenbuur-

vrouw die wakker is geworden van het geluid verklaart dat zij die zaterdagnacht, tussen half drie en kwart voor drie, gebonk uit de woning van het slachtoffer heeft horen komen. Op camerabeelden van de centrale hal van het flatgebouw is te zien dat die nacht Milly samen met een man bij de flat komt en dat beiden naar boven gaan. Deze man verlaat diezelfde nacht om tien voor drie het flatgebouw.
Ter plaatse van het misdrijf meldt zich een man genaamd Rein P. die wordt herkend als de vriend van het slachtoffer. Rein wordt vervolgens overgebracht naar het politiebureau om een getuigenverklaring af te leggen. Tijdens dit overbrengen verklaart hij dat hij met Milly die avond het café The Buccaneer op de Doklaan heeft bezocht. Naar aanleiding van deze verklaring getuigt één van de medewerkers van het café dat Milly op die zaterdagavond, omstreeks één uur het café heeft verlaten in het gezelschap van Rein P. Ook deelt hij de politie mee dat Rein een relatie heeft met Milly en dat hij haar op vrijdag 4 januari 2013 nog heeft gezien. Rein had toen woorden met haar en door de medewerker wordt daarbij gezien dat Rein mank loopt en wonden aan zijn vingers heeft. Naar aanleiding van deze bevindingen en de opmerkingen van Rein wordt contact opgenomen met de officier van Justitie die vervolgens beveelt om Rein als verdachte aan te houden.
Al tijdens de rit naar het politiebureau begint Rein aan de politie te vertellen wat er is gebeurd. Dat er in de woning ruzie ontstond met Milly, dat zij tijdens de ruzie zijn mes van de tafel heeft gepakt. Dat hij daarop het mes uit haar handen heeft geslagen en haar met zijn rechtervuist hard in het gezicht heeft geslagen waarna een worsteling ontstond. Dat Rein daarop een grillpan heeft gepakt en haar daarmee een paar keer op het hoofd heeft geslagen, waarna Milly stil op de grond bleef liggen. De verdachte vertelde verder dat hij vervolgens voelde of zij nog een hartslag had en nog ademde. Omdat hij niets meer voelde en hoorde, dacht hij dat Milly dood was. Hierop had hij een stuk karton van de tafel gepakt en dit met zijn witte aansteker in brand heeft gestoken en dit brandende stuk karton naast Milly op de grond heeft laten vallen, omdat hij zijn sporen wilde wissen. Ook vertelt hij dat hij in de keuken de rechter knop van het gasstel heeft opengedraaid om zijn sporen te wissen.
Tijden de rechtszitting vertelt Rein heel wat anders, namelijk dat wat hij in eerste instantie tegen de politie heeft verteld niet op waarheid berust. Hij beweert dat hij die verklaringen over het in brand steken van Milly, onder druk heeft afgelegd, omdat hij: “gek werd in dat celletje”. Rein verklaart nu dat hij Milly uitsluitend in één sessie van 4 tot 8 klappen met zijn vuist in haar gezicht heeft geslagen, omdat zij hem probeerde met een mes te steken en hem met een pan tegen de ribben sloeg. Daarna heeft hij de pan in de keuken gezet, zijn handen gewassen, zijn tas met spullen gepakt en is hij, zonder nog te hebben onderzocht hoe Milly eraan toe was, weggegaan. De verdachte ontkent ter terechtzitting dat hij Milly meerdere malen met

een pan op of tegen het hoofd heeft geslagen, haar vervolgens in brand heeft gestoken en een knop van het gasfornuis heeft opengedraaid.
Op het lichaam van Milly is door Pieter van Driessche, arts en patholoog bij het Nederlands Forensisch Instituut, sectie verricht. Uit dit sectierapport van 3 april 2013 blijkt dat Milly nog leefde toen ze in brand werd gestoken. Hierna volgt in het rapport een duidelijke gemotiveerde uitleg hoe van Driessche tot deze conclusie komt en de rechtbank neemt de bevindingen en conclusies van deskundige over en maakt deze tot de hare.
De Rotterdamse rechtbank legt Rein P. 16 jaar celstraf op. Het Openbaar Ministerie had achttien jaar geëist, maar de rechters vinden dat er geen sprake is van moord, maar van het juridisch minder zware vergrijp doodslag. Bij moord heeft iemand de tijd gehad om na te denken over de gevolgen van zijn handelen, in tegenstelling tot doodslag.
De verdachte heeft, onder invloed van alcohol en drugs, in de nacht van 4 op 5 januari 2013 opzettelijk op een uiterst brute en volstrekt zinloze wijze zijn vriendin tijdens een ruzie gedood en aldus aan een 44-jarige vrouw haar kostbaarste bezit - het leven - ontnomen.
De straf van 16 jaar cel, twee jaar lager dan de eis van justitie, leidde tot emoties bij bekenden van het slachtoffer. Verdachte Rein P. wordt bij het verlaten van de rechtszaal uitgescholden voor moordenaar en lafaard.

Wel en wee van de bijzondere bewoners van Crooswijk

Als ik ergens de smoor over in heb dan is het wel de rigoureuze ontmanteling en renovatie van ons aller Crooswijk. Dit was één van de oorspronkelijkste volksbuurten van onze stad. Dit in tegenstelling tot veel andere wijken die van oorsprong zelfstandige dorpen waren. Crooswijk wordt sterk geassocieerd met de "echte" Rotterdammer en haar of zijn dialect. De buurt is voor onze stad wat de Jordaan was voor Amsterdam. Crooswijk ligt ingeklemd tussen de wijk Kralingen, de Boezem, het Oude Noorden en het Centrum. De vooroorlogse arbeiderswijk wordt van oudsher gekenmerkt door een sterke sociale verbondenheid. Dat wil zeggen dat er bij problemen een heel ruime en intensieve vorm van burenhulp is. Vroeger stond aan het Oostplein de kazerne van het Korps Mariniers en veel straatnamen getuigen nog van het militaire verleden, zoals het Schuttersveld, zo ook de Tamboer-, Pijper-, Exercitie- en Vaandrigstraat. In die jaren was hier de industrie gevestigd: zoals Jamin, de Heinekenbrouwerij en talloze abattoirs. Deze bedrijven hebben in de loop de jaren plaats gemaakt voor sociale woningbouw. Aan de Crooswijksesingel staat alleen het monumentale kantoorgebouw van Heineken nog overeind. De bewoners zoeken hun ontspanning in het nabijgelegen Kralingse Bos met de Kralingse Plas. Crooswijkers zijn een artistiek, sportief en vrijgevochten volk. De exponenten daarvan waren de profvoetballers: Tinus Bosselaar, Rob Jacobs en Ton Pattinama of de musici zoals The Three Jacksons: Piet van Gorp, Piet Koopman en Harry

van der Velde. Daarnaast heb je de zangeres comédienne Corry van Gorp, Jazzzangeres Rita Reys en niet vergeten de actrice Bea Meulman. Door de bombardementen in de oorlog zijn de woningen in Crooswijk overvol geraakt, daardoor wordt de jeugd de straat op gejaagd en daar regeerde het recht van de sterkste. De jeugd moest knokken om overeind te blijven en als snel was het vechten van de ene straat tegen de andere. De agressie moest gestructureerd worden en dankzij Theo Huizenaar, de trainer, werd de bokssport gestimuleerd. Huizenaar gaf de jongens bokshandschoenen en met een paar gympies van de Bata en met een lange onderbroek was zo'n aspirant bokser klaar. Al gauw was Crooswijk bekend om zijn boksers, de vrije jongens, zoals Jan de Bruin, Herman van 't Hof, Louis van Sinderen, Leen Jansen, Nol Steenhorst, Cor Eversteijn, Bertus 'Nikkelen' Kuijper en natuurlijk Wim van Klaveren en zijn broer Bep.
De laatste twee zijn zonen van Mien de visvrouw, die altijd rondreed met haar viskar in Crooswijk. Het was niet zo'n plezierig mens, erg opdringerig en rad van tong. Je kon bij Mien poffen als je vis kocht, maar ze berekende wel een woekerrente van heel wat procenten en je moest dan wel bij haar blijven kopen. Nu ik het toch over wat vreemde en excentrieke types heb. Voor, tijdens en vlak na de oorlogsjaren zwierf er elke dag in Crooswijk en het Oude Noorden een vrouwtje rond, bedelend om een cent. Het vrouwtje was geestelijk anders dan de andere en had als bijnaam Ave Maria. "Ik kan huilen voor een cent," placht zij tegen iedereen te zeggen. Als men haar dan een cent gaf barstte het vrouwtje echt in huilen uit. De tranen liepen haar daarbij over de rimpelige wangen. Anderen beweren dat als je haar een centje gaf ze soms voor je op haar hoofd ging staan.
Een ander type was Rinus Bakker, die gekke Rinus werd genoemd en hij was een spuwer. Ik herinner me nog goed hoe hij tijdens de ronde van Crooswijk de oorzaak was van een valpartij. Toen hij in de gaten kreeg dat er een wielerronde was, had hij zijn favoriete stekkie voor het pishuisje, tegenover het huidige Hoppesteyn, verlaten. Dit was zijn favoriete plaats, schijnbaar met het oog op de toekomst met de gedachte dat hij daar in het bejaardentehuis over enkele jaren ook wel zou belanden. Het gerucht ging dat zijn houten poot poreus was doordat het door houtwormen was aangevreten. Op die dag kwam Gekke Rinus vanaf de Spiegelnisserkade aanhinken en hij ging naast me staan. Rinus was dan wel niet helemaal toerekeningsvatbaar, maar je moest geen rotgeintjes met het uithalen. Hij spuugde je dan van wel vijf meter recht in je gezicht.
Hij had goed en wel de plaats naast me ingenomen toen we het geruis hoorden van de bandjes op het wegdek met de renner Mart van de Toorn aan de kop van het peloton.
"He, manke Nelis", roept een man die langsloopt wanneer hij Rinus ziet.
Deze belediging vindt Rinus mag niet onbestraft blijven.
"Splets!" daar vliegt de flodder, gelanceerd met dodelijke precisie.

De man die hem beledigde bukt zich in een reflex en de groene rochel zeilt over hem heen en landt midden in het gezicht van de renner met rugnummer dertien. Die raakt daardoor het zicht kwijt, gaat onderuit en vier renners tuimelen over hem heen. Ik kijk opzij in het grijnzende gezicht van Rinus.
"Moet dat nou?" vraag ik verontwaardigd, terwijl de renners geschaafd en bebloed opkrabbelen.
"Wat?" zegt Rinus, "Die gozer kruip op un fiets èn kènnie rijje."
Nu ik het toch over vreemde types heb, iedere Crooswijker herinnert zich Willem Rouwenhorst nog. IJzeren Willem, zoals hij werd genoemd. Die had een aapje, Peukie, genaamd. Een kleine dondersteen met een rood halsbandje die op zijn schouders zat. Willem had Peukie zo gedresseerd dat die op zijn bevel uit stelen ging. In 1981 stal zijn aapje een portemonnee uit een damestasje en als verantwoordelijke werd Willem opgepakt en Peukie werd hem afgenomen.
Willem spande een kort geding aan in januari 1982 en de rechter bepaalde toen dat aan IJzeren Willem de aap moest worden geretourneerd omdat die onrechtmatig van hem was afgenomen.
Maar een jaar later werd Willem samen met Peukie opnieuw voor de rechter gedaagd omdat het aapje op het Centraal Station enkele mensen had lastiggevallen en enkele kleinoden had weggenomen. Willem kreeg tijdens de rechtszaak alle lachers op zijn hand toen hij tegen de rechter zei: "Edelachtbare, mijn cliënt Peukie wil ook nog even het woord voeren."

Ik heb het al over de bokser Piet van de Veer van het Pijnackerplein gehad. Maar ook wil ik een gevecht tussen de boksers Jan de Bruin en Jo Vincenzi in herinnering roepen. Dat was in de Rivierahal op 5 oktober 1950. Na een afwezigheid van bijna vijf maanden staat Jan de Bruin, bijnaam Jimmy, weer eens in de ring. Naast me hoor ik een zoon aan zijn vader vragen:
"Wie is die Vincènzi eigeluk, Pa?"
"Tis un spaghettivreter van huis uit èn hij komp nou voor Frankrijk uit. In ut VrijeVolk hèbbik geleze dattie de Tarzan van de Apennijne wod genoemd."
"Zallie wèl lange arme hèbbe, Pa. Assie mar nie gaat schreeuwe".
Ik grinnik om de jongen die bewonderend naar zijn vader opkijkt. Vincenzi, is geen wereldtop, maar hij heeft al heel knock-outs op zijn naam staan. Dertig partijen heeft hij al als prof gebokst.
Op het dak van de Rivièrahal zitten heel wat jongens. Die zijn over het hek geklommen en na enkele halsbrekende toeren op het dak beland. Boven ons hebben ze vrij zicht op de ring Onder veel aanmoedigend geschreeuw komt Jimmy de ring is. Hij krijgt nog wat aanwijzingen van Theo Huizenaar mee en beide boksers beginnen voorzichtig, wat verkennend. De timing van Jimmy is in het begin niet zo best, maar Vincenzi weet er zijn voordeel niet mee te doen.

In de vierde ronde plaats Jimmy een paar uppercuts, de zweetdruppels vliegen in het rond, maar Vincenzi heeft een kin van beton. De volgende ronde bouwt Jimmie met technisch boksen aan zijn puntenaantal. Pas in de tiende ronde begint de pseudo Fransman aan een wanhoopsoffensief want dat zijn tegenstander op punten voorstaat, is hem in de hoek wel duidelijk gemaakt. Met zwaaislagen probeert hij Jan de Bruin nog te raken en het wordt me duidelijk hoe hij aan zijn bijnaam van tarzan komt. Na de laatste ronde trekt de arbiter de hand van Jimmy omhoog, hij heeft duidelijk gewonnen en tevreden loop ik naar buiten, de kraag omhoog en weggedoken in mijn zuidwester. Het zeikt van de regen en dat werkt stimulerend want ik schaar me naast de mannen die tegen de zijkant van de Hal staan te pissen.

Over Crooswijk en een niet te controleren verhaal

De avond valt en grote donkergrijze wolken jagen langs de hemel. Er zijn regendagen in november, maar meestal is het koud en droog. Maar dit jaar komt de winter vroeg en de wind uit het noorden slaat zijn grote, ijzige vleugels uit over Rotterdam.

Ruud, een kennis van me uit de Rubroekstraat, zie ik door het raam van het café het Pijnackerplein oversteken, weggedoken in de kraag van zijn leren jack. De deur van het café de Postiljon heeft hij nog niet achter zich gesloten of hij zegt: “Geef me is een opkikkertje, Lody.”

Pas na de eerste nip uit het glas jonge klare kijkt hij rond en ziet me zitten. Ruud schuift naast me aan de tap.

“Man wat is het koud,” griept hij zijn handen wrijvend.

“In de winter is het koud,” reageer ik met een afgezaagde grap.

Even is het stil en dan vraagt hij zomaar uit het niets: “Albert, heb jij je wijf weleens geslagen?”

“Nee, natuurlijk niet, antwoord ik toch wel wat verontwaardigd.

“Ach, je moet ook geen vrouwen slaan en zeker niet als je de trots van Rotterdam bent. Toch doet Bep dat, die is in1935 getrouwd met een bloedmooie meid, die een gat in haar hand heeft waar een olifant in past. Ze woont hem helemaal uit en koopt alles wat ze maar mooi vindt. Soms schaft ze zich in één keer meer dan tien paar schoenen aan en daar kan Bep niet tegen op boksen. Op een dag hebben ze weer stennis over haar koopzucht en ze maakt hem zo nijdig dat hij dat mens zo’n oplawaai verkoopt dat ze neer gaat. Geen kunst natuurlijk en onze windmill verdwijnt ook gelijk drie maanden in de bajes. Wanneer Bep door een journalist daarover wordt gevraagd zegt hij: “Ach, ik bèn in de Steets verkeerde wijve tege gekomme. Je mot nie vergete da zon dotje haar tusse vrouwebene harder trèk dan twintig paarde. After all kèjje de rame er nie eens mee lappe.”

Ik schiet in de lach. “O, je hebt het over Bep van Klaveren?”

“Ja, natuurlijk, wat dacht jij dan. Ik heb het niet over mijn opa.”

Ruud schudt zijn hoofd bij zoveel naïviteit en wat meewarig vervolgt hij:

Ruud schudt zijn hoofd bij zoveel naïviteit en wat meewarig vervolgt hij: “Die Bep kwam total loss terug uit de States. Hij was nog niet goed voor een dropveter van een stuiver en had nog precies twee knaken in zijn zak.” Ruud tikt tegen het glas bier dat door een meisje voor hem neer wordt gezet.

“Proos Albert.” De man uit Crooswijk blijkt op zijn praatstoel te zitten.

“Je vroeg naar de penoze en nou ik het over Bep heb schiet me ook Spriet en Bulldozer in gedachte.”

Hij gaat er echt voor zitten, draait de barkruk een kwartslag zodat hij me aan kan kijken en steekt verder van wal.

“In Crooswijk, in de Pleretstraat, niet ver van het huis waar Bep van Klaveren woont, daar huizen de gebroeders Sjaak en Koos. Ze hebben de bijnamen Spriet en Bulldozer of Bull, zo de laatste ook wel wordt genoemd. Die twee drijven daar hun handel in onfrisse zaakjes. Tot dan toe hebben ze met weinig succes een incassobureau gerund, die helemaal afhankelijk was van de stevige vuisten van Koos. Deze methode van innen deed hem ook drie maande op de Noordsingel belanden. Op het moment dat Koos weer een vrije jongen is en de broers naar een nieuwe zakelijke uitdaging zoeken, komt Sjakie, die zelf meent het brein van het duo te zijn, het kantoor binnen.

“Goedemorgen Bull.”

De grote man die juist een flesje Heineken aan zijn mond heeft gezet, steekt in groet zijn hand op.

Nadat Sjakie zijn jas aan de kapstok heeft gehangen gaat hij tegenover zijn grote broer zitten.

“Ik denk dat ik een rijkmakertje heb gevonden, Bull. Een zaakje waar we finaal op binnenlopen.”

Koos weet als geen ander dat Sjakie stinkt van de sterke verhalen en fantastische ideeën.

“Nou, vertel het is goochemerd, wat heb je nou weer bedacht?”

“De Hef,” zegt Sjakie laconiek.

“Ja, de Hef en wat is daarmee?”

“Dat is allemaal oud ijzer.”

“Nou en? Denk je soms dat ik dacht dat hij van karton is gemaakt?”

“Nee broertje, maar die ga ik verkopen.”

“Aan wie?”

“Aan de sloop, aan de firma Rechtebocht.”

“Die ziet je aankomen. De Hef is toch niet van jou?”

Sjakie neemt Koos zijn flesje van tafel, neemt er een slok uit en zet het flesje weer terug.

“Dat is maar hoe je het bekijkt Bull. De Hef is van de gemeente. Wij zijn burgers van de gemeente dus de Hef is ook een beetje van ons.”

Koos lacht en gooit het lege bierflesje met een meesterworp in de kartonnen doos die bij de deur staat. Hij amuseert zich kostelijk met zijn broertje.
“Hoe wou je dat dan in het vat gieten, Spriet?”
“Ik ben even naar de bieb geweest en heb me ingelezen. Ik kan zeggen dat ik nu wel het één en ander weet van de Hef. Kijk, ik heb het zo uitgedacht. Ik ga naar de sloop Rechtebocht, doe me voor als ambtenaar van de gemeente en probeer clandestien zaken met hem te doen. Ik zeg dat ik onder één hoedje speel met de wethouder en dat we hem de aanbesteding van de sloop van de Hefbrug gunnen. Daarbij druk ik hem op het hart dat de partijen wel hun mondje dicht moeten houden, anders komt er stront aan de knikker en dat willen we geen van beiden.”
Koos heeft tijdens de uitleg zijn ogen gesloten gehouden en wanneer hij die opent blink er toch wat bewondering in.
“Jezus man, dat heb je goed bedacht. Die Rechtebocht kan niet gaan informeren of alles koosjer is, anders verraadt hij de illegale aanbesteding.
“Dat zeg ik toch, het is een briljant rijkmakertje, al zeg ik het zelf.”
“Het is fantastisch. Hoe kom je op het idee?”
“Om eerlijk te wezen, het is niet van mezelf. Eén of andere goochemerd heeft de Eiffeltoren ook is met zo’n rotgeintje aan Al Capone willen verkopen en dat bracht me op het idee.”
“Doodgeschoten zeker, die gozer?”
“Dat weet ik niet. Maar als je er iets voor voelt, dan moet ik wel een nieuwe outfit hebben. Ik kan niet met een spijkerbroek en een manchester jasje de business in.”
Koos, die over het geld gaat, knikt. “We hebben nog zo’n zes mud in de kluis liggen. Je kan wat mij betreft een kostuum kopen.”
Koos had Dribbel de autohandelaar uit de Rusthofstraat al eens geholpen met het terughalen van een wagen. Dat was met de nodige heisa gebeurd, dus Dribbel had nog een verplichting aan Koos en kan niet nee zeggen.
“Je gaat er toch geen kraak mee zetten, Bull?” vraagt Dribbel. Al begrijpt hij best dat Koos geen ja zal zeggen als het wel zo is. Koos arresteert een chauffeurspet die aan een kapstok hangt en al is de pet wat klein, het geef toch wat cachet en wie let er nu op zo’n kleinigheid?
Een paar dagen later rijden ze tegen een uur of tien in de morgen naar de Spaansepolder.
“Zet de wagen wel zo neer dat Rechtebocht hem kan zien, dat is goed voor het imago”, zegt Sjakie.
Als de wagen is gestopt, stapt hij met de nodige zwier uit, klemt een aktetas onder zijn arm en loopt de hol van schroothandel Rechtebocht op.
“Waar is je baas?” vraagt Sjakie aan een oudere man, die bezig is autovelgen te stapelen.
“In het hok,” zegt de man, die met een duim over zij schouder wijst en een minachtende blik werpt op het donkerblauwe kostuum.

“Angeklee gaan uit”, mompelt hij, terwijl hij een fluim op de grond sprietst en Sjakie nakijkt. Die huppelt de trap op van de op palen staande bouwkeet en verdwijnt door de deur.
“Goedemorgen, u bent hier de chef?” vraagt hij enthousiast bij het binnenkomen.
De dikke man achter het bureau blijft zitten en steekt een kolenschop uit en drukt daarmee de hand van Sjakie op een manier alsof hij er de laatste levenssappen uit wil persen.
”Rinus Rechtebocht, hoe maakt u het?”
Met een van pijn vertrokken gezicht mompelt Sjakie. Mijn naam is van Berg en Henegouwe. Ik kom voor de Hefbrug.”
De borstelige wenkbrauwen van Rechtebocht schieten omhoog van verbazing.
“Wat bedoel u met: Ik kom voor de Hefbrug?”
“O!” doet Sjakie verbaasd. “Heeft de wethouder u niet ingelicht?”.
“Waarover?”
“Over de Hefbrug natuurlijk. De gemeente wil die laten slopen. Ik heb opdracht gekregen u te benaderen om te kijken of we met u tot zaken kunnen komen.”
Rechtebocht kijkt Sjakie verbluft aan. Presenteert hem daarop van verbouwereerdheid maar een sigaar, Rinus Schroot, zoals hij wordt genoemd, is gewiekst genoeg om op die manier wat meer bedenktijd te krijgen. Omstandig geeft hij Sjakie vuur en onderwijl valt het kwartje en begint hij de bedoeling achter de trefwoorden te begrijpen.
“Wordt er dan niet aanbesteed?” vraagt hij schijnheilig.
Sjakie neemt een trekje van de bolknak, en kijk Rinus sluw door de op kringelende rook aan.
“Natuurlijk. Maar we denken dat de normaal gangbare procedure voor u en voor ons niet de beste is.”
“U bedoelt?”
“Kijk, als wij er wat aan kunnen verdienen, verdient u er ook goed aan. Ik zeg maar zo: een goede sloopprijs voor de handelaar is een goede loopprijs voor de wandelaar. Niet dan? U geeft het couvert aan de wandelaar en die zorgt ervoor dat de opdracht u wordt gegund.”
“Wie is wij?”
“De wethouder in al zijn bescheidenheid en ik ben de wandelaar, begrijpt u?”
“Wat zit er voor jullie aan?” vraagt Rechtebocht, recht voor zijn raap.
“Vijftigduizend gulden. In een keer en vooraf.”
Op het gezicht van Rechtebocht tekent zich enige dreiging af, maar plotseling begint hij smadelijk te lachen.
“U denkt toch niet dat ik van de pot ben gepleurd en dat ik u zo maar vijftig rooie ruggen geef?”

“Nee, natuurlijk niet,” bindt Sjakie in. “Die krijgen we op het moment dat u de opdracht hebt.”
Het dreigende gezicht klaart op en Sjakie gaat verder: “We hebben op de gemeente de technische papieren al van de bruggenbouwer.”
“Van Pieter Joosting?”
Sjakie knijpt zijn billen samen van schrik.
“O, kent u hem?”
“Nee, natuurlijk niet. Joosting is al in het begin van de oorlog overleden. Mijn vader heeft hem wel goed gekend.”
“Hoe is het met uw vader?”
“Die is ook al lang dood.”
“Ach gottegot, dat is ook erg,” doet Sjakie meelevend. De spanning rolt van zijn rug en hij haalt ongemerkt diep adem. ”In die papieren staat dat de Hefbrug een gewicht heeft van 1240 ton en dat de contragewichten samen 620 ton wegen. Die zijn van beton, dus blijft er 620 ton schoon gewicht aan ijzer over. Is dat interessant of is dat interessant?”
“Ik ga zelf wel bij de brug kijken,” zegt Rechtebocht.
“Goed, dan stel ik voor dat ik de volgende week woensdag het couvert voor de aanbesteding op kom halen.”
Zoals gezegd ging Sjakie die dinsdag daarop het couvert ophalen en weer leende hij van Koos de sedan. De oude velgenstapelaar, die op een heftruck zat, was nu ook een stuk vriendelijker.
Hij knikte, tikte tegen zijn pet en groette: “Dag meneer.”
Sjakie werd door Rinus ontvangen alsof hij Prins Bernhard zelf was. Er is een hittepetitje aanwezig om de heren van koffie te voorzien en nog voor Sjakie zit, krijgt hij het couvert in zijn handen gedrukt.
“Nu maar eens kijken hoe het loopt,” zegt Sjakie met een knipoog tegen Rechtebocht. “Ik heb vernomen dat komende vrijdag de vergadering van aanbesteding is. In de wandelgangen heb ik ook gehoord dat de wethouder van Gemeentewerken al opdracht heeft gegeven om een plan op te stellen op welke manier ze de weg rond de Hefbrug het beste af kunnen sluiten en eventueel een alternatieve route voor het verkeer over de Koninginnebrug te zoeken, zodat jullie ongestoord kunnen slopen. Het plan van Peper is dat de sloop half februari gaat beginnen. Zou u dat zo in kunnen plannen?”
“Ja, dat moet wel lukken,” zegt Rechtebocht met glimmende ogen. Die krijgt zienderogen steeds meer fiducie in het karwei. Wat een reclame is zo’n project niet voor mijn bedrijf, denkt hij stilletjes. Misschien is dit wel de opstap om internationaal te gaan werken.
“Mot je nog een sigaar voor onderweg?” vraagt Rinus. Hij geeft Sjakie daarmee te kennen dat wat hem betreft de bijeenkomst afgelopen is. “Ik krijg dus na het weekend bericht?”
“Eerder” belooft Sjakie. “Zo gauw als de vergadering is afgelopen, bel ik u wel.”
Enkele dagen van spanning breken aan.

“Als het maar goed gaat,” zucht Koos, die naargelang het tijdstip van het telefoongesprek nadert al drie keer is wezen pissen. Precies vier uur pakt Sjakie de telefoon en met trillende vingers draait hij het nummer van de oud ijzerhandel.
“Sloperij Rechtebocht, goedemiddag,” klinkt de gebarsten bariton van Rinus.
“Met Sj... Van de Berg en Henegouwe,” corrigeert Sjakie zichzelf. Hij scheldt in gedachten omdat hij de zaak bijna om zeep had geholpen.
“En?” klinkt het ongeduldig. “Weet u al wat?”
“Gefeliciteerd Rinus,” jubelt Sjakie. “Dat mag ik nou toch wel zeggen. Je hebt de aanbesteding binnen gehaald. Je kan er dus een flinke borrel op nemen want het is voor zijn roodkopere.”
Er klinkt een diepe zucht van opluchting door de telefoon. Sjakie maakt gebruik van de euforie van de sloper en vervolgt snel: “De zaak moet eerst even op het gemeentehuis rond gemaakt worden. De overeenkomst begrijp je wel. Zullen we afspreken dat ik woensdagmorgen om elf uur bij je ben, dan kan je eerst nog even naar de bank gaan en daarna kunnen we de overeenkomst tekenen en de zaak verder regelen.”
Ruud houdt even op, drinkt zijn bierglas achter elkaar leeg en smakt met zijn lippen. Voor mij is dit het sein om opnieuw spraakwater bij te laten tappen.
“Het was absoluut vakwerk wat het duo list en bedrog had uitgedacht,” gaat Ruud verder. “Ze hadden het briefhoofd van de gemeente gekopieerd en onder supervisie van Sjakie hadden ze met plak en knipwerk een prachtige aanbestedingsopdracht in elkaar geflanst. Het was zoiets als: Het sloopwerk van de voormalige spoorweghefbrug, die het Noordereiland verbindt met de wijk Feyenoord, is gegund aan de firma Rechtebocht, gevestigd op de Keenstraat in de Spaanse Polder. De technische details van het sloopwerk wordt aan de firma Rechtebocht overgelaten. Daarna allerlei bedingen, en om het helemaal echt te laten lijken had Sjakie er een boetebeding in op laten nemen, dat het werk binnen twaalf maanden na de start van de werkzaamheden klaar moest zijn, op straffe van un boete van 10.000 gulde voor iedere maand dat die termijn werd overschreden.”
“Hoe is het afgelopen?” vraag ik Wim, die onderwijl al aan zijn derde glas bier bezig is.
“Goed voor het duo, maar slecht voor Rechtebocht. Nadat Sjakie de overeenkomst, met valse handtekeningen, zogenaamd ondertekend door de wethouder en Bram Peper, bij Rechtebocht had gebracht, die het vluchtig doorlas en opborg in de grote stalen kluis op zijn kantoor, kreeg Sjakie de vijftigduizend gulden.”
“Het is prettig zake met je doen,” zegt Sjakie, die Rinus de hand schudt.
“Dat vind ik ook meneer van Berg en Henegouwe”, antwoordt de schroothandelaar en hij geeft Sjakie ook nog een Parkerpen in etui als dank voor de soepele wijze waarop het sloopwerk hem was gegund en de zaak

was afgedaan. Drie dage later waren Koos en Sjakie op Ibiza, waar ze een discotheek zijn begonnen."

Ernst van Oossanen, Eric Jan Quakkelsteijn en Patrick Soultana

In mei 1970 ontsnapt de Rotterdammer Ernst Christiaan van Oossanen uit de Van Mesdagkliniek in Groningen. Na zijn ontvluchting pleegt hij verscheidene inbraken, onder meer op een weduwe in het bij Zutphen gelegen Eefde. In de nacht van 15 op 16 september 1970 dringt hij met twee anderen de slaapkamer van de vrouw binnen. De buit is een paar honderd gulden en de vrouw wordt bij die beroving ernstig mishandeld.

Woensdagochtend 24 november 1971 wordt Van Oossanen met een maat op heterdaad betrapt bij een inbraak in een benzinestation in Rotterdam-Zuid. Zijn maat geeft zich over, maar Van Oossanen voelt zich zo in het nauw gebracht dat hij de 29-jarige hoofdagent Jan van Hattem bedreigt en hem als gijzelaar meeneemt. Een wilde rit volgt, waarbij nogal wat schoten vallen. In verscheidene auto's gaat de rit van Rotterdam naar Gouda, weer terug naar Rotterdam, daarna naar Oosterhout en vervolgens naar Roosendaal. In de buurt van Oosterhout laat de hoofdagent zich uit de auto rollen. Van Oossanen bedreigt daarop een andere automobilist en gaat er in diens witte Mercedes vandoor. Die wagen laat hij achter in de Wouwse Plantage. Hierna ontbreekt elk spoor van hem. Wel vermoedt de Rotterdamse politie dat hij, gezien zijn contacten daar, naar Duitsland is gevlucht.

De Rotterdamse recherche weet wie de inbreker is die woensdag urenlang de hoofdagent Jan van Hattem heeft gegijzeld. De ongeveer 26-jarige verdachte is een goede bekende van de politie. Hij heeft verschillende keren in de gevangenis gezeten, maar het is niet bekend waar hij momenteel verblijft. Ernst van Oossanen is ongeveer 1.90 meter lang, heeft donker, halflang haar en hij heeft een kogelwond aan een vinger van zijn linkerhand. De politie wil voor alles voorkomen dat de man opgejaagd wordt omdat hij levensgevaarlijk is. De ontvoerder is die woensdag aanvankelijk nog van plan geweest zijn nog steeds zwijgende kompaan, de bij de inbraak van het Zuidplein gearresteerde Arnhemmer, uit de handen van de politie te bevrijden. Maar de ontvoerde hoofdagent Van Hattem, heeft hem dat uit het hoofd gepraat.

Van Oossanen wordt in de nacht van zaterdag op zondag 22 februari 1972 bij een verkeerscontrole aangehouden door de politie in Neurenberg. Met nog twee inzittenden rijdt hij in een oude Volkswagen. De West-Duitse federale politie heeft een arrestatiebevel tegen hem uitgevaardigd op grond van de misdrijven die hij in Nederland heeft gepleegd. Voor zover bekend heeft Van Oossanen in West-Duitsland niets op zijn kerfstok. De Neurenbergse politie heeft ook de twee andere inzittenden van de Volkswagen aangehouden, maar zij staan niet in het opsporingsregister.

Justitie vraag Duitsland om uitlevering van Van Oossanen en onderzocht wordt of hij sinds de ontvoering van de Rotterdamse hoofdagent in Nederland nog misdrijven heeft gepleegd.
In mei 1972 wordt Ernst van Oossanen aan ons land uitgeleverd en ondergebracht in een cel in het huis van bewaring in Rotterdam. Nog geen twee weken later, op 16 juni, ontsnapt hij op spectaculaire wijze, zoals hij ook. enkele maanden voor het gijzelingsavontuur uit de Van Mesdagkliniek in Groningen is gevlucht. In het opsporingsbericht van de Rotterdamse politie wordt van Oossanen omschreven als een „levensgevaarlijke psychopaat".
Op 22 juni 1972 ontvangt de Minister van Justitie Dries Van Agt een open brief van de ontsnapte gevangene van Oossanen. In die brief vraagt deze om kwijtschelding van zijn gevangenisstraf en terbeschikkingstelling van de regering. Dit in ruil voor de uitvinding die hij heeft gedaan: een brandstofvrije motor, die volgens de ontsnapte gevangene: "Van grote praktische waarde is voor de hele mensheid en de milieuhygiëne."
Wanneer minister van Agt weigert op zijn verzoek in te gaan, dan zal Van Oossanen zijn uitvinding aan het buitenland verkopen en ziet hij af van zijn bereidheid om zich vrijwillig te melden.
De brief is op handschrift en vingerafdrukken onderzocht en bij grafologen bestaat geen enkele twijfel: Van Oossanen is de schrijver. Minister Van Agt heeft de brief ter verdere afdoening in handen gesteld van de Rotterdamse officier van justitie, mr. L. Jansen, die zal overwegen of en hoe hij tegenover Van Oossanen zal reageren.
De ontsnapte Rotterdammer wordt woensdagavond 10 juli 1972 in Amsterdam aangehouden en onder zware bewaking wordt hij van het Amsterdamse huis van bewaring naar Rotterdam vervoerd. De officier van justitie wil niet zeggen of Van Oossanen na het verhoor opnieuw zal worden overgebracht naar het huis van bewaring in Rotterdam. Het is best mogelijk dat hij zijn voorarrest ergens anders in Nederland zal uitzitten. Maar hij zal in ieder geval eens naar het huis van bewaring in Rotterdam moeten. Dat gebeurt dan als hij hier voor de rechtbank moet verschijnen.
Op 20 juni 1973 staat de 24-jarige Van Oossanen voor de rechter en hij zegt dat dodelijke angst voor tbr het motief was voor de gijzeling van een Rotterdamse politieagent, die het land in 1971 bijna vijf uur lang in spanning heeft gehouden. Hij beweert dat hij zo'n waanzinnige toer nooit had uitgehaald als het alleen maar om de inbraak was geweest. „Maar ik heb sinds 1964 vastgezeten en ik heb er schoon genoeg van. Van Oossanen hoort een gevangenisstraf tegen zich eisen van drie jaar en vier maanden met aftrek van voorarrest. De officier van justitie zegt bij het bepalen van zijn eis rekening te hebben gehouden met de drie maanden „zware tucht" in de cel in West-Duitsland en met het geïsoleerde voorarrest in Rotterdam. De opmerkelijkste mededeling van de officier is echter, dat hij de verdachte niet kan vervolgen voor de gijzeling van de politieagent. De

reden hiervoor is, dat de West-Duitse justitie van Oossanen niet heeft uitgeleverd voor dit feit, omdat gijzeling niet wordt vermeld in het uitleveringsverdrag tussen de Bondsrepubliek en ons land.

Als je het hebt over een meedogenloze crimineel, een vent die geen enkele empathie bezit, dan denk ik aan Eric Jan Quakkelsteijn. Een misdadiger die in Vlaardingen is geboren en berucht wordt door zijn zeer gewelddadige overvallen op grenswisselkantoren. Hij brengt explosieven tot ontploffing en door het gat dat daardoor ontstaat stapt hij het grenswisselkantoor binnen. Tijdens de paniek rooft hij het geld en met behulp van een semiautomatisch vuurwapen verschaft hij zich een vluchtweg. Meedogenloos, professioneel en zeer gewelddadig gaat hij te werk. Zo overvalt hij in 1997 een kantoor Maastricht, in 1998 op Station Hoek van Holland Haven, en in 1999 het grenswisselkantoor op het Station Rotterdam Centraal. Bij de overval in Maastricht vallen vier gewonden tijdens de explosie. Bij de overval in Hoek van Holland vielen 9 lichtgewonden en is zijn buit zeer groot. In Rotterdam valt één gewonde tijdens een schotenwisseling met de politie. Eric Jan wordt opgepakt, maar weet in december 2001 via een grote ontluchtingskoker uit het Rotterdamse huis van bewaring De Schie te ontsnappen.
In april 2002 belandt het dossier van Quakkelsteijn in de middenberm van de snelweg A13 nabij Delft. Tijdens een verkeersongeluk heeft de motorrijder advocaat-generaal Hans van Atteveld het dossier verloren. Omdat Quakkelsteijn door het landelijk parket beschouwd wordt als de meest vuurgevaarlijke crimineel van Nederland, worden zijn naam en foto vrijgegeven na zijn ontsnapping. Door de politie wordt bekend gemaakt dat Quakkelsteijn in neofascistische kringen verkeert en speciale interesse heeft in terrorisme en overlevingstechnieken.
Begin 2002 neemt hij schriftelijk contact op met zijn advocaat en verzoekt deze in beroep te gaan tegen het hem opgelegde vonnis omdat hij meent onschuldig te zijn. Quakkelsteijn wordt in 2003 in hoger beroep veroordeeld tot veertien jaar gevangenisstraf wegens de gewelddadige overvallen Steevast doet hij dat met explosieven, onder meer zware fragmentatiebommen, de gevels van de gebouwen aan gort blazen en schiet de dader tijdens zijn aftocht hele magazijnen aan scherpe munitie leeg op achtervolgende agenten. De nationale recherche doorzoekt in september 2005 een woning van een rechts-extremist in Rotterdam-Zuid, waar Quakkelsteijn zijn vermoedelijke schuiladres heeft. Op zolder treft de politie grondstoffen aan voor het maken van explosieven. De nationale recherche begint daarna een groot onderzoek naar de verblijfplaats van de gewelddadige overvaller.
Quakkelsteijn loopt in mei 2007 echter toevallig tegen de lamp. Omstanders hebben hem aangehouden omdat hij kleding uit een winkel heeft gestolen. Een medewerker van de winkel achtervolgt hem.

Quakkelsteijn verzet zich en bespuit de ogen van de winkelmedewerker vervolgens met traangas. Uiteindelijk wordt hij met hulp van de omstanders overmeesterd. De man weigert de politie zijn naam te geven. Na het afnemen van zijn vingerafdrukken blijkt dat het om de gezochte Quakkelsteijn gaat. Hij wordt vervolgens weer aan de Dienst Justitiële Inrichtingen overgedragen voor het uitzitten van zijn verdere straf.
Op 22 april 2009 maakte de media bekennen dat Quakkelsteijn mogelijk van plan is geweest aanslagen te plegen. Justitie maakt dat op uit de grote hoeveelheden grondstoffen, hulpmiddelen voor explosieven, kaarten en beeldmateriaal die in zijn woning aan de Boelstraat in Rotterdam worden aangetroffen. De politie neemt foto's in beslag van Hotel New York, het Botlekgebied en de rechtbank in Rotterdam. Ook de veiligheidsmaatregelen in het centrum van Den Haag tijdens Prinsjesdag kwamen boven water. Verder zou hij een tiental poederbrieven hebben gestuurd naar de AIVD, Shell, de rechtbank Rotterdam en de fractie van Leefbaar Rotterdam. Ook wordt hij verdacht van afpersing en een valse bommelding. Quakkelsteijn zit een gevangenisstraf van veertien jaar uit in de extra beveiligde gevangenis in Vught voor de gewelddadige overvallen. In maart 2010 werd ook zestien jaar gevangenisstraf geëist voor onder meer het voorbereiden van terroristische aanslagen op doelen in het Botlekgebied en bij de rechtbank in Rotterdam. De rechtbank legde hem op 12 april 2010 twaalf jaar cel op. Het gerechtshof in Den Haag maakte daar in hoger beroep op 31 oktober 2012 tien jaar cel en zes maanden van. Het hof acht net als de rechter bewezen dat Quakkelsteijn plannen had voor een reeks ernstige misdrijven, zoals moord, brandstichting en ontploffingen. Daarnaast heeft hij poeder- en kogelbrieven verstuurd. Het hof haalde één jaar van de straf af omdat de procedure al zo lang duurt, sinds 2007. Verder kreeg hij een half jaar korting omdat hij al die tijd in het zwaarste detentieregime van Nederland verblijft, in de Extra Beveiligde Inrichting (EBI) in Vught. Quakkelsteijn kondigt onmiddellijk aan in cassatie te gaan bij de Hoge Raad.

Patrick Soultana, is een volledig gestoorde jongen, voortgekomen uit een relatie tussen een Marokkaanse vader en een Nederlandse moeder. Een kleine, infantiele maar beresterke man die vaak stijf onder de drugs zit. Soultana fantaseert over het levend begraven van mensen en hij geniet ervan om anderen heel veel pijn te doen. Volgens zijn zus draagt hij af en toe haar laarzen met hoge hakken en hij wil het liefst als vrouw of travestiet gekleed gaan in een pak van huiden. Je zal maar bij zo'n idioot in de buurt wonen. Dat doen wel de meisjes Farida Zargar, die van Russisch-Afghaanse afkomst is en Nanda Kerklaan. De 21-jarige Farida stapt op donderdag 5 augustus 2010 's middags, rond kwart over vijf, op haar fiets om naar huis te gaan. Zij werkt bij een transportbedrijf aan de Malledijk, aan de rand van Spijkenisse. Ze komt die avond en ook de daaropvolgende

maanden niet meer thuis. Drie maanden later, op 9 november 2010 filmt een bewakingscamera dat een niet te identificeren iemand Farida's bankpas en de bijbehorende e. dentifier door de brievenbus van het politiebureau in Spijkenisse gooit.
Bij werkzaamheden, tegen het eind van het jaar, wordt de fiets van Farida gevonden in een sloot in het Mallebos, waarbij niet veel later Farida's sleutelbos wordt veiliggesteld. Er volgt bijna een jaar van stilte, maar dan op 13 oktober 2011 wordt in Spijkenisse door twee mannen een aantal straatroven gepleegd. Eén van de slachtoffers herkent onder de daders Patrick Soultana, waarop de politie naar diens woning in de Venusstraat in Spijkenisse gaat. Daar wordt Patrick aangehouden op verdenking van betrokkenheid bij de straatroven.
In de woning van Patrick wordt tussen honderden andere spullen de tas van Farida Zargar gevonden. Niet veel later wordt na een anonieme tip onder de vloer van een schuur bij het huis van Patrick Soultana een glazen pot gevonden met daarin de voet van Farida. Op aanwijzingen van Patrick wordt dan op 11 november 2011 het stoffelijk overschot van Farida Zargar in het Mallebos opgegraven. Zij blijkt met messteken om het leven te zijn gebracht. Na langdurig onderzoek blijkt dat Patrick Soultana ook de 43-jarige Nanda Kerklaan uit Spijkenisse om het leven heeft gebracht. Het lichaam van de licht verstandelijk beperkte vrouw wordt op 28 januari 2012 om kwart over acht in de morgen gevonden in een sloot langs de Malledijk in Spijkenisse, zwaargewond en onderkoeld. Haar fiets ligt een stuk verderop. Nanda Kerklaan overlijdt niet veel later aan haar verwondingen.
Op donderdag 25 juli 2013 wordt Patrick Soultana uit Spijkenisse door de rechtbank in Rotterdam tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld voor de gewelddadige dood van Farida Zargar en Nanda Kerklaan in 2010 en een poging tot moord op een Poolse man. In de woning van Patrick worden spullen van de slachtoffers gevonden, maar ook een grote hoeveelheid voorwerpen die mogelijk toebehoren aan andere slachtoffers van Patrick. De moordenaar gaat in hoger beroep tegen die veroordeling, maar blijft vooralsnog tot levenslang veroordeeld.
In de gevangenis vertelt Patrick aan een politie-infiltrant dat hij in totaal vijf moorden heeft gepleegd. In het huis van Patrick werd destijds door de politie een enorme hoeveelheid spullen gevonden. Het lijkt dat Patrick Soultana van al zijn slachtoffers spullen bewaarde. De politie denkt dat die spullen sporen kunnen zijn naar mogelijke slachtoffers. Samen met een handlanger heeft Patrick meermalen goud verkocht bij opkopers. In het opkoopregister van één van hen staat de opmerking geschreven dat er een gouden ring is opgekocht met de inscriptie: “Jeroen 16-6-95”. Deze ring is zeker niet van Farida of Nanda afkomstig, maar de politie is nieuwsgierig van wie hij dan wel is.

Ook is er een houten sieradenkistje met een dubbele bodem en een schuiflade gevonden, waarin een aantal sieraden zitten, waaronder een groenkleurige parelketting van ongeveer 46 centimeter lang, een ketting met zwarte kralen van ongeveer 136 centimeter lang, een goudkleurige manchetknoop met een ronde blauwe steen, een zilverkleurige manchetknoop met een crèmekleurige steen, een zilverkleurige hanger met een zilverkleurige bedel in de beeltenis van een zeepaardje, en een ongeveer 41 centimeter lange zilveren ketting merk Fossil met opengewerkte schakels.
Samen met zijn kompaan in het verderf Timothy S. ontmoet hij in maart 2011 de 41-jarige dakloze Pool Kristof. Hij beloofde de man een slaapplaats voor die nacht en op een afgelegen plek aangekomen sloeg hij de man met een ijzeren staaf op het hoofd. Zo hard dat Timothy het gekraak van de schedebreuk hoorde. Hierna beroofde hij de man voor duizenden euro's en liet de man voor dood achter.
Patrick Soultana is mogelijk ook de dader van de moord op de 50-jarige Joke Lorsé, die werd op dinsdag 11 augustus 2009 doodgeslagen toen ze samen met haar man Ernst Lorsé door het bosgebied liep. De twee woonden al enige tijd gescheiden van tafel en bed. Ernst werd door de Rechtbank veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf voor de moord op zijn vrouw, ondanks dat hij altijd heeft gezegd dat hij onschuldig is. Ook wordt Patrick verdacht van de verdwijning van de 63-jarige Adri Knops in 2001.

Jongens van het Montmartre aan de Maas zwerven door de stad
Als schooljongen zwerft Albert, samen met zijn vriendje Tonnie door heel Rotterdam, ze weten overal de weg, proberen zo min mogelijk te lopen en meeliftend op hun bestemming te komen. Ze springen op alles wat maar die kant opgaat waar ze heen willen. Zien ze een paard en wagen op de van der Takstraat, een sprintje en net als de aardappelen op de wagen laten de jongens zich zo vervoeren. Het is het raadzaam helemaal achterop te gaan zitten, zodat de voerman hen niet met zijn zweep kan raken.
Hebben ze geen geluk dan lopen ze de Willemsbrug over naar het Haringvliet, daar is altijd wel wat te beleven. Daar heb je het huis van dokter Bijsterveld, de piskijker. Tonnie en Albert gaan op een dukdalf zitten om te kijken wie daar naar binnen gaat en ze fantaseren daarbij de vreselijkste ziekten die de dokter in de pis zou ontdekken. Gierend van het lachen zitten ze daar door de gruwelijkste verhalen die ze elkaar vertellen. Daarna gaan tegenover het Witte Huis aan de kade kijken hoe een vracht ijzer in het donkere gat van een zeeschip wordt geladen en vervolgens gaan ze wat verder op de balken langs de Maas zitten. Aan de Boompjes liggen meestal wat kleine zeeboten en daar op de kade is het altijd druk met bootwerkers en sleperswagens. Hier liggen ook de paar boten van Wm Muller en het is natuurlijk de kunst om ongezien als aapjes via de trossen

aan boord van zo'n boot te klimmen. Albert heeft hier al een keer in het water gelegen, toen een zeeman hem in de gaten kreeg en net zo lang aan de tros schudde tot hij in het water lazerde. Snel is Albert toen naar de kant gezwommen en via de stalen ladder weer op de kade geklauterd. Hier mag hij eigenlijk niet komen; daar zit het uitschot der maatschappij, zegt zijn vader altijd. Tonnie en hij slaan hun benen over de balken en ze kijken naar de schepen die over de Maas voeren en zijn vriendje stoot Albert aan.
"Ik heb een goede mop gehoord."
"Een vieze?" vraagt Albert.
"Nee, dat gaat wel."
"Nou, laat horen dan."
"Het regende hard en een dronken boer, die hier in de stad was, moet pissen. Hij loopt langs de Laurenskerk en gaat tegen een muur onder een goot staan. Het regent zo hard dat de goot overstroomt. De boer staat daar met zijn leuter in de hand en hoort het kletteren. Zo staat hij daar een half uur en dan zegt hij tegen zichzelf: "Ik wist wel dat ik veel gezopen had, maar zoveel! O God, houdt het dan nooit op?"
Albert schiet in de lach. "Hij is goed. Van wie heb je die gehoord?"
"Ome Sjaak vertelde die tegen mijn vader."
Een aak tuft onder de spoorbrug door. Een scheepsjongen die over het gangboord loopt dat bijna onderwater ligt, glijdt uit en om zijn evenwicht te bewaren laat hij de emmer uit zijn handen vallen.
"Gaatie?" roept Tonnie.
De jongen ziet de twee en schudt zijn vuist wanneer hij merkt dat die dubbel liggen van het lachen. Hij blijft net zo lang vloeken en tieren tot de aak achter het zeeschip verdwijnt.
Albert draait zich naar zijn vriendje om. "Ik moet je ook wat vertellen."
"Ook een mop?"
"Nee iets anders."
Albert wacht even om de spanning wat op te voeren. Hij wil zijn vriendje deelgenoot maken van een geheim dat hij van zijn opa heeft gehoord. Die wordt door iedereen ijzeren Gerrit genoemd omdat hij vroeger als prijsvechter in de haven een extraatje verdiende en vuisten heeft die van staal lijken gemaakt, zo hard zijn die. Hij wil absoluut niet dat zijn kleinzoon hem opa noemt. "Gerrit is de naam." Sinds kort woont hij op de Maaskade, op een kamertje. Opa is door zijn vriendin, met wie hij op de Putselaan woonde, uit haar huis gezet, nadat zijn hond haar in de kuit had gebeten.
"Je hond weg of jullie beiden eruit," had ze gezegd. Gerrit had voor zijn hond gekozen en woont nu lekker dicht bij zijn zoon, schoondochter en kleinzoon in buurt.
"Het gaat over mijn opa, die heeft in de oorlog toch twee moffen doodgeschoten?"
"Dat weet ik niet, dat heb je me nooit verteld."

“Dat heb ik wel. Die moffen waren bezig het Maashotel in brand te schieten, en toen heeft mijn opa ze te pakken genomen.”
“Ik herinner het me niet,” zegt Tonnie. “Maar wat is daarmee?”
“Nou mijn opa vertelde de afgelopen zondag aan mijn vader dat de moffen op het eiland ook ergens een bunker hebben gebouwd”.
“Waar dan?”
“Weet jij het, dan weet ik het ook.”
“Ga het je opa vragen, dan gaan we eens kijken of we die bunker kunnen vinden.”
“Ja, misschien liggen daar wel dooie Duitsers.”
“Gatverdamme, dat hoop ik niet. Zo'n helm lijkt me wel leuk, maar een Duitser?”
Die avond, na het eten wil Albert de deur uit glippen, maar de stem van zijn moeder haalt hem in.
“Albert, je gaat de straat niet meer op, het is al bijna donker.”
“Ma, ik ga alleen eventjes naar Gerrit.”
Wanneer ze daarop niet reageert, neemt hij aan dat het goed is. Albert rent de Thorbeckestraat uit en eventjes later trekt hij door de brievenbus aan het koordje en roffelt de trap op.
“Is er brand?” vraag mijn opa die juist uit de keuken komt met een flesje bier in zijn hand.
“Nee, nee, maar ik moet je iets vragen.”
“En wat is dat dan?” vraagt zijn held, die zijn grote hand op Alberts hoofd legt en zijn haar in de war maakt.
Albert weet zijn opa niet van gezeur houdt en vraag zonder omwegen: “Gerrit, waar is die Duitse bunker gebouwd, waarover je het met papa had?”
“Waarom wil je dat weten?”
Nou, mijn vriend en ik willen die gaan zoeken.
Mijn vader en moeder zouden in paniek raken wanneer ik zoiets zei, maar mijn opa grijnst.
“Dat is een idee kleinzoon, toen ik jong was zou ik mijn nieuwsgierigheid ook niet kunnen bedwingen.” Hij loopt naar de boekenkast, neemt er een boek uit, opent dat en geeft me een kaart.
Het lijkt erop dat de kaart een route aangeeft, die wijst naar een ondergrondse bunker dat ergens in de punt van de Meeuwenstraat en de Maaskade zou moeten zijn.
“Denk je Gerrit dat die kaart echt is?”
“We hebben onze twijfels. Ik heb met mijn vriend Demmenie besproken en we denken beiden dat het in verband met het grondwater onmogelijk is dat daar een ondergrondse bunker is gebouwd.

Ik herinner met het gesprek met mijn grootvader, die in 1973 is gestorven, jaren later. Wanneer ik mijn avondwandeling maak. Ik woon in een

kubuswoning op de Overblaak en loop graag over de Willemsbrug naar mijn geboortehuis. Als het zwoel, zomers weer is laat ik me vaak verleiden om de wandeling wat langer te maken en dwaal dan wat over het Noordereiland. De bunker heb ik met Tonnie nooit gevonden, ik heb er zelfs nooit van iemand anders over gehoord. Het zal wel weer een geintje van Gerrit zijn geweest. Zijn vriend, de fietsenmaker Demmenie, in de van der Takstraat nummer 6, is er niet meer gevestigd.
De zonen Demmenie, rotjongens die regelmatig kopspijkers op de Willemsbrug strooiden, zodat de kassa rinkelde omdat er weer bandjes geplakt kunnen worden, zijn in de jaren uitgevlogen. Veel verhalen over hen heb ik van mijn grootvader gehoord. Over Piet van Wijngaarden, onze Rotterdams motorcoureur die op zijn Norton de allereerste TT van Assen in de klasse tot 500 cc won en in 1926, 1928 en 1930 nog eens. Die was eigenaar van het Rotterdamse Motorpaleis. In 1930 voert hij een Duitse Ardie in en heel dichterlijk geeft hij die de naam Tijger mee. Die motor verkoopt hij in juni 1931 aan Demmenie. De zoon van de vriend van mijn op Joop Demmenie is dan dertien jaar en een beginnend, maar begenadigd wielrenner. Wanneer hij 19 jaar is doet hij bij de amateurs mee aan de wereldkampioenschappen op de weg in Kopenhagen. Daar mist Joop net het podium, hij wordt vierde achter de Duitser Fritz Scheller. Een jaar later, in 1938, wordt hij derde op de individuele wegwedstrijd, tijdens het wereldkampioenschap wielrennen in Valkenburg. Hij vraagt direct een proflicentie aan. Jacques Hanegraaf zou de jongste profwielrenner zijn, die was op 1 januari 1981 21 jaar en 18 dagen. Joop is echter zes dagen jonger wanneer hij zijn proflicentie krijgt. Naast wielrennen is Joop behept met het virus van de kleine criminaliteit. Samen met zijn vriend Adam van Straten smokkelt hij horloges in het frame van zijn fiets. Adam wordt daarbij gesnapt en moet een behoorlijke boete betalen. In de jaren daarna zijn er nauwelijks nog prestaties, het is oorlog en voor wielrenners is het niet eenvoudig om wedstrijden te rijden. In 1944 vraagt Joop geen licentie meer aan en hij leidt een roerig leven. Hij trouwt drie keer en is een echte liefhebber van het zwakke geslacht. Ook houdt hij van grote auto's en vakanties in zonnige oorden. Hij probeert op allerlei manieren geld te verdienen en begint een gokhuis op het eind van de Schieweg, daar waar de weg wat omhoogloopt. Een gokhuis op de derde etage van een flat. Joop is een illegale gokbaas, zoals je er in die tijd zoveel hebt. In die stiekeme achterkamertjes gaat veel geld om, genoeg om zijn alimentaties te betalen en in grote auto's te rijden. Hij verdient dan zeker meer dan een gemiddelde profcoureur in die jaren veertig en vijftig. Wanneer een gokker een groot bedrag verdient dan zorgt Joop er wel voor dat een van de meisjes met die gelukzoeker mee gaat en vaak komt ze met een deel van he verdiende bedrag terug. Ja, het leven is goed voor Joop in die turbulente jaren veertig.

Maar op een dag wordt Joop opgepakt door de politie en moet hij een tijdje op de Noordsingel doorbrengen, waar toevalligerwijs ook Rooie Koos een straf uit zit. De penozejongens die daar vast zitten verdienen een klein bedrag per dag met het inpakken van kerstkikkers van chocolade. Het is verboden daarvan te eten, anders zou deze onwettige consumpties in mindering worden gebracht op hun verdienste. Zijn de bewakers nu zo naïef dat ze denken dat de mannen zich aan zo'n opgelegd gevangenisregeltje houden? Chris, een jongen uit Spijkenisse die een glazen oog heeft, steekt op een gegeven moment een kikker in zijn mond en juist op dat moment komt een bewaker bij hun tafel staan en vraagt hem wat. Chris wil de kikker inslikken en krijgt een enorme hoestbui. Tranen springen in zijn oog, hij buigt zich voorover om adem te halen en de bewaker slaat hem op de rug om te helpen. Het glazen oog van de delinquent vliegt uit de oogkas en rolt over de grond tot grote ontzetting van de bewaker. Rooie Koos springt op en gaat met zijn maat 45 schoen op het oog staan. De volgende dagen loopt Chris als een zeerover met een zwart lapje voor zijn oog.

De cafémoorden in Inn & Out door vier dolgedraaide Cabo's

Het is een koude avond, de temperatuur is rond het vriespunt. Op de Schiedamsesingel verbreekt vrolijkheid de stilte. Dit gebeurt iedere keer wanneer de deur van het café Inn & Out opengaat om gasten binnen te laten. De 34-jarige Alberto Jose Frances, bijnaam Appie, staat vrolijk lachend achter de toog. Hij praat met de gasten terwijl bardame Ikram Tighadouini geroutineerd de glazen spoelt en die handig weer vult. Tijdens de gezellige drukte wordt op deze 19 november 2005 regelmatig het glas geheven en getoost op Appie die vandaag zijn 34ste verjaardag viert.
Kick Smol met zijn mooie vriendin Naomi Verheul zitten gezellig met elkaar te praten. Remy Groenewoud is in gesprek met Appies vriend Jan van Zon uit Diemen. Ze lachen luid omdat één van de tientallen gasten, een dikke man die zich vooroverbuigt, Appie op beide wangen kust en daarna met een slank meisje de zaak verlaat. Ikram belt haar vriendin met de mededeling dat ze al aan het schoonmaken is. Het is dan al over tweeën en veel feestgangers nemen na de gezellige avond afscheid en vertrekken luidruchtig en vrolijk.
Plotseling wordt de deur van het café opengegooid en vier tot de tanden bewapende mannen komen het café binnen. Het zijn de onder drugs en alcohol verkerende Kaapverdianen Fernando Pires, José Barbosa, Elmer Pintoen Carlos Borges.
Fernando Pires, richt zijn wapen op de jarige.
"We willen 500.000 euro van je," zegt hij tegen Appie.
"Dat heb ik niet," antwoord de cafébaas.
"Niemand verlaat de zaak levend als we geen geld krijgen."
"Jullie krijgen geen cent," zegt Appie. "Oprotten jullie."

Om zijn eis kracht bij te zetten schiet één van de Cabo's in de vloer. Weliswaar schrikt iedereen en één van de dames geeft een gil. Maar Appie weigert geld te geven.
Terwijl twee mannen de aanwezigen onder vuur houden, nemen de twee anderen hen al hun bezittingen af, slepen ze naar de toiletruimte en binden hen met tyraps en tape vast op de stoelen.
Een toevallig passerende asielzoeker drukt zijn neus tegen de ruit van het café en hij wordt door één van de Cabo´s hardhandig naar binnengesleept. Ook hij wordt gekneveld en bij de anderen in de nauwe ruimte voor het toilet gedrongen.
Het is duidelijk dat bendeleider Pires een vete heeft met Appie, die moet betalen voor verplichtingen die hij volgens de bendeleider niet is nagekomen.
Die vete is ontstaan doordat Appie zijn vroegere kompaan Pires niet genoeg zou hebben geholpen na een vorige schietpartij op 1 augustus 2003 in het café Inn & Out. Pires is daarvoor veroordeeld tot 3,5 jaar cel. Ook nemen de vier Cabo's het hem kwalijk dat Appie zou hebben geprofiteerd van de moord op ene Herminio, in Kaapverdië. Dit zou gaan om het geld van een drugsdeal.
Bareigenaar Appie blijft cool en de sfeer wordt steeds grimmiger naarmate het er meer op lijkt dat er geen geld komt. Onderling praten de Cabo's luchthartig onder elkaar, lachen veel en ze lijken te genieten van de situatie. Tegen hun gijzelaars gedragen ze zich agressief en bruut. Lachend schenken ze drankjes in en bieden sigaretten aan.
“Het zal jullie laatste zijn!” zeggen ze er grijnzend bij.
Als de jarige Appie Fernando een minachtende opmerking in het Portugees maakt wordt de geknevelde Jan van Zon naar de keuken gesleept en daar moet hij zich tot op zijn onderbroek uitkleden. Dan klinkt er een harde knal.
“Godverdomme,” vloekt één van de mannen en de anderen huiveren. “Is Jan dood?” vraagt Remy zich in stilte af. Hij kan het vanaf zijn plaats niet zien maar vermoedt het ergste.
“Kijk. Dit is de eerste. Jullie gaan er allemaal aan!” schreeuwt Pires. Iedereen gelooft hem. Inmiddels zijn dan al twee uren voorbijgekropen. De langste uren die de slachtoffers ooit beleefden.
In een wanhopige poging biedt een van de gegijzelden, die Otje wordt genoemd, de Cabo's aan geld uit zijn kluis te gaan halen. Dat blijkt een meesterzet en de gijzelnemers trappen erin. Otje wordt uit de groep getrokken, losgemaakt en één van de gijzelnemers gaat met hem mee naar een ander deel van de zaak.
Twee van de smeerlappen gaan vervolgens in de deurpost staan en schieten hun salvo´s af op de geknevelde mensen. De slachtoffers tuimelen over elkaar heen en enkele kreunen, een vrouw huilt. De schutter keert zich om, loopt naar de bar en legt daar zijn geweer op. “Ze willen niet dood,” roept

hij. Een ander lacht en vraagt: “Mag ik even schieten?” Zonder op antwoord te wachten voegt hij de daad bij het woord, pakt het geweer en vuurt van dicht bij een tweede salvo af op de groep. Het bloedbad is gruwelijk en er valt een dodelijke stilte.
“We steken de boel in brand”, roepen ze, “geen getuigen!”
Als ze langs de keuken lopen zien ze Jan van Zon zitten. Eén van de mannen zet een wapen tegen zijn hoofd. “Die Hollander waren we vergeten,” zegt hij en haalt de trekker over.
Hierna overgieten de Cabo's hun gijzelaars met alcoholhoudende drank en gooien met een nonchalant gebaar en brandende aansteker naar binnen.
Otje, die door de andere gijzelaar in de gaten wordt gehouden, schiet plotseling overeind en zet het via de achtertuin op een lopen. Dit hadden de Cabo's niet verwacht en twee van hen rennen Otje al schietende achterna in de richting van de William Boothlaan, waar de gevluchte in een taxi springt.
“Rijden,” schreeuwt hij tegen de door de schoten gealarmeerde chauffeur, “ze willen ons overvallen.” Die scheurt al weg voordat Otje helemaal is uitgesproken en achter hem laait een vuur op in het café. Vanuit de taxi wordt de politie geïnformeerd. In het café kruipt Kick, die zich dood heeft gehouden en is geraakt, als eerste overeind. Remy duwt trillend en bijna krachteloos door emotie Appie van zich af, die boven op hem is gevallen en boven hem is doodgebloed. Het drama is niet te overzien. Appies vriend Jan en Naomi, de vriendin van Kick, zijn dood. Ikram kreunt, ze kan zich niet bewegen want ze is zwaargewond. Ze blijkt later een gedeeltelijke dwarslaesie te hebben opgelopen. De verdachten nemen bij hun vertrek de waardevolle spullen en geldbedragen mee die zij op de slachtoffers hebben buitgemaakt en gebruiken deze buit voor de gezamenlijke vlucht naar Portugal.
Het Gerechtshof ’s-Gravenhage legt op 17 juli 2009 aan drie verdachten in hoger beroep een levenslange gevangenisstraf op. Het hof acht bewezen dat de verdachten zich schuldig hebben gemaakt aan het medeplegen van moord op drie personen en poging tot moord op verschillende andere personen, nadat ze de slachtoffers van hun vrijheid hadden beroofd en enige tijd in gijzeling hebben gehouden. De drie veroordeelden trokken samen met een vierde dader op, die is in Kaapverdië tot 25 jaar gevangenisstraf is veroordeeld.

De moordende drakendans van Rotterdamse chinezen

In 1980, ze is dan 17 jaar, komt Lee Ah K naar Nederland. Na drie jaar vertrekt ze op haar twintigste spoorslags uit Terschelling. Haar ouders hebben daar een Chinees restaurant. Lee Ah is verliefd op de kelner Chun H. Die relatie wijzen haar ouders af en het verliefde paar vlucht en krijgen drie kinderen in een tijdsbestek van zes jaar, dan ontdekt Lee Ah dat haar partner gokverslaafd is. Ze kan geen kant op, de onmin met haar ouders

belet haar om terug naar Terschelling te gaan en verder heeft ze niemand die haar kan helpen. De Chinese en haar partner komen in de mensensmokkel terecht en ze worden daarvoor veroordeeld. Lee Ah in 1995 in een Nederlandse smokkelzaak, Chung H. een jaar later in Frankrijk tijdens een internationale operatie.
Lee Ah komt eerder vrij en tijdens de detentie van haar partner, in 1996, krijgt Lee Ah een relatie met de woekeraar Min Z. Deze houdt ze geheim voor Chun H., die na zijn terugkeer uit de Franse cel apart gaat wonen. Intussen heeft Lee Ah 85.000 gulden schuld gemaakt om het gezin te onderhouden. De banken ontdekken dat ze op valse gegevens kredieten heeft verkregen. Alleen wanneer ze terugbetaalt, zijn de banken bereid aangifte bij de politie achterwege te laten. Daardoor heeft ze geen andere uitweg dan illegale inkomsten te verwerven via de organisatie van Jingping Chen, bijgenaamd Sister Ping in Rotterdam. Chen is een jonge dertiger, spreekt Mandarijn, draagt dure kleding en juwelen en heeft de haren op schouderlengte. Ze is mooi en erg dominant en heeft een beruchte reputatie in het smokkelen van mensen naar het Verenigd Koninkrijk.
Omstreeks 28 juni 1998 wordt in Rotterdam de Chinese woekeraar annex mensensmokkelaar, Min Z. vermoord. Die manipuleert mensen met gokschulden. Als een gokker verliezen heeft gemaakt biedt hij die in het casino een lening aan, om dat bedrag daarna tegen woekerrente terug te vorderen. Wie niet kan betalen wordt gedwongen tot criminaliteit, veelal mensensmokkel. De maanden voor zijn dood heeft de woekeraar zijn praktijk vooral uitgeoefend in een illegaal Turks gokhuis aan de Essenburgsingel in Rotterdam. Zo komen Turkse gokkers in de mensensmokkel terecht, want de 'handige' Chinezen winnen vrijwel altijd van de Turken.
Op 1 juli 1998 ontdekt de politie een lichaam op één van de pijlers van de Zeelandbrug. Het blijkt het lijk van Min Z. te zijn waarvan de schedel is ingeslagen. Forensisch onderzoek, mede door hulp van de patholoog-anatoom Dr. Hens, brengt aan het licht dat de schedel van de woekeraar vermoedelijk met een koekenpan kapot is geslagen. Ook blijkt dat de man voor zijn dood is gemarteld. Hens signaleert behalve beschadigingen aan de schedel dat het voorhoofd met een scherp voorwerp is gekliefd. Er is toiletpapier is in de bebloede mond van Min gepropt, waardoor hij is gestikt. Omzwachteld met lakens en gordijnen wordt het lijk op de eerste dag van juli aan de voet van de Zeelandbrug teruggevonden. De daders hebben half werk geleverd: de dode man is van de brug gegooid maar op een pijler blijven liggen, zodat het wordt ontdekt.
De politie begint een onderzoek en via het tv-programma Opsporing Verzocht op 20 juli 1998 komt bij de Criminele Inlichtingendienst in Rotterdam een zeer gedetailleerde anonieme tip binnen. Er wordt gezegd dat de moord is uitgevoerd door twee Albanezen uit het gokcircuit. Twee Britse chauffeurs met ervaring in de smokkel van illegale Chinezen naar

Dover, waarvan er één ook bekend is als huurmoordenaar, hebben het lijk naar de Zeelandbrug gereden. De vier werken in opdracht van de Rotterdamse Chinees, Chun H., alias People Fong.
De man heeft drie kinderen bij zijn ex Lee Ah K., met wie hij nog veelvuldig omgaat. Zij is de latere vriendin van Gürsel Özcan. De politie luistert de telefoon van de verdachten af, en stelt vast dat de moord op Min Z. voor hen nauwelijks een gespreksonderwerp is. Ze zijn druk met het arrangeren van illegale transporten van Chinezen naar Dover. In eerste instantie zijn er acht verdachten, inclusief Lee Ah, en de vader van haar kinderen. Voor hen is het een dagelijkse routine, leren de verslagen van de afgeluisterde telefoongesprekken.
Wat betreft de moord blijkt dat de tip vrijwel volledig klopt. De Chinese man Chun H. legt een bekentenis af bij de politie. Kort voor de moord had Chung ontdekt dat zijn ex-vriendin Lee Ah een relatie had met Min Z., en hij nam daarvoor wraak. In het moordplan speelt ook zijn ex een rol. Zij belt Min Z. en zegt dat haar vriend buiten het land is. Min komt naar Lee Ah's woning zonder zijn vaste lijfwachten, en bij de voordeur overmeesteren de Albanezen hem. Lee Ah bevestigt later deze gang van zaken maar benadrukt dat ze onder druk van haar Chung heeft gehandeld. Als een Britse chauffeur ook een bekentenis aflegt is de zaak rond.

Niet minder erg is de moord die plaats vindt op 11 september in 1987. Die dag logeert Loi Wah Chung in de woning aan de Rotterdamse Statensingel bij de familie Tang. De heer Tang is eigenaar van het restaurant Wah Tong in Rotterdam West. Chung die als kok in het afhaalrestaurant van de vermoorde Tang heeft gewerkt, verkeert door gokschulden in financiële problemen.
Volgens een eerste verklaring laat Chung, wanneer iedereen slaapt, zijn vriend T. het huis binnen. Volgens een andere lezing, die Chung op 23 maart 1988 bij de rechter-commissaris aflegt, laat hij die nacht tegen betaling twee andere Chinezen in de woning binnen om Tang te beroven. Chung wordt daarbij in de logeerkamer opgesloten en wanneer hij wordt vrijgelaten ziet hij dat de 34-jarige restauranteigenaar Tang, zijn 32-jarige vrouw, een 5-jarig dochtertje en een baby van zes weken met messteken zijn doodgestoken. De moordenaar heeft zijn slachtoffers met respectievelijk 52 en 41 steken om het leven gebracht en hij heeft de kinderen de keel doorgesneden.
Op 7 april 1988 spreekt de rechtbank in Rotterdam een 29-jarige verdachte uit Harderwijk vrij van de moord op het Chinese gezin Tang. In de zaak van de tweede verdachte, de even oude Loi Wah Chung uit Almere, doet de rechtbank nog geen uitspraak. De zaak wordt aangehouden omdat de rechtbank nog een getuige op de zitting wil horen. Tegen beide verdachten eist de officier van Justitie mr. G. P. van der Beek levenslange gevangenisstraf. De rechtbank is er niet van overtuigd dat de beweerde

vriend T. in de nacht van 10 op 11 september 1987 inderdaad in Rotterdam is geweest om daar, zoals hem ten laste is gelegd, het Chinese gezin Tang in zijn woning aan de Statensingel te vermoorden. Uit verschillende getuigenverklaringen blijkt volgens advocaat Van der Griend dat Tang actief was in de drugswereld, problemen had in Hong Kong en dat hij vreesde voor zijn leven. Volgens de overtuiging van de advocaat is er sprake van een afrekening en dat verklaart ook het feit dat zijn cliënt niets wil zeggen. Volgens de raadsman moet zijn cliënt worden vrijgesproken. T. heeft van meet af aan ontkend betrokken te zijn geweest bij de geruchtmakende viervoudige moord.
Wat betreft de zaak tegen Chung, die heeft bekend bij de moord betrokken te zijn geweest, maar daarvan zes verschillende versies gegeven: de Rechtbank meent dat het onderzoek nog niet volledig is. Die wil op 3 mei 1988 een getuige horen die in de nacht van de moord twee mannen uit de woning aan de Statensingel naar buiten heeft zien komen. Volgens de verklaringen van 'de man met de hond' verschillen beide mannen vijftien centimeter in lengte. Bij meting in de rechtszaal blijken de verdachten vrijwel even lang te zijn. Bovendien heeft deze getuige een signalement gegeven dat niet overeenkomt met het uiterlijk van Chung en T. Om die reden besluit de rechtbank op 13 januari 1989 de zaak terug te verwijzen naar de rechter-commissaris voor een nader onderzoek.
Bij de voortgezette behandeling op 6 april blijkt een reconstructie met de bewuste getuige geen nieuw licht in de zaak te hebben gebracht.
Dan doet de rechtbank uitspraak en wordt Loi Wah Chung tot levenslang veroordeeld voor de viervoudige moord op het Chinees gezin in Rotterdam. Men twijfelt eraan of Chung inderdaad de dader is, hoewel het wel lijkt dat hij iets met het misdrijf te maken heeft. Deze twijfel wordt gedeeld door de behandelend advocaat-generaal die de vertegenwoordiger is van het openbaar ministerie bij een gerechtshof, zo blijkt uit een notitie over een gratieverzoek van Chung uit 1996, aanwezig in het dossier van de advocaat van Chung.
Zijn gratieverzoek uit 2002 is in 2004 afgewezen. Ook al luidt het oordeel van de medisch adviseur, na afloop van dit onderzoek, dat verdere tenuitvoerlegging van de sanctie medisch onverantwoord is, blijft Loi Wah Chung zitten waar hij zit, in een gewone gevangenis met een gewoon regime. Dat betekent in zijn geval het regiem voor een ongewenste vreemdeling, zodat hij slechts cursussen Engels en Nederlands mag volgen, talen die hij goed beheerst, en in beginsel uitgesloten is van alle andere opleidingen.

Kermis op het Afrikaanderplein en de circusdirecteur
Ik ben op weg naar Henk Smol en loop langs eetcafé Opa in de Witte de With. Hier ergens was vroeger het café De Rode Papagaai van Nees Pors. Dat was in de tijd van burgemeester Bram Peper, die gaf op 19 maart 1996

opdracht om het café binnen te vallen. Verschillende bezoekers hadden aangifte gedaan bij de politie dat ze onder dwang en dreiging waren afgeperst omdat er openstaande drankrekeningen waren. De politie vond tijdens de huiszoeking drie vuurwapens, twee schietpennen, een zwaard, patronen en chloroform. Ook werden er enkele paspoorten gevonden die door de uitbater waren ingenomen als zekerheid dat die klagende klanten hun betalingsverplichting zouden nakomen. Peper ging tot sluiting over omdat hij vond dat het café een aantasting vormde voor de openbare orde en het leefklimaat in de buurt. Daarbij bleek Nees niet in het bezit van een geldige drank- en horecavergunning en overtrad hij de sluitingstijden.
Bij café Mondriaan aangekomen hoor ik van Kick, de zoon van Henk, dat zijn vader in zijn huis in Willemstad is. Om m'n teleurstelling te verwerken drink ik een biertje op het terras. Het is zonnig en warm, heerlijk om de mensen te observeren die voorbijlopen.
Uit café de Schouw komt een man. Ik herken hem, het is dezelfde met wie ik een tijd geleden in de bibliotheek heb gesproken. Hij ziet me en steekt de straat over.
“Is deze plek vrij? Kan ik hier komen zitten?”
“Ja, hoor, kom er gezellig bij.”
Hij kijkt me vanonder zijn borstelige wenkbrauwen aan.
“Ken je me niet meer?”
“Jawel. Je bent de man die alles weet van Kobus Lorsé.”
“Alles is te veel en dat moet een mens ook niet willen.”
“Wil je wat drinken?”
“Met deze benauwdheid ga ik een kouwe klets niet uit de weg.”
Nadat ik het biertje heb besteld, steekt hij zijn hand uit.
“Ik ben Albert van Deursen en ben je al naar de kermis geweest?”
Zijn hand is eeltige en ruw. Ook ik stel me voor en geef hem antwoord.
“Daar ben ik te oud voor. Trouwens de kermis is niet meer zoals die vroeger was.”
“Daar heb je gelijk in. Vroeger was die beter. Zelf heb ik eind jaren vijftig twee jaar op de reis gezeten, zoals de kermistoer door ons land wordt genoemd. Ik werkte daar bij een sensatiebaan.”
“Sensatiebaan?”
“Ach, dat was niets meer of minder dan een ordinair spookhuis dat de exploitant Henk Dirks uit Apeldoorn ‘Peyton Place, het zondige dorp’ had genoemd.”
Hij neemt een slok van zijn bier en steekt zijn hand op naar de ouwe Nico Benschop die langsfietst. “Krasse knar, die loopt ook al tegen de tachtig.”
We kijken de kunstschilder na die de Eendrachtsweg op rijdt.

“Om verder te gaan,” vervolgt Albert. “Was het warm weer op de kermis dan trad ik op als de bloeddorstige graaf Dracula en was het koud, dan kroop ik in een berenvel. Voor mijn rol als Dracula hebben ze me een gebitje aangemeten, bij een tandtechnicus. Het waren twee lange hoektanden die zo over mijn bovengebit geschoven kon worden. Met lippenstift werden er wat kronkelende bloederige strepen, van mijn mondhoeken naar beneden getrokken. Als apotheose werd er een zwarte langharige pruik over mijn hoofd getrokken. Als ik dan mijn mond opende in een lach schrok je je de tering.”
De oude man grinnikte bij de herinnering. “Ik was toen een jaar of twintig, gespierd, lenig en vooral sterk. Dat kwam doordat ik tijdens de reis op al die plaatsen de sensatiebaan moest helpen opbouwen. Dat was hard en zwaar werk. Hoogtevrees heb ik niet en ik was zo brutaal als de beul. Stond de attractie op zijn plaats, dan trad ik op. Echt, zonder te overdrijven, ik was het succes van de kermis in die tijd en ik herinner me nog wel wat voorvallen uit Rotterdam. Ik heb hier nog drie dagen in de bak gezeten. Dat kwam zo. Er liepen wagentjes op rails door het spookhuis en voor de passagiers doemde er dan weer een skelet op, of er kriebelde wat draden over je haar, er klonk plotseling ijselijk gegil en ga zo maar door. Op het eind van de griezelige tocht kwamen er een stuk of zes klapdeuren die de mensen het idee gaven dat ze zich te pletter reden, waardoor ze dan met veel lawaai naar buiten schoten. Mijn eigen bedachte griezel was dat ik, als er een paar lekkere mokkels in zo’n wagentje zaten, ik achter op het wagentje ging staan en die vrouwen kietelde en bang maakten door te schreeuwen. Groot succes. Ik heb meegemaakt dat ze in angst hun bloesje aan flarden scheurde en ze in hun beha naar buiten kwamen. Al dat geschreeuw in het dorp werd door luidsprekers naar buiten gebracht, dus je begrijpt dat het ontzettend veel volk trok. Nou had ik de pech dat er ook un politieman in burger met een blonde stoot in het wagentje naar binnen schoot, en die vrouw gilde.”
Albert begint te lachen bij de herinnering. “Ik denk echt dat ze van angst in haar broek heeft gepiest. Maar wat doet die gozer naast haar, die grijpt me stevig vast en het wagentje is dan al vlak bij de klapdeuren. Wat moest ik doen? Ik gaf hem een klap voor zijn hersens dat het duizelde en ik was los. De blonde kwam met hoogrode kleur naar buiten gestoven, gillend van blijdschap dat ze uit het spookhol was, en haar koene ridder hield zijn hand op het bloedende oor. Dat was natuurlijk foute boel. Een uur of twee later, het Afrikaanderplein was leeg, de muziek was opgehouden en het kermispubliek was naar huis. Dan komen er twee smerissen die me ophalen uit de bokstent. Met een paar sportjongens was ik plezier aan het maken met wat scharreltjes die ons gezelschap hielden. “Meekomen jij,” en

ik moest met die smeerlappen mee, die hebben me liefst drie dagen vastgehouden.
In Amersfoort maakte ik mee dat iemand beweerde dat hij zijn portemonnee kwijt was geraakt in het zondige dorp. Midden onder de kermis werden binnen alle lichten aangestoken. Met zijn allen zoeken en ik werd zelfs gefouilleerd, maar nergens werd een portemonnee gevonden. Weer mee naar het politie en weer moest ik een nachtje doorbrengen in zo'n stinkende cel, terwijl ik van niets wist. In die tijd deden ze maar raak. Een jong mens van de kermis was uitschot. Dit geval had ook nog nare gevolgen. Met Dirks was afgesproken dat ik op het eind van de reis drie koppies zou krijgen."
Ik onderbrak Albert. "Wat zijn koppies?"
Verbaasd keek hij me aan. "Hetzelfde als rooie ruggen, in dit geval drieduizend gulden."
Hij schudde zijn hoofd bij zoveel onbegrip en ging verder. "Toen ik me weer meldde van weg geweest zei de klerelijer: "Albert, waar rook is, is vuur. De politie vertrouwt je ook niet. Je kan vertrekken!"
"En mijn drieduizend gulden dan?" vroeg ik.
"Die krijg je niet. Je hebt mij en mijn zaak in diskrediet gebracht."
Ik was des duivels en ging naar de boniseur Evert van Essen en zei poeslief. "Zeg Evert, doe mij een plezier en zet je wagen wat verder van het dorp."
Die keek me aan. "Waarom?"
"Omdat ik het dorp vanavond in de hens steek en een half uur later had ik mijn centen."
De man staat op, geeft me een hand en zegt: "Ik zou toch nog eens naar de kermis gaan, die is er nog tot zondag."
Even later reken ik af en nog grinnikend om zijn verhaal steek ik de straat over.
Wanneer ik langs de broodjeszaak Spooky loop, herinner ik me dat die naam me bekend voor komt.
Al wandelende duik ik in mijn geheugen en dan flitst de herinnering naar boven. In de jaren zestig zwierf er altijd een haveloze man, die Spooky werd genoemd en in de Jacob Catsstraat woonde, door Rotterdam. Op zekere dag vond men de zwerver Spooky dood op straat liggen. Door de Roteb werd zijn huis toen ontruimd. Het was daar een enorme rotzooi want Spooky leed aan verzamelwoede. Naast een ton papier werd er ook zo'n honderdduizend gulden contant gevonden. Dat was een hoop geld in die tijd en dat bij een zwerver.

De laatste dag van de kermis ga ik naar het Afrikaanderplein om naar het afbreken te kijken. Bij de achtbaan hoor ik naast me een schelle jongensstem, die naar boven schreeuwt: “Kan ik èffe hèllepe meneer?”
Een stevige, gebruinde man met een ontbloot bovenlichaam, zwaait en schudt het hoofd naar de jongen. “Nee, we hèbbe alleen èchte manne nodig.”
Het ventje, mager, slungelig en met een pet op, roept verontwaardigd: “Kraig un vèt hart, dikke!”
Een oudere man, die net als ik naar de afbraak staat te kijken, lacht luid. Hij is me al eerder opgevallen, want ook hij staat al zeker een kwartier naar boven te kijken en ik herken hem van de foto's die ik in het Vrije Volk heb gezien. Hij is Arnold van der Vegt, de oprichter van het Nederlandse Circus Renz. Net als het magere slungelige gozertje is hij vroeger ook een echt Rotterdams straatschoffie geweest en geboren op de Binnenweg. Dat hoor ik van hem in een café op de Hilledijk, waar we een kop koffiedrinken. Al gauw vertelt hij me dat hij bevriend is geweest met Willem van Iependaal.
“Hij en ik waren ook van die straatschoffies en hij heeft veel van onze streken in zijn boeken verwerkt,” zegt hij met wat weemoed in zijn stem
Ik herinner me dat ik het boek Lord Zeepsop van Van Iependaal een paar jaar terug heb gelezen.
“Herken jij jezelf in die verhalen?” vraag ik, omdat ik weet dat veel van de herinneringen aan vroeger worden geromantiseerd.
“Jawel. Hij doet de ware gang van zaken soms wel wat geweld aan. Willem maakte het wat smeuïger, maar de strekking van het gebeurde klopt wel.”
Hij ziet aan de blik in mijn ogen dat ik razend nieuwsgierig ben.
“Ik ben twee keer getrouwd, heb zeven kinderen grootgebracht dus had heel wat mondjes te vullen en heb van alles gedaan om geld te verdienen.”
Wanneer hij mijn verbaasde gezicht ziet, zegt hij lachend “Ik heb hem dus niet alleen met pissen versleten en mijn leven was wel heel afwisselend.”
Hij glimlacht als hij aan die jaren terugdenkt.
“Ik ben in die jaren circusdirecteur, rechercheur en detective geweest. In de crisisjaren was er diepe armoede en er was voor het kleine circusje dat ik had opgebouwd nauwelijks brood te verdienen. Om mijn gezin in leven te houden heb ik van alles gedaan. Heb in de haven gewerkt als scheepsijker, en heb voor de SHV-schippers moeten controleren. Dat was in de moeilijke jaren met een grote economische crisis, dus je begrijpt dat die controle soms wel wat matswerk werd. Als de schippers wat achteroverdrukten dan zag ik dat niet omdat ik dan een gedeelte meekreeg. Het was: Ik help jou en jij helpt mij. Pas in 1936 trok de economie weer wat aan en kon het circus weer op reis.”
“Je kon niet zonder je circus?”

“Nee”, zegt hij. “Ik kon niet zonder mijn circus”. Om te vervolgen: “Ik heb ook een tijdje voor Dirk Reese gewerkt. Je hebt vast weleens van hem gehoord. Hij had enkele cafés in de stad waaronder het bekende Pschor in de Korte Hoogstraat en Atlanta.”
Ik knik, te kennen gevend dat die naam me wel wat zegt.
“Nou, voor die Dirk moest ik de zetbazen van zijn cafés controleren. Daar was ik vrij secuur in, al zeg ik het zelf. Maar natuurlijk bleef er weleens wat aan de strijkstok hangen.”
“Wat was dat voor een man die Reese?”
“Heel aardige man, maar zo hard als een spijker. Ook voor zichzelf. In zijn jonge jaren heeft hij het vak geleerd op de Holland Amerikalijn. Als jongen heeft hij blijkbaar flink kunnen sparen want wanneer hij tweeëntwintig jaar is koopt hij een café op de Binnenweg. Hij trouwt met Cobie Steenbeek. Haar vader is in die straat eigenaar van ‘Het Zwarte Paard.’ Dirk verkoopt zijn eerste café en koopt een grotere zaak op de Nieuwe Binnenweg en daarna een café op de Gedempte Slaak. Zo bouwt hij geleidelijk zijn café imperium op.”
“Een succes dus en hoe is het verder met jezelf gegaan?”
“Ach, die klote oorlog heeft me de nek omgedaan. Ik ben wel door Jan en alleman geholpen, maar de sjeu was er voor me af. Ik ben het wat rustiger aan gaan doen en mijn zoon Herman heeft de zaak zo goed en zo kwaad als het ging doorgezet.”
Ik zie dat hij ontroerd is, met de rug van zijn hand veegt hij een traan van zijn wang. “De afgelopen winter heb ik mijn laatste drie paarden moeten verkopen. Ik had geen cent meer om aan mijn kont te krabben.” Hij staat op, geeft me een hand. “Het volgend jaar zie je me wel weer.”
Het jaar daarop kijk ik uit naar Arnold, maar bij navraag blijkt dat Directeur Renz die winter, op 28 december 1955 is overleden. Een jaar nadat hij zijn laatste paarden had verkocht.

John Bestebreurtje, Theodor Cranendonk en Johnny Aarden
Er waait een snijdende wind door de Witte de Witt. De lage, loodgrijze hemel belooft sneeuw en rillend van de kou duw ik de deur van het café open. Een ogenblik blijf ik in de deuropening staan. Gelijk hoorde ik de zware stem die ik duizenden herken.
“Verdomme, doe die deur dicht.”
Mijn goede vriend Jim Postma zit al aan het tafeltje voor het raam. Beiden drinken we hier in de Schouw graag een Bourbon. Omdat we vaak in gezelschap zijn, heb ik vandaag pas de gelegenheid om eens wat dieper in te gaan op zijn opmerking over John Bestebreurtje, die Jim maanden geleden maakte op het terras bij Melief Bender.

Aan Tineke Speknijder, de blonde achter de bar, vraag ik twee Four Roses, zonder ijs en nadat ik mijn jas uit heb gedaan ga ik tegenover Jim zitten.
"Man, wat is het koud, ik moet echt een paar versnaperingen hebben om warm te worden."
Jim grijnst. "Dat excuus heb je hartje zomer ook."
Nadat we hebben gepraat over de dood van ons beider vriend Willem Kruk, die enkele dagen geleden is begraven en waar ik het boek 'Afscheid van mezelf' voor heb geschreven, vraag ik Jim hoe en waarom hij journalist is geworden.
"Ach mijn vader wilde mij de handel in laten gaan. Om veel geld te verdienen. Maar ja eigenwijs als ik was begon ik in 1965 als leerling-journalist bij de toenmalige Kwartetbladen, waaronder De Rotterdammer. Drie jaar pionieren, mijn weg proberen te vinden op de redactie en stukjes schrijven, meestal stadnieuws, dat waren mijn eerste jaren."
"Standaard dus. Zo beginnen de meeste journalisten toch?"
"Jawel. Omdat ik in militaire dienst moest ben ik in 1968 'gedeserteerd' naar Afrika. Als een soort 'Kuifje' werd ik freelance-correspondent voor Radio 1; het dagblad Trouw en wat magazine-achtige bladen. Zes jaren hield ik het vol, daarna kwam ik berooid, maar wel veel wijzer terug. Ik had spannende, gevaarlijke inheemse avonturen meegemaakt en was blij dat ik het er levend vanaf had gebracht. Kortstondig werkte ik bij Shell Venster en als gemeentevoorlichter in Hilversum."
"Shell venster, wat is dat?"
"Een informatieblad van de Shell, ik deed daar de redactie."
We worden gestoord door Tineke, die de glazen voor ons neerzet en Jim gaat verder:
"In 1978 was ik terug op het oude honk bij Het Vrije Volk, waar ik in 1965 ooit was begonnen bij De Rotterdammer. Onder mentor-hoofdredacteur Herman Wigbold maakte ik de dagelijkse rubriek Stukgoed, naast binnenland- en stadsredactie."
"Niet achter de vrouwtjes aan?"
Hij lacht, en gaat met zijn zware bariton verder: "Zoals mijn goede collega, de overleden Huib Goudriaan van Trouw eens zei: 'Je bent getrouwd met de krant, voor 24 uur, for better or worse.' Dus weinig vrouwtjes, maar als algemeen verslaggever constant op pad tot diep in de nacht. Proberen uit te vissen wat er leefde in de onderwereld."
"Net zoiets als Peter R. de Vries?"
"Lang voor Peter R. en niet alleen de misdaadwereld verslaan, maar langs de zijlijn ook zaken oplossen. Zoals de huurmoord op bingokoning Bestebreurtje voor eetcafé De Gouden Snor in Schiebroek."
"Ja, daar had je het bij Melief Bender ook over, vertel eens.

“Die John Bestebreurtje was een sportieve Rotterdamse jongen. Hij was helemaal gek van motorracen en het was dan ook niet verwonderlijk dat hij die sport ging beoefenen. John hoorde niet bij de absolute top in Nederland, maar hij had een internationale licentie en was een van de weinigen die in 1970 de beschikking had over een 500 cc Linto twin en daarnaast racete hij op een 250 CC Yamaha.”
Ik knik. “Ik heb gehoord dat hij ook aan autoraces meedeed met een Servall Porsche.”
“Dat klopt. Nou goed, die sportieve John wordt een bingokoning. Hij opent bingolokalen waar vooral bejaarden hun pensioentje uitgeven voor prijzen als stereo’s, video’s, fruitpersen en andere cadeauartikelen. Hij vergeet de motorsport niet en is sponsor van de motorcoureurs Bert Smit, Wilco Zeelenberg, Bertus Grinwis en ook sponsort hij een Rotterdamse vechtsportclub. Als John een bingohal wil beginnen in Den Haag, krijgt hij problemen met Willem Scheffer. Dat is een telg uit een beruchte woonwagenfamilie die de Haagse gokwereld beheert.
Op zondag 22 februari 1987 spreken de partijen af dat ze elkaar zullen treffen bij station Holland Spoor in Den Haag. Bestebreurtje neemt twee gewapende bodyguards mee.
Ook de 32-jarige Willem Scheffer en zijn 25-jarige broer Cory komen niet onbeslagen ten ijs: Willem heeft zijn pistool bij de hand.
Het gesprek begint ermee dat Bestebreurtje de Scheffers duidelijk maakt dat hij zich niet laat bedreigen en dat, als hem wat mocht overkomen, hij de Scheffers laat omleggen.
Cory die een echte driftkikker is slaat op tilt, haalt uit en slaat het gebit van Bestebreurtje in tweeën. Dan breekt er een Wildwest uit, die niet zou misstaan in een cowboyfilm.
Willem Scheffer wordt van dichtbij twee keer door zijn hoofd geschoten door één van de bodyguards van Bestebreurtje.
Cory pakt het pistool van broer Willem en wil terugschieten, maar dan vuurt bodyguard nummer twee. Die raakt per ongeluk zijn eigen baas John, maar niet dodelijk. Vervolgens blaast iedereen, al dan niet gewond, de aftocht. Behalve Willem Scheffer, die ligt morsdood op de tegels.”
Jim houdt even stop, neemt een flinke slok Roses en ik die aan zijn lippen hang, volg zijn voorbeeld.
“Je begrijpt natuurlijk wel dat daar een vendetta van kwam,” vervolgt mijn vriend. “Enkele maanden later wordt de auto van Bestebreurtje in brand gestoken en niet veel later wordt zijn geparkeerde auto een paar maal doorzeefd met schoten uit een Kalasjnikov. Pure bangmakerij zou je denken. Maar dat was het niet.

Op 15 augustus 1988 staat Bestebreurtje met zijn vrouw in een Mercedes Cartier voor een stoplicht op de Uitweg. Pal voor de deur van café de Gouden Snor van Joop Zijlaard.
Een motor bestuurd door Cory Scheffer stopt naast de auto met de Belg Rik Uit de Boogaart als duopassagier. Die opent het vuur op Bestebreurtje, waarna de moordenaars er op de motor snel vandoor gaan.
Bestebreurtje is dood en wordt ten grave gedragen door de leden van de door hem gesponsorde Rotterdamse vechtsportclub.
De huurmoordenaar Cor Scheffer en zijn handlanger Rik Uit de Boogaart worden beiden tot 15 jaar cel veroordeeld. Cor Scheffer krijgt in 1997 gratie omdat hij aan kanker lijdt."
"Op zichzelf natuurlijk wel een drama," zeg ik gevoelig.
"Voor mij had het ook nog een staartje," zegt Jim. "Door bedreigingen uit de Haagse onderwereld werd ik voor de rechtbank gedaagd om mijn bronnen prijs te geven.
Natuurlijk weigerde ik dat. Ik werd door justitie toen nog niet gegijzeld als Koen Voskuil in de rechtszaak tegen Mink Kok. Koen weigerde ook zijn anonieme bronnen te noemen."
"Als misdaadjournalist moet je het zeker wel vaak hebben van tips?"
"Ach, jawel. Hier, uit dit journalistencafé, heb ik primeurs weggehaald, zelfs een wereldprimeur.
Toen ik in 1986, drie dagen voor het plaatsvond berichtte over de dodelijke aanslagen die op El Al bij de vliegvelden van Rome en Wenen plaats zouden vinden, had Het Vrije Volk wel de wereldprimeur. De dagen daarna kwam het als groot nieuws over de hele wereld."

Die illegale wapens waarmee criminelen hun misdaden plegen worden door andere criminelen in de markt gezet. Theodor Cranendonk is zo'n handelaar die in Rotterdam wordt geboren. Uit de nalatenschap van de in 2004 overleden publicist Willem Oltmans blijkt dat hij aan het eind van de jaren tachtig heeft bemiddeld in een wapendeal. Oltmans stelt in 1987 Cranendonk, een oud commando uit het Nederlandse leger, voor aan Desi Bouterse en er wordt geprobeerd een wapendeal te organiseren tussen Bouterse en de Oostenrijkse wapenfabrikant Steyr-Daimler-Puch. Doordat een exportvergunning van de Oostenrijkse regering aan Suriname ontbreekt, gaat de deal niet door. Oltmans, Cranendonk en een derde tussenpersoon, Dirk Keijer zouden, als de deal gelukt was, een commissie van één miljoen Zwitserse francs krijgen.
Het is Cranendonk een doorn in het oog dat vanwege zo'n legale kwestie als een exportvergunning de deal afketst. Hij zoekt daarna contacten bij de internationale maffia en doet zaken met de Russische gangsterboss

Viatsjeslav Ivankov en hij werkt samen met de Italiaans maffiabaas Emilio

Vjatsjeslav Ivankov en hij werkt samen met de Italiaans maffiabaas Emilio DiGiovine.
Cranendonks mooie dochter Marie Louise Cranendonk, die model is voor het parfum Chanel N°5, krijgt een relatie met DiGiovine. Dit is een womanizer die tegelijkertijd een relatie heeft met Valeria Vrba, een model uit Slovakije, een schoonheid met blond haar.
Marie Louise brengt haar vader in contact met DiGiovine en beide mannen worden zakenpartners.
Cranendonk levert Russische wapens aan de maffiabaas, waaronder bazooka's, raketten, explosieven en mitrailleurs.
Wanneer DiGiovine in 1991 in de gevangenis verdwijnt, plannen zijn bondgenoten een plan om hem te bevrijden. Het plan wordt verijdeld na een tip.
Een jaar later regelt Cranendonk een commando huurlingen voor een tweede ontsnappingspoging. Die operatie mislukt ook, wanneer een explosief ontploft in de handen van één van de huurlingen.
Cranendonk wordt op 8 november 1995 in Zwitserland gearresteerd op verdenking van handel in wapens. Hij wordt ervan verdacht zaken te hebben gedaan met de Italiaanse maffia. Volgens justitie zou hij zijn opgeklommen tot een hoge positie binnen een machtige Italiaanse maffiafamilie.
De Italiaanse Justitie vraagt Zwitserland om zijn uitlevering en in maart 1999 wordt Cranendonk in Italië gevangengezet, nadat hij is veroordeeld tot 10 jaar cel voor het leveren van wapens, waaronder 30 bazooka's, aan de 'Ndrangheta.
Eerst wordt hij overgeplaatst naar een psychiatrische kliniek.
Wanneer die overplaatsing door een Italiaanse rechter ongedaan dreigt te worden, neemt Cranendonk de benen en blijft jarenlang zoek. Totdat hij in 2010 gearresteerd wordt in Rotterdam waar hij in een flat aan het Weena woont.
Ondanks zijn vermomming als heer, keurig kostuum, wit overhemd en moderne stropdas is Cranendonk niets anders dan een beruchte, internationaal gezochte crimineel.
Italië verzoekt om zijn uitlevering, want Cranendonk zou in Italië ook betrokken zijn geweest bij het lozen van giftig afval in zee en bij het lozen van afval in Afrika.
Op 10 maart 2010 wordt Cranendonk, hij is dan 78-jaar, gearresteerd in zijn appartement.
Hij wordt door het O.M. gehoord over zijn eventuele betrokkenheid bij de gezonken gifschepen die 'Ndrangheta, begin jaren negentig, in de Middellandse Zee, de Zwarte Zee en voor de kust van Somalië liet zinken.

Twee dagen later wordt hij voorlopig op vrije voeten gesteld. Hij krijgt wel een meldingsplicht, maar dat Cranendonk niet wordt uitgeleverd aan Italië, dat is zeker. Mocht het Italiaanse OM desalniettemin toch verzoeken om zijn uitlevering, dan zal dat verzoek door de het Nederlandse OM met welwillende aandacht worden bekeken.
Cranendonk houdt zich vanaf dat moment niet echt meer verborgen. Af en toe dineert hij bij Old Dutch op de Rochussenstraat en drinkt daar een borrel met allerlei zakenmensen. Af en toe maakt hij samen met zijn zoon Theo, een trip naar Manila voor een bezoek aan zijn vriend, de Griekse George Sarakinis die getrouwd is met stijldansen keizerin Becky Garcia, bijnaam: de Lambada koningin.
Begin april 2011 dient voor de rechtbank op het Wilhelminaplein in Rotterdam de kwestie Cranendonk en het is een zaak met veel vraagtekens. Vooral zijn vlucht uit de Italiaanse gevangenis, in maart 1999, roept bij de rechter nogal wat vragen op. Is Cranendonk nou ontsnapt, zoals de Italiaanse autoriteiten zeggen, of mocht hij van de Italianen gewoon vertrekken? Het laatste wordt door Cranendonk beweert. Dit moet het O.M. eerst maar eens uitzoeken.
Waarom bleef een Italiaans verzoek tot uitlevering maandenlang in een bureaula van het Ministerie van Justitie liggen?
Waarom kon Cranendonk meer dan tien jaar onopgemerkt in Nederland verblijven? Ook zijn er indicaties gevonden dat Cranendonk mogelijk banden heeft gehad met de geheime dienst.
Dit blijkt uit notities van de spraakmakend journalist, de overleden Willem Oltmans. Genoot Cranendonk misschien bescherming van deze dienst?
Cranendonk heeft het nu allemaal wel gehad, hij geniet van zijn oude dag in Spanje, in het appartementencomplex "Hacienda del Sol" in Estepona, niet al te ver van Marbella.

Dan de aanslag op Matthys Kuijpers, die door seksexploitant Jos van de Meer een gigantische oplichter werd genoemd. Het vriest en het is bewolkt op de allerlaatste dag van 1985. 's Nachts wordt er aangebeld bij het huis van Matthijs Kuijpers in Noordwijk. Matthijs komt uit de warme gezelligheid van de kamer en huivert door de koude windvlaag die naar binnenkomt wanneer hij de deur opent. Op enkele meters afstand staat een man met een wapen in zijn hand. Er klinkt het geknal van enkele schoten en Matthijs valt zwaargewond neer in de deuropening.
Hij overleeft de aanslag en op basis van zijn aanwijzingen over het uiterlijk van de schutter pakt de recherche binnen drie weken de Rotterdammer Johnny Aarden op, die de bijnaam heeft van Mooie Johnny. Het is een Rotterdamse nachtclubeigenaar en voormalig dressman van modekoning

en oud-wielrenner Theo Sijthoff. Ook de Delftse vastgoedhandelaar Jos van de Meer wordt opgepakt.
Matthijs Kuijpers, is eveneens vastgoedhandelaar en zakenpartner van Jos Van der Meer. Ze hebben onderling een conflict over een tuk grond dat ze samen hebben gekocht, maar door een juridische list zou Kuijpers er met de opbrengst vandoor zijn gegaan. De daaropvolgende ruzie loopt zo uit de hand dat volgens Kuijpers zijn compagnon een huurmoordenaar op hem heeft afgestuurd. Dat moet Johnny Aarden zijn en politie en justitie geloven Kuijpers die Van der Meer als de opdrachtgever voor de moordaanslag aanwijst. Er is namelijk een getapt telefoongesprek tussen Johnny en Mieke, de vrouw van Van der Meer: "Ja, hij is dood!" zegt Aarden in dat telefoongesprek tegen Mieke. Maar ja, dat kan ook over een hond van de buren gaan of over een konijn dat ze op Nieuwjaarsdag willen eten.
Aarden en van der Meer zijn bekenden van elkaar en hebben financiële connecties. Precies een week voor de aanslag koopt de ondernemer voor twee ton de flat van Aarden. Dit op zichzelf is al vreemd want Van der Meer verkeert op dat moment in surseance van betaling.
De vastgoedhandelaar is hypernerveus als hij wordt verdacht iets met de moordaanslag te maken te hebben, dat blijkt uit afgeluisterde telefoongesprekken van zijn vrouw Mieke: Tijdens het verhoor van Van der Meer vertelt hij de rechercheurs dat hij met Van Aarden wel over de kwestie Kuijpers heeft gesproken en dat van Aarden hem toen heeft aangeboden de zaak op te lossen. Maar hij zou dit hebben afgewezen omdat hij er geen goed gevoel bij had. "Ik wilde de zaak op een juridische manier oplossen," beweert hij tegen Aarden te hebben gezegd. Hij is overigens niet te beroerd om Aarden te verlinken want hij vertelt de politie dat Johnny Aarden een wapen heeft.
"Hij liegt!" briest Aarden woedend, wanneer de recherche hem met die uitspraak confronteert. "De klootzak probeert zijn eigen paadje schoon te vegen."
Behalve de beschuldigingen heen en weer heeft justitie geen enkel bewijs dat Aarden, die bovendien een alibi heeft voor het tijdstip van de moord, de dader is. Aarden heeft op oudejaarsavond een kroegentocht gehouden en veel mensen hebben hem gezien. Het gevolg is dat Aarden door de rechtbank wordt vrijgesproken en ook de vastgoedmakelaar niet wordt vervolgd. Twintig jaar na dato is van de Meer dat akkefietje nog steeds niet vergeten. Wanneer men erover begint briest hij: "Die Matthijs Kuijpers is een gigantische oplichter. Die mag blij zijn dat Johnny Aarden is verongelukt, anders zou hij er nog een keertje echt aan gaan."

Dan komen de eerste vingerwijzingen dat Van der Meer banden heeft met spelers in het criminele milieu. Er gaan geruchten dat hij belangen heeft in drugsleveranties. Zeker is dat hij in Den Haag en Delft panden bezit waarin coffeeshops zijn gevestigd. Hij ontkent dat laatste niet, maar beweert nooit iets met drugs te maken hebben gehad.

“Ik heb op een gegeven moment de hele Kromstraat in handen. Ik heb alleen de stenen. Dat er in sommige van die pandjes wel eens een stickie wordt gerookt, wat is daar mis mee?”

Van der Meer verdient naar eigen zeggen ontzettend veel geld met de handel in onroerend goed. Begin jaren negentig ontdekt hij een nieuwe goudader: luxe bordelen. Hij koopt de Rotterdamse club Mayfair op de Mathenesserlaan en vanaf dat moment wordt het geven van gelegenheid tot betaalde seks zijn corebusiness. Hij wil van de panden af en wil die verkopen aan de huurders. Daarmee komt hij van een koude kermis thuis. “Het zijn allemaal van die foute types met gouden kettingen, die nog geen twee maanden huur vooruit konden betalen. Gekken met tattoos en pooiers die hun wijf te huur aanbieden.” Van de weeromstuit besluit hij van sommige bordelen zelf de exploitatie ter hand te nemen. Van der Meer is een keiharde zakenman met goede advocaten.

De legalisering van prostitutie eind 2000, gecombineerd met de immer vloeiende geldstroom vanuit de seksbranche, brengen hem op het idee om zijn bezit te vervreemden. Van der Meer wil naar de beurs. Het gaat niet door omdat hij weigert om zijn business te legaliseren. Hij roomt de omzet af, betaalt de mensen zwart en betaalt nooit belasting. Dat er in de bedrijfsvoering in de seksindustrie af en toe een oogje wordt dichtgeknepen, blijkt wel als de gemeente Rotterdam bij de prostitutie-legalisering in 2000 vergunningen verleent aan de lokale sekstenten. Drie belangrijke relaxhuizen vallen buiten de prijzen: de Mayfair, de Ritz en de Butterfly, alle drie van Van der Meer.

Terzelfdertijd probeert 'de Wijk Ontwikkelings Maatschappij', waarin de gemeente Rotterdam voor negenenveertig procent aandeelhouder is, om Van der Meer uit te kopen. Die vermoedt een verband tussen de sluiting van zijn tenten en de uitkoopactie en meent dat de gemeente op die manier de prijs van zijn panden wil drukken. De aanleiding voor de weigering is dat er in deze ondernemingen verschillende keren illegale dames zijn aangetroffen. Als we de regels niet nauwgezet handhaven, stelt een ambtenaar. Dan steekt de vrouwenhandel de kop op.

Brandschoon kan een ondernemer in de seksindustrie niet zijn. Illegaliteit, drugs en criminaliteit zijn onlosmakelijk verbonden met de betaalde liefde. Van der Meer heeft ook een keer bemiddeld in een kwestie van de crimineel Marco Eijk. Dat gebeurde toen Bertus Lüske een dodelijke bedreiging

tegen Eijk uitte. De kwestie ging over geld, waar Lüske zei recht op te hebben. In 2007 voerde het NRC Handelsblad een Delfts raadslid op. Dat legde een link tussen de aanslag op Jerry Rigters en Jos van der Meer. De laatste zou van de seks in de drugs zijn gegleden en de bordeelhouder zou banden onderhouden met meerdere van de betrokken kopstukken uit de Delftse onderwereld.
Piet Pronk, een crimineel uit Delft, staat jarenlang als portier aan de deur van de nachtclubs van Jos van der Meer tot ze ruzie krijgen om geld. Kort na middernacht op 17 mei 2007 ontploft op de parkeerplaats van het Campanila hotel de Rolls-Royce Corniche van Jos van der Meer, die daar tijdelijk huist. De cabrio wordt opgeblazen met een lawinepijl. Het is niet de eerste keer dat vijanden het op de dan 55-jarige bordeelhouder en vastgoedmagnaat hebben gemunt, een paar weken ervoor explodeert zijn Mercedes ML. Ook zijn zoon Max is de dupe als op 20 juni zijn Mercedes SL500 met een handgranaat tot ontploffing wordt gebracht. Niet alleen Van der Meer moet oppassen. Op 8 januari 2008 ontploft op de A13 een bom onder een zwarte Peugeot 206, ter hoogte van Delft, vlak bij het Campanile-hotel. Achter het stuur zit Jerry Rigters, een bekende bodybuilder en crimineel met een slechte reputatie: hij zou drugs rippen van concurrerende handelaren. Rigters overleeft de aanslag, de zoveelste op zijn leven. Er lijkt een link te bestaan tussen deze oorlog in de Delftse onderwereld, waarbij criminelen met kleurrijke namen als Koos Drevijn, Friedrich Friebel en Piet en Karel Pronk een rol spelen. Er zijn daarbij dodelijke slachtoffers gevallen en af en toe vliegt er een auto de lucht in, zo ook die van Jos van der Meer.

Het zijn geen vreugdeschoten met Allerheiligen op de Putselaan
In het begin van de vorige eeuw is de Putselaan een lange straat in Rotterdam Zuid waar veel oude gebouwen staan. In het midden rijdt het Moordenaartje, een treintje dat vaker dodelijke ongelukken veroorzaakt en daarom deze bijnaam heeft. In de tegenwoordige tijd is de laan verworden tot een sombere plek op de grens van de oude wijken Hillesluis en Afrikaanderbuurt. Het gebied waarin de Putselaan ligt, staat bekend om zijn sociale achterstand. Straatprostitutie, drugsoverlast en de groepen rondhangende jongeren zijn voor de bewoners een doorn in het oog.
Op 1 november 1995, de RK feestdag Allerheiligen, wordt de laan voor de tweede maal in enkele maanden opgeschrikt door schoten. Het zijn geen vreugdeschoten, er is een felle ruzie in café Candlelight. De bezoekers stromen naar buiten en het gevecht zet zich voort op straat. Het is pure wildwest, vier mannen schieten op elkaar, terwijl de toeschouwers beschutting zoeken achter geparkeerde auto's en in portieken. Er klinkt

geschreeuw, dan stort een van de mannen ter aarde, enkele seconden later gevolgd door een tweede. Beide mannen zijn dood. Een andere schutter is gewond geraakt en samen met zijn kompaan vlucht hij.
De mensen komen uit hun schuilplaatsen en staan met afschuw te kijken naar de lichamen op de straat en de plas bloed. Dan arriveert de politie met loeiende sirenes. Terwijl de recherche naar sporen zoekt, de lichamen uren blijven liggen en politieauto's af en aan rijden, volgen mannen en opgeschoten jongens vanachter de afzetting iedere beweging van de politiemensen. Een schelle vrouwenstem klinkt vanaf een balkon door de nacht.
"Jullie motte beter je wèrrek doen. Tis bij dat pleurus café al un hele tijd un zootje. Un tijdje geleje zijn èr in da café ook al vijf van die gozurs gewond geraak." Ondanks dat het een druilerige nacht is en de temperatuur zo rond de vijf graden zijn de gemoederen door het gebeuren behoorlijk verhit en het wordt een onrustige nacht op de Putselaan. Om drie uur, op maar zestig meter afstand van de plaats van de schietpartij, klinkt gegil. Een meisje wordt belaagd door vermoedelijk een drugverslaafde. Politiemannen hollen erop af en weten het slachtoffer te ontzetten. Een half uur later, op enkele honderden meters afstand van de Putselaan is er vuurwerk boven de huizen. Een regen van fraai gekleurde vonken daalt neer. Het vreugdevuur van de duivel, zegt een man die ondanks de kou in zijn hemd zonder mouwen staat te kijken. Een zeventienjarige jongen gaat me een fles bessenjenever in zijn hand op de stoep zitten. Een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd ziet kans onopgemerkt door de afzetting te komen. Zij stapt nog net niet over de doden heen als een agent haar ontdekt. Met een grauw stuurt hij haar weg en ze gaat naast de jongen met de fles op de stoep zitten.
Enkele tientallen bewoners vragen de dagen daarna aan de politie om extra surveillance. Het bureau Groot-IJsselmonde stemt daarmee in en stuurt onder meer hondengeleiders en agenten te paard de straat op. De gevluchte mannen worden al snel door de politie opgepakt, het zijn twee Turken Serdal Nerkis en zijn vriend Alper K. Ook de uitbater van het café wordt gearresteerd en op last van burgemeester Bram Peper blijft Candlelight voorlopig gesloten.

De drie grootste criminelen van onze stad

"Ik ken Cockie nog van vroeger. Op zich is het best een goede gozer die altijd in is voor een geintje. Met het ouder worden is hij wel wat erg uit de band gesprongen. Je kunt hem nu echt geen penozejongen meer noemen. Cock is gewoon op het slechte pad geraakt."

De man lacht alsof hij het grappig vindt dat zijn vriend een keiharde crimineel is geworden.
“Hij heeft niet voor niets de bijnaam Teddybeer gekregen.”
Hij kijkt me met zijn blauwe ogen aan.
“Die krijg je toch niet als je een echte ploert bent? Toen hij een echte grote jonge was ritselde hij zich een vals paspoort en door dat boekje ging hij af en toe een tijdje als John Robert McCracken door het leven.” De man lacht en hij laat ongegeneerd een boer. “Hoe krijgt hij het verzonnen, een boekje waarin staat dat hij notabene twaalf jaar jonger is.
Ik weet nog goed dat hij in het begin van de jaren zeventig aan de deur stond van een nachtclub. Daar was hij goed op zijn plaats. Met zijn klauwen als kolenschoppen kon hij je met één goede klap van de wereld slaan.” De man schudt zijn hoofd. “Was hij nou maar gewoon aan die deur vastgeroest. Maar nee hoor, in die jaren begon Cock hasj te smokkelen voor die vent uit Jeruzalem. Je weet wel, die aflegger die nog met één van de prinsessen heeft lopen te rotzooien. Via Boenkie, de bijnaam van John Michael Bergen, en Henk Orlando Rommy, bijnaam de Cobra, kwam hij op het slechte pad en dan krijgt hij op een dag kennis aan Etiënne Urka. Daarnaast doet hij zaken met Miloud El Guebli en Kobus Lorsé.”
Tineke Speksnijder uit de Schouw zet een glas voor hem neer en knipoogt naar me. ‘La mar lulle!’ zegt ze met haar blik. Ze weet niet dat ik erg geïnteresseerd ben in zijn verhaal.
“En toen?”
“Samen met zijn partner-in-crime Barney Sanders gaat Cockie al snel voor eigen portemonnee werken.”
“Wie is Barney Sanders?”
De man grinnikt. “Je kent hem beter Branie Sanders noemen. Die man was zo gek als het paard van Jezus en dat was een ezel. Branie had schijt aan de hele wereld en al helemaal aan de politie. Als hij een biertje ging drinken op een terrasje op het Stadhuisplein, dan parkeerde hij zijn wagen gewoon op het plein waar alleen gelopen mocht worden. Of hij dacht lollig te zijn en nam zijn paard mee de kroeg in, de trappen op van de Pipobar op de Eendrachtsweg en stalde het dier op de eerste verdieping. Branie kwam rot aan zijn eind. Na een deal kwam hij in de bajes terecht en daar overleed hij aan een hartattack.”
“En Steenbergen?”
“Die had meer succes. In zijn woonplaats Schiedam wordt hij suikeroom van een voetbalclub die FC Hasj wordt genoemd. Jarenlang maak de politie jacht op Cockie en zijn omvangrijke bende. In 1995 moet het befgajes het Beveronderzoek naar hem staken. Dat was omdat de kit via een luis 20.000

kilo hasj had doorgelaten. Cock is dan een grote vijftiger met een dikke sigaar in zijn muil."
"Een echte heer dus?"
De man begint hard te lachen.
"Nu hij wat ouder is geworden heeft hij wel een wat boers gezicht gekregen en blond krullend haar. Zijn wijf is een lekkere blonde waar je opstijgers van krijgt. Maar Cockie is ook vaak in gezelschap van een donkerharig mokkel.
Dan barst op een dag de bekende IRT-affaire los, de commissie van Traa wordt in het leven geroepen om de problemen te onderzoeken. Cockie vindt het allemaal prachtig. In die jaren ruilt hij zijn blonde in voor de donkerharige, een veel jonger wijf uit Marokko. Het is een plaatje om te zien en Cockie showt haar overal. Hij voelt zich de Godfather van Scheveningen, strooit met geld als pepernoten en speelt in het casino alsof hij Faroek zelf is.
Als hij in het Casino is dan zet hij zijn gezelschap op een opvallende plek en de champagne vloeit als het water in de Trevi-fontein. Maar is Cockie gelukkig? Nee! Dat heeft hij me zelf verteld. Na een paar jaren trekt zijn liefde voor Rotterdam aan de kamper. Wanneer op het Weena een nieuw speelhuis wordt geopend zie je Cockie niet meer in Scheveningen.
Maar het recht heeft zijn loop en in 2001 wordt Cock veroordeeld tot tien jaar in de bajes. Dit wil zeggen dat hij begin 2007 pas weer op straat loopt. Het zal mij benieuwen of hij tegen die tijd niet te groots is om met mij een kouwe klets te pakken. We zulle zien." Hij staat op, nadat ik hem heb gezegd dat de versnaperingen voor mijn rekening zijn. Voordat hij de deur achter zich dicht doet, zegt hij: "Je hebt die informatie niet van mij, anders loopt het verkeerd met je af." Hij lacht er niet bij.
Een paar weken later ben ik in de bibliotheek. Bij het afdalen op de roltrap hoor ik een zware basstem: "De Zigeuner heeft twaalf jaar gekregen." Het is een man aan de leestafel op de eerste etage die dat zegt. Een verdieping hoger heb ik een paar thrillers uitgezocht en wanneer ik de zin opvang denk ik gelijk aan Koko Petalo. Tegelijkertijd realiseer ik me dat Koko als zo'n kleine tien jaar geleden het huidige voor het eeuwige heeft verwisseld.
"Ik heb hem goed gekend," vervolgt de brenger van het nieuws, tegen een man die tegenover hem zit en die al doorlezende ongeïnteresseerd reageert met een: "O, ja?"
Mijn pas inhoudend schuif ik aan de leestafel aan en kijk tersluiks naar de kop van het artikel. Dat begint met "Kobus de Zigeuner (49) is door ...", de rest van de kop valt weg in de vouw van de krant. Het gaat over de rechtzaak tegen Lorsé, en ik ben geïnteresseerd in iedereen die zo'n crimineel van dichtbij kent.

De man aan tafel is een jaar of zestig, een beetje verlopen, bruine rokerstanden maar met een niet onvriendelijk gezicht.
“Kent u Kobus Lorsé?” vraag ik.
De man kijkt me verrast aan, niet gewend door een type als ik aangesproken te worden.
“Ben je van de pers?” vraagt hij achterdochtig. Om zijn vraag gelijk retorisch te maken door op te merken. “Ach nee, daar ben je te oud voor.”
Wanneer ik blijf zwijgen reageert hij.
“Ik kan Kobus Lorsé goed. Eén van zijn zonen heeft vroeger iets gehad met een nichtje van me. Ik zag hem weleens op het kamp met een verjaardag.”
De man legt de krant opzij, leunt met zijn ellebogen op tafel en kijkt me doordringend aan.
“Ik zeg het niet als verdediging, maar Kobus heeft niet veel mee als hij in een woonwagen wordt verwekt. In die jaren is er een schreeuwende hongersnood en hij ligt net twee maanden ingekapseld in de buik van zijn moeder, wanneer hij telkens uit zijn groeistuipjes wordt opgeschrikt door de moffen, die de brug in Arnhem platgooien.”
“Hij is dan nog niet geboren, daar merkt hij toch niets van?” “Da moet je niet zeggen. Ook al woont hij in Apeldoorn, hij ligt daar niet rustig te zijn. De bommen laten de grond dreunen en zo’n stukje verdriet voelt de angst van zijn moeder, die bang is hem te verliezen door die klote-oorlog. Ik begrijp dat wel meneer. U niet?”
Om hem niet van z'n praatstoel af te laten komen, knik ik instemmend.
“Ja, dat vind ik ook,” geef ik toe.
“Dat wou ik ook zeggen. Kobus is een analfabeet en een Kamper die van een penozejongen tot een grote, zo niet de grootste crimineel van ons land is geworden. Dat hij als snotneus een beetje de weg kwijt is blijkt wel als hij al een ring aan zijn vinger heeft gedragen en dan met een piepkuiken trouwt, die liefst zestien jaar jonger is. Nu zal hij zich ook wel vragen of hij niet te veel achter zijn lul heeft aangelopen Hij heeft dan al vier opvreters bij zijn eerste vrouw en krijgt er van dat piepkuiken Everdina er nog drie bij. Ik denk dat het komt omdat hij al zijn zaken vanuit de keuken regelt. Heeft hij even tijd dat zal hij wel met Everdientje hebben liggen rotzooien en dan neemt zijn zoon Bertus de zaken waar.
In de jaren tachtig verhuist hij naar het kamp de Kievit in de Beverwaard. Hier is Kobus de baas over een zaak die handelt in allerlei rotzooi waaraan je verslaafd kan raken. In die tijd leer ik hem kennen. Schatten verdient hij aan die troep en hij heeft overal zaken die als dekmantel dienen voor wat hij werkelijk doet.

Kobus heeft ook het bedrijf Diepwel en die heeft zowel een kantoor in Nederland als in Suriname. Diepwel wordt gebruikt om grote partijen hasjiesj per schip naar Nederland te vervoeren.

Met een paar Pakistani, de bokkiewokkie Henk Rommy, die Klaas Bruinsma uit Jeruzalem kent en Johan Verhoek, alias de stotteraar, gaat Kobus grote partijen heroïne, cocaïne en ecstasy via Suriname ons land invoeren. Kobus heeft daarvoor valse paspoorten en rijbewijzen. Soms reist hij ook onder een valse naam. Begin jaren negentig wordt Kobus vorstelijk ontvangen door Desi Bouterse en hij lult drie dagen lang met Iwan Graanoogst over het afnemen van cocaïne. Kobus heeft in die tijd ook een lijfwacht Helio Stewart, maar met die katoenplukker gaat het fout. In mei 1991 wordt in een schip die in de haven ligt, een partij van driehonderdzevenenvijftig kilo cocaïne ontdekt. Dat hebben ze verstopt tussen bundels hout. Die katoenplukker wordt opgepakt tijdens een onderzoek naar de invoer van achthonderdzestig kilo hennep uit Nigeria. Helio krijgt de diarree, niet uit zijn kont maar uit zijn mond en hij verlinkt Kobus op een geweldige manier. Dat is hem overigens slecht bekomen want op 6 december 1993 wordt de katoenplukker van dichtbij neergeschoten vanuit een auto. Boontje komt om zijn loontje zeg ik dan altijd.
In de zomer van 1994 wordt Kobus aangehouden, en een jaar later wordt hij door het befgajes veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf en hij moet een miljoen als boete betalen."
"Wat was de tenlastelegging?"
"Wat zeg je?"
"Waarvoor werd hij dan precies veroordeeld?"
"Hij had coke, ecstasy en hasj ingevoerd in grote partijen, ook hadden ze wapens gevonden. Je kent het wel, het hele bikwammes. Na zijn veroordeling wordt Kobus geplaatst in de bajes van Vught maar daar heeft hij geen leven. Hij maakt daar flink heibel met de Staat omdat hij zo slecht werd behandeld en dat ze in zijn zaak criminelen als kroongetuigen hebben gebruikt. Maar dat heeft hij natuurlijk verloren Een mopshond kan nu eenmaal niet winnen van een hazewind. Wel dan? Niet toch!"

Een derde grote crimineel die in onze stad woont, is Cornelis Steenbergen, roepnaam Cock. Tijdens zijn leven krijgt de op 13 december 1944 geboren Rotterdammer de bijnaam Teddybeer. Aan het begin van de jaren-70 is hij portier van een nachtclub en smokkelaar van hasjiesj voor onder meer Klaas Bruinsma. Zijn naam duikt vanaf het begin van de jaren-90 meerdere malen op in onderzoeken naar grootschalige drugshandel.

Steenbergen zou bij de handel in hard- en softdrugs fungeren als een spin in het web, hij regelt op de achtergrond zijn zaken. Daarvoor bezit hij ook een vals paspoort op naam van John Robert McCracken, geboren 29 juli 1956. Samen met zijn partner Barney Sanders gaat Steenbergen al snel voor eigen rekening werken en met succes. In zijn woonplaats Schiedam wordt hij suikeroom van een voetbalclub die in de volksmond FC Hasj heet. Via criminele kennissen krijgt Steenbergen contacten met Etiënne Urka van het Bruinsma syndicaat en via John Michael Bergen, bijnaam Boenkie, met Henk Orlando Rommy. Ook doet hij zaken met Miloud El Guebli en Kobus Lorsé. De zaken gaan geweldig en jarenlang maakt de politie vergeefs jacht op Steenbergen en zijn omvangrijke bende. Steenbergen is eigenaar en directeur van de bedrijven Expover BV. en Eurofruit Centre te Rotterdam, dit zijn imp- en exportbedrijven in zuidvruchten. Hij zit voor vijftig procent in het Casino Hotel Concorde op Aruba. Hij heeft, volgens eigen zeggen, in het casino van het Hilton Hotel in Rotterdam diverse medewerkers van dit bedrijf aan zich gebonden. Via vriendin en croupier Yvonne Groeneweg, Hardo Kloppert en Frans Schipper laat Steenbergen drugstransporten naar Frankrijk verzorgen. In de zomer van 1992 wordt in Rotterdam het Beveronderzoek gestart, maar drie jaar later moet dit onderzoek naar Steenbergen worden gestaakt, omdat de politie via een burgerinfiltrant twintigduizend kilo hasjiesj heeft doorgelaten. In het kader van een nieuw onderzoek worden liefst honderdvijfenzeventigduizend telefoongesprekken tussen de bendeleden afgeluisterd en twaalf undercoveragenten als infiltrant ingezet, onder wie Duitse en Engelse collega's. Dit alles zonder resultaat.
Steenbergen waant zich onaantastbaar en in de zomer van 2000 verkondigt die luidkeels, op het terras van een strandtent, dat er weer een container hasjiesj zit aan te komen. In het bedrijfsrestaurant, van het bedrijf van de Mercedes dealer John van Dijk, bespreekt hij bijna dagelijks de voortgang van zijn drugstransporten. De hasjiesj komt onder meer uit Pakistan, Hongkong en Marokko, waar ook zijn veel jongere vrouw vandaan komt. Haar broer verleent in Marokko hand- en spandiensten voor Steenbergen, die daarnaast ook zakendoet met de Surinaamse ex-legerleider en drugsbaron Desi Bouterse. Wat betreft de cocaïne, die regelt Steenbergen o.a. via Wilfried Tjon a Loi, die ook betrokken is bij het witwassen van geld. Een andere kompaan in de misdaad Richard van Aalst zorgt voor de distributie in Engeland. Dit is een hele grote jongen in de verdovende middelen, die zich behalve met cocaïne, ook met de distributie van hasjiesj, heroïne en amfetamine bezighoudt. Een ander met wie Steenbergen voor wat betreft de cocaïnehandel contacten onderhoud is de al eerder vermelde Surinamer John Michael Bergen. Andere min of meer

vaststaande contacten zijn o.a.: de Rotterdammer Ed Vervoort en de broers Jan en Wout Ultee voor de hasjiesj, Fred Seitzinger en Gerard de Koning voor de cocaïne en natuurlijk Ab Kiers. Op dat moment heeft Steenbergen Kobus Lorsé nog niet duidelijk in het vizier. Een andere luitenant uit de organisatie is Eric de Haas. Op 5 december 2000 wordt de stevige deur van de woning van Steenbergen in Schiedam, door Justitie met explosieven open geblazen. Steenbergen wordt gearresteerd en de Officier van Justitie Mos eist tien jaar celstraf en een boete van vierhonderdvijftigduizend euro. Volgens Justitie is Steenbergen de president-directeur van een drugsimperium. Het bedrijfsrestaurant van John van Dijk is in de ogen van Justitie het hoofdkwartier van criminele organisaties. Het vonnis tegen Steenbergen luidt tien jaar en een boete van tweehonderdvijfentwintigduizend euro. Steenbergen is dan 57 jaar oud. Sinds het najaar van 2006 heeft hij proefverlof. Aan het begin van februari 2007 verschijnt zijn naam in de media in verband met een toegangsverbod voor Holland Casino. Naar eigen zeggen is Steenbergen nu handelaar in kleding, auto's, fruit en olijfolie.

Een streng merquez worstjes en de manifestaties van de provo's

Ik ben bij mijn vriend Willem Kruk geweest en loop over de Nieuwe Binnenweg lang slagerij Lakarusch. In een opwelling besluit ik om een streng merquez worstjes te halen. Die heeft mijn vrouw liever dan een bos rozen.

Ik herinner me de eerste keer, dat is alweer jaren geleden, dat ik voor het eerst die worstjes koop. Naast deze dunne lekkernij, gemaakt van rundvlees en schapenvlees, vraag ik die dag naar pens voor mijn honden. De bediende aan wie ik die vraag stelt draait zich om naar een collega bij het hakblok en er ontstaat een razendsnelle een onverstaanbare woordenwisseling tussen die twee. Dat stuit me tegen de borst. Ik ben verdomme in een Rotterdamse zaak en niet in Casablanca, denk ik en ik onderbreek hun geratel.

“Het is erg vervelend als ik niet weet wat jullie tegen elkaar zeggen, slager.”

De man die me helpt reageert met een lachje. “Ach, zo praten we makkelijker met elkaar, meneer.”

Een oudere vrouw die naast me staat, knikt me toe. “Tis toch te gèk voor woorde. Ik èrger me eige te pletter en voel me nie meer thuis in mun eige stad assik die Marokkane in hun koeterwaals tege èlkaar hoor lulle.”

“U zou ook Marokkaans kunnen leren, mevrouw,” reageert de bediende, terwijl de ander zo stil als een overledene bij het hakblok staat. De sfeer is vanaf dat moment niet zoals het moet zijn.

Met mijn streng worstjes loop ik naar huis, nadat ik vandaag in perfect Nederlands ben geholpen en er ook onderling voor mij verstaanbaar wordt gesproken. Bij de slager hebben ze het blijkbaar begrepen, maar de integratie is nog lang niet zoals het wezen moet. Er zijn nog steeds leerkrachten die zich machteloos voelen als ouders hun kind meenemen naar de ouderavond om voor hen het Nederlands in de vreemde taal over te zetten. Of de artsen die zich gefrustreerd voelen als ze niet goed kunnen achterhalen wat precies de klachten van een allochtone patiënt zijn.
Er zijn in een land nu eenmaal gemeenschappelijke gedragsregels nodig, één van die regels is het gebruik van onze taal op straat, in winkels en ook thuis. Hierdoor horen we bij elkaar en begrijpen we elkaar. Het beheersen van de taal is een must voor integratie.
Zo loop ik in gedachten de Oude Binnenweg op en bij Timmer zie ik bronzen Fikkie staan met de eeuwigdurende drol op het plaveisel. Die hond heeft al heel wat meegemaakt. Naast de beschonken cafébezoekers die lallend en laverend in de richting van Melief Bender gaan, staat Fikkie centraal in het Hermesplantsoen wanneer de eerste Rotterdamse provodemonstratie zich voordoet. Dat is op zaterdagavond 15 mei in 1966. Wat het Lieverdje in Amsterdam is voor Robert Jasper Grootveld, die zijn happenings rond dat beeld organiseert, wordt Fikkie voor de Rotterdammers. De happening die de media haalt vindt plaats onder leiding van de provo en verkeersmagiër Thom Jaspers, die allerlei acties verzint tegen het vervuilende verkeer. Op een gegeven moment gaat Jaspers voor zaken naar Amsterdam en hij herkent daar onder enkele mensen Grootveld. Zo komt hij met de anti-rookmagiër in contact. In Gouda is Thom getuige van een ernstig verkeersongeval tussen een voetganger en een automobilist die op een roekeloze manier om een hoek komt gescheurd. Thom helpt het slachtoffer en legt een doos die hij bij zich heeft onder het hoofd van het bloedende slachtoffer. Hij wacht op de ambulance en wanneer thuis het opgedroogde bloed op de doos ziet denkt hij: dit is het teken voor een actie tegen het vervuilende verkeer. Thom besluit hiertegen acties te gaan voeren en op een zonnige lentedag wordt Jaspers uitgenodigd door de studentenvereniging van Rotterdam. Daar organiseert hij een actie waarbij de studenten met zo'n honderd man tegen het verkeer in door de straten gaan lopen. Hiermee houden ze vanzelfsprekend het verkeer op en de auto's worden gedwongen te stoppen.
Honderden jongeren scharen zich 's avonds laat rond het bronzen beeldje van Fikkie dat door het Rotterdams Studenten Corps aan de gemeente is geschonken. De manifestatie loopt al na een kwartier volkomen uit de

In 2002 wordt hij voor tien jaar opgesloten. Na een jarenlange vergeefse jacht van justitie, in 1995 moesten ze Cock bijvoorbeeld laten lopen na het 'Bever-onderzoek', de Rotterdamse tak van het IRT. Door justitie werd hij gezien als 'de president-directeur aan de top van een drugsimperium.' Volgens justitie deed hij zaken met de Surinaamse ex-legerleider en drugsbaron Desi Bouterse.

Frans de Wit, Henk Boom en Jan-Dirk Paarlberg

Als je echt over de penoze hebt dan is dat sowieso de wereld van katvangers, putzoekers, inleners en de beroemdste koppelbaas Papa Blanca. Een koppelbaas is iemand die zijn beroep maakt van het ter beschikking stellen van arbeidskrachten aan bedrijven. Frans de Wit wordt in de volksmond Papa Blanca genoemd en hij gaat af en toe ook als Frans Dekkers door het leven. Het is een jonge van goede komaf. Frans is een neef van de even oude Officier van Justitie Leo de Wit. Sinds 1969 is die werkzaam binnen justitiële organisatie en heeft o.a. in Rotterdam gefunctioneerd. Grotere tegenpolen tussen twee neefjes, die samen met elkaar hebben geknikkerd, is bijna niet te vinden. Is Leo een hoofdofficier van Justitie, Frans blijkt in de jaren 70 één van de grootste koppelbazen van Rotterdam en eigenaar van verschillende gokhuizen en sexclubs. Om het voor justitie wat ingewikkeld te maken heeft hij al deze activiteiten ondergebracht in tientallen Bv's.

Frans is een poenig heerschap en heeft flair om mensen te imponeren. Hij draagt een met diamanten afgezet horloge van 60.000 gulden en thuis heeft hij een met goud ingelegd pistool. Frans ziet zichzelf graag als de Al Capone of Lucky Luciano van Rotterdam. Hij is echter helemaal niet gewelddadig, maar staat aan de basis van een heel zwendelsyndicaat van sekshuizen, illegale gokhuizen, handel in drugs en vervalsing van waardepapieren. Hij heeft drie medewerkers, die opereren onder de namen: Skila, Opa en Vendex.

Als een capo di tutti capi staat hij aan het hoofd van een georganiseerde groep koppelbazen. Naar schatting pleegt deze groep fraude voor zo'n 155 miljoen gulden in de Rijnmond. De administratie uit het hoofdkantoor van De Wit, gevestigd op het Groenendaal 23 b in Rotterdam, wordt door een speciaal politieteam leeggehaald en dit team doet anderhalf jaar onderzoek naar de vele ondernemingen van De Wit. Op 4 juni 1980 dient de rechtszaak tegen de Wit. Door een collega van zijn neef Leo, de Officier van Justitie Hans de Doelder, wordt Frans beschuldigd van valsheid in geschrifte, valsemunterij, vuurwapenbezit, heling en frauduleuze invoer en hij hoort 10 jaar tegen zich eisen. Hij wordt twee weken later veroordeelt tot 7 jaar celstraf. De rechtbank acht hem schuldig aan bedrieglijke

bankbreuk, in casu het onttrekken van vele miljoenen guldens aan diverse besloten vennootschappen door geen belastinggelden en sociale premies af te dragen en nog veel meer.
Justitie vangt een maand later het gerucht op en vindt aanwijzingen Dat Frans met hulp van buitenaf wil ontsnappen en hij wordt met spoed uit de gevangenis in Haarlem overgebracht naar de beter beveiligde strafinrichting in Maastricht. Dat het van kwaad tot erger kan gaan en je van de penoze, via het opleidingsinstituut van de bajes zomaar in de harde criminaliteit terecht kunt komen, blijkt wel. Aan het eind van 2006 wordt De Wit gearresteerd op verdenking van betrokkenheid bij cocaïnesmokkel. Hij woont op dat moment in Hellevoetsluis. In oktober 2007 komt hij weer op vrije voeten want hij mag zijn berechting thuis afwachten. Op 23 maart 2008 eist de officier van justitie voor de rechtbank in Rotterdam een celstraf van 3 jaar tegen De Wit. Hij zou betrokken zijn geweest bij de invoer van tientallen kilo's cocaïne uit Zuid-Amerika, het exploiteren van een softdrugslijn naar Engeland, het witwassen van 1,5 miljoen euro en het voorbereiden van drugstransporten. In april 2008 wordt De Wit op 64-jarige leeftijd door de rechtbank in Rotterdam volgens de eis veroordeeld tot drie jaar celstraf. Volgens de rechtbank is bewezen dat De Wit deel uitmaakt van een organisatie die zich in wisselende samenstelling onder meer bezighield met cocaïnehandel en -smokkel en het witwassen van 1,5 miljoen euro.

Frans heeft nooit een moord gepleegd, maar Hendrikus Sylvester Boom jr, roepnaam Henk(ie) deed het als beroep. Hij wordt op 26 juli 1953 geboren in de Waspikstraat 1, als zoon van Hendrikus Sylvester Boom Sr. en Lena Barendina van Bokkem, die uit de Seringenstraat in de Bloemenbuurt komt. De buurt waar Henkie is geboren wordt het Brabantse dorp genoemd en ligt in de Charloise polder, bij het Zuidplein. Hier zijn na het bombardement in de oorlog 525 noodwoningen gebouwd. Omdat de getroffen groep uit de krottenwijken van het centrum komt kleeft er het stigma van a-socialiteit aan de bewoners van het nooddorp. Henkie is een echte straatjongen en een fanatieke fan is van Coen Moulijn. Als tien jarige draagt hij een bril en net als honderdduizend andere Rotterdammers staat Henkie in mei 1963 aan de oever van de Nieuwe Maas om de Groote Beer uit te zwaaien. Dat schip vaart met duizenden supporters naar Lissabon waar Benfica tegen zijn Feyenoord voetbalt.
Wie had in die tijd nu kunnen voorspellen dat die jongen een huurmoordenaar zou worden. Henk, die door de criminelen "Schele Henk" wordt genoemd, is een man die zich in laat huren op contract voor het plegen van moorden; het koud en gevoelloos liquideren van hem

onbekende personen. Henk doet dat niet voor een vaste opdrachtgever maar leeft van contract tot contract bij verschillende opdrachtgevers.
Hij begint als lijfwacht van Ton van Dalen, bijnaam De Grijze, directeur van Triton Cleaning Service, die één van de grootste koppelbazen is in het Rotterdamse havengebied en later een organisatie runt die zich heeft gespecialiseerd in de productie en distributie van ecstasy. Hierna komt Henk in het Amsterdamse terecht, wordt bodyguard van Stanley Hillis en behoort later tot de gewelddadige tak van de groep rond Jan Femer. Dan is Henk al helemaal de het gerechtelijke pad kwijt en raakt hij betrokken bij diverse moorden, waaronder mogelijk die op Danny Leclère.
Voetbalsupporter is Henk dan nog steeds. Op 19 juni 1994 reist hij samen met andere leden van de Delta-groep naar Detroit. In de Verenigde Staten vindt op dat moment het WK voetbal plaats. Maar hun criminele image is de groep vooruitgegaan. Ze worden geweigerd en moeten terugkeren naar Nederland. Het reisje is georganiseerd door Jan Femer en bedoelt als cadeau voor Donald Groen die gaat trouwen. Zo'n feestreisje laat de clan zich niet ontnemen want in juli van dat jaar reisde het gezelschap alsnog samen af. Dit keer naar Benidorm. Op 9 maart 1995 schiet Henk, in het overvolle café de 29-jarige Surinamer Richard Abdala dood. Het slachtoffer is tussen een ruzie gesprongen van de broers Boom. Na uit het café verwijderd te zijn komt Henk Boom gewapend terug en schiet Richard zonder dralen neer. Hij wordt hiervoor in 1996 in hoger beroep tot tien jaar cel veroordeeld. In april 2002 komt hij weer op vrije voeten. In juli van dat jaar wordt hij weer opgepakt voor stalking, bedreiging en mishandeling van zijn toenmalige vriendin. Begin februari 2003 komt Boom weer vrij uit het huis van bewaring in Capelle aan de IJssel. Henk Boom wordt op zondag 16 maart 2003 geliquideerd in de Van der Pekstraat in Amsterdam-Noord. Boom staat 's morgens tegen half twaalf eerst een tijdje met de huurmoordenaar Giuseppe la Serpe te praten. Op een zeker moment ontaardt dit gesprek in beginnend vechtpartijtje waarbij la Serpe plotseling zijn wapen trekt en Henk omlegt. La Serpe, loopt vervolgens naar een grijze motor die geparkeerd staat op de hoek van de Van der Pekstraat met de Ranonkelkade. Hij rijdt weg in de richting van de Meidoornlaan om verderop met een bocht naar rechts te verdwijnen. De advocaat van Boom verklaart na de moord dat Boom al voor zijn leven had gevreesd. Wanneer op 14 januari 2003 zijn criminele vriend George Plieger wordt doodgeschoten zegt Henk tijdens een gesprek met zijn advocaat dat hij bang is om ook te worden vermoord. Boom zou er erg mee hebben gezeten waar hij na zijn vrijlating naar toe moest gaan. "Ze schieten elkaar maar neer, waar moet ik in godsnaam heen? Straks kom ik er ook een tegen. Dan is het een kwestie van wie het eerste dat ding trekt, de ander is dan de

sigaar.” De Van der Pekstraat is misschien een rare plaats om te worden omgelegd door een Rotterdams jongen, maar Henk ging al jaren om met het geboefte in Amsterdam.

Jan-Dirk Paarlberg, is net als Frans de Wit een witteboordencrimineel. Hij wordt geboren op 17 februari 1957, is van eenvoudige komaf, zijn grootvader en vader zijn aardappelhandelaars. Jan-Dirk doet als veertienjarige zijn eerste zaken in tweedehands stripboekjes die hij uitleent. Op zijn zeventiende koopt hij met geld van zijn oma al zijn eerste pandje. Jan-Dirk is een hoogbegaafde jongen die zich op het gymnasium verveelt en een klas over slaat. Na zijn examen vertrekt hij, net zeventien jaar oud, naar New York. Daar wordt hij uiteindelijk de jongste bediende bij zakenbank Bear Stearns. Van de bank krijgt hij de gelegenheid te studeren. Na een korte periode terug naar ons land en daar werkt Paarlberg achtereenvolgens voor Bear Stearns en Rabobank. Later verhuisde Paarlberg naar Londen, waar hij opklimt bij zakenbank Salomon Brothers. Hier werkt Paarlberg zich op tot bankier in de Londense City en wordt rijk. Als dertiger beschikte hij over een vermogen van twintig miljoen gulden en hij begin h voor zichzelf. Voor het symbolische bedrag van één gulden koopt hij in 1990 het noodlijdende buitenreclamebedrijf Mediamax. Tien jaar later is dat in Nederland één van de grote spelers in deze branche en Paarlberg kan het bedrijf voor honderden miljoenen euro's overdoen aan het Amerikaanse Viacom. Zijn persoonlijk vermogen wordt dan geschat op 275 miljoen euro. Hij heeft luxueuze appartementen in Londen en New York, daar woont hij naast Yoko Ono en hij heeft buitenhuizen in Portugal en Saint Tropez, en op Curaçao. Paarlberg bezit een groot aantal panden in 'de PC Hooft', de glamourstraat van Amsterdam, en aan de Rotterdamse Lijnbaan. Exclusieve eetgelegenheden als Groot Paardenburg in Ouderkerk aan de Amstel, Tante Koosje in Loenen en de Kloosterhoeve in Harmelen zijn ondergebracht in de dochtermaatschappijen van zijn Merwede Group. De horecaportefeuille eist te veel aandacht; nu heeft hij alleen nog de gebouwen in eigendom. Dat geldt echter niet voor de exploitatie van het sjijkste guesthouse van Amsterdam, Seven One Seven aan de Prinsengracht, met acht smaakvol ingerichte kamers vol Engels antiek waar à raison van 660 euro kan worden overnacht. Kantoor houdt hij in het kasteeltje Bolenstein aan de Vecht, van waaruit ook oud-minister Neelie Kroes haar managementfirma bestuurt. Hij heeft haar zelfs als goede vriendin een hypotheek verstrekt voor de koop van twee gebouwen, lucratieve beleggingsobjecten.
'Najaar 2003 rinkelt de bel in een huis aan de Londense Grove End Road. Jan-Dirk Paarlberg opent de voordeur en kijkt in het pokdalige gezicht van

een grote, blanke man. Type uitsmijter of kickbokser, zo zou de heer des huizes zich later bij de politie herinneren. De onverwachte bezoeker wil een kort gesprekje met hem hebben en Jan-Dirk stemt daarin toe. Maar omdat het heerschap niet thuis wil ontvangen lopen ze samen naar een nabijgelegen parkeerterrein. Het gesprek is kort en krachtig.
“Je moet niet zoveel druk op Willem Endstra uitoefenen,” zo bijt de man Paarlberg toe. “Anders kunnen er wel eens erg vervelende dingen gebeuren.”
“Volgens mij doe ik dat niet,” antwoord Paarlberg rustig, “waarmee en hoe zou ik dat dan doen?”
“Dat weet je zelf ook wel. Ik bedoel natuurlijk dat gezeik met betrekking tot Seaport IJmuiden.”
“Ik ben me van geen kwaad bewust,” zegt Jan-Dirk minzaam, terwijl hij de man recht in de ogen kijkt.
“Nou, je hebt gehoord wat ik je heb gezegd en je draagt zelf de consequenties als je met dat gezeik door blijft gaan.”
De man draait zich om en beent weg.
Op 17 mei 2004 wordt Willem Endstra om kwart over twaalf vlak bij zijn kantoor aan de Apollolaan in Amsterdam Oud-Zuid neergeschoten wanneer hij in zijn BMW wil stappen. David Denneboom, zoon van een collega vastgoedhandelaar, raakt gewond. Beiden worden met spoed naar een ziekenhuis overgebracht, waar Endstra korte tijd later overlijdt.
Paarlberg wordt tot veler verrassing enkele weken na de liquidatie aangehouden als verdachte in het Amsterdamse onderzoek naar de moord op Endstra. Hij moest zelfs drie dagen in een politiecel doorbrengen, want de recherche wilde hem uitvoerig aan de tand voelen over zijn miljoenentransacties met het slachtoffer.
Hierdoor raakt hij in opspraak en Neelie Kroes verdwijnt van het ene op het andere uit Bolenstein. “Ze is zomaar vertrokken, zonder wat te zeggen,” moppert Paarlberg. “Op zo'n moment leer je je vrienden kennen.”
Jan-Dirk betrekt dan zijn penthouse in een woontoren langs de Nieuwe Maas in Rotterdam. Hij wordt al geruime tijd verdacht van banden met het criminele milieu en van het witwassen van crimineel geld. Onder andere zou hij 17 miljoen euro hebben geïnvesteerd die Willem Holleeder zou hebben afgeperst van Willem Endstra. Een andere mogelijkheid zou kunnen zijn, dat Paarlberg zelf is afgeperst, dan wel onder druk geld heeft witgewassen.
Eind oktober 2006 wordt door de erven-Endstra beslag gelegd op het landgoed Bolenstein van Paarlberg en op zijn bankrekeningen. Drie dagen later wordt bekend dat justitie Paarlberg gaat vervolgen voor witwassen en fraude. Paarlberg zou bij de verkoop van Viacom een vals document

hebben opgesteld waarin staat dat de overnamesom in zes jaarlijkse termijnen zal worden betaald. Op basis daarvan heeft hij bij twee banken ten onrechte een lening hebben gekregen. Ook dient de Belastingdienst een claim van 47 miljoen euro in omdat Paarlberg sinds 2000 in ons land geen inkomstenbelasting heeft betaald. Paarlberg wordt bijgestaan door de Amsterdamse advocaat Gabriel Meijers.

In januari 2009 verschijnt Paarlberg voor de rechter als getuige in het proces tegen Willem Holleeder. Hij is ook verdachte in de afpersingszaak, maar zijn proces is afgesplitst van het proces tegen Holleeder. Justitie verdenkt hem van het innen en witwassen van 17 miljoen euro afpersingsgeld afkomstig van Endstra. Maar Paarlberg beweert dat het bedrag zakelijke achtergronden heeft.

Medio april 2010 bekent Paarlberg voor de rechtbank dat hij in 2003 valsheid in geschrifte heeft gepleegd bij de overname van zijn reclamebedrijf Mediamax in 2000. Hij zet in 2003 zijn handtekening onder een vals opgemaakt stuk om een banklening van anderhalf miljoen euro te kunnen krijgen. Hij wil niet zeggen wie het stuk heeft opgemaakt. Daarin staat ten onrechte dat hij nog inkomsten verwacht van de verkoop van Mediamax.

Op 8 juni 2010 wordt Paarlberg veroordeeld tot 4,5 jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf onder meer wegens witwassen, valsheid in geschrifte en oplichting.

In juni 2011 verkoopt Paarlberg zijn appartement in New York. Dit is gevestigd op de begane grond van de Dakota Building, op 1 West 72nd Street vlakbij Central Park. Het appartement telt zes ruime kamers met plafonds op vier meter hoogte en nog een studio op de negende verdieping. De koopster is Bettina Caiola, weduwe van de vorig jaar overleden Benny "Ferrari" Caiola. Ze betaalt Paarlberg daarvoor 4,6 miljoen dollar. Een aardige winst voor hem want hij dit in 2001 voor 4,5 miljoen gulden gekocht. Op de stoep van dat gebouw werd de bewoner John Lennon doodgeschoten en Yoko Ono woont er nog altijd. Het gebouw kent een zeer strenge vereniging van eigenaren. De ballotage is berucht: Leonard Bernstein, Lauren Bacall, John Lennon en Jan-Dirk Paarlberg mochten een appartement kopen. Maar Billy Joel, Cher en het acteurspaar Melanie Griffith en Antonio Banderas, plus nog een aantal beroemdheden, kwamen er niet in.

Het geld van de verkoop vloeit overigens niet naar Paarlberg maar naar de US Marshalls Service. Dat komt doordat er in strafrechtelijke vervolging van Paarlberg wegens witwassen beslag ligt op veel van zijn bezittingen.

Een afvaardiging van het Nederlandse Openbaar Ministerie reist naar New York om bij de rechter in Manhattan een zogenoemde ‘restraining order’

voor elkaar te krijgen. Dat betekent dat hij zonder rechterlijke goedkeuring het appartement niet mag verkopen. Dat is wel gebeurd nadat Paarlberg met het Amerikaanse Openbaar Ministerie overeenkwam dat de opbrengst van de verkoop bij de US Marshalls Service in bewaring komt, hangende de verdere juridische procedure tegen Paarlberg.

In mei 2012 wordt Paarlberg In hoger beroep veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf.

Op vrijdag 03 augustus 2012 komt het bericht dat Paarlberg een aantal jaren geleden een overeenkomst heeft gesloten met de in 2010 overleden horecamagnaat Sjoerd Kooistra. Hij betaalde een voorschot van 1 miljoen in de vorm van een lening, met de Euromast als onderpand. Door de dood van Kooistra ging de verkoop niet door. Paarlberg heeft meerdere malen toegezegd het voorschot terug te storten, maar heeft dat niet gedaan. De curator van het failliete bedrijf van Kooistra wil daarom de Euromast BV failliet laten verklaren. Nu wil ook Paarlberg de Euromast verkopen. Maar Willem Tieleman, die de horeca in de mast exploiteert, blokkeert de verkoop. Er zou eerst een arbitragezaak moeten worden afgerond tussen Tieleman en Paarlberg. Waar de zaak precies over gaat, is niet duidelijk; beide betrokkenen willen er niets over zeggen. Wel is duidelijk dat Tieleman zegt dat hij de Euromast van Paarlberg heeft gekocht, terwijl de vastgoedhandelaar dit ontkent. De uitslag van de arbitragezaak wordt dit najaar verwacht.

Medio maart 2013 beslist de Haarlemse rechtbank dat Paarlberg aan de staat 25,7 miljoen euro moet betalen. Het betreft een uitspraak in de ontnemingsprocedure die het Openbaar Ministerie had gestart na het arrest in hoger beroep van het Amsterdamse gerechtshof in de witwaszaak. Paarlberg kreeg daarin vier jaar celstraf voor het witwassen van 17 miljoen euro die Willem Holleeder zou hebben afgeperst van Willem Endstra, zijn voormalige zakenpartner.

Paarlberg moet ook ontnemingsvordering betalen voor gelden die hij zou hebben verdiend met valsheid in geschrifte en een belastingfraude. De zakenman gaat in appel tegen het vonnis van de rechtbank.

Vreugde, plezier, verdriet en criminaliteit in de voetbalsport

Albert werkt bij Océ van de Grinten, die een kantoor heeft op het Weena. Men beweert dat hij een ras verkoper is, maar het is zeker dat hij alles weet van de Océ 2100. Dit is een offsetmachine die men met één knop kan bedienen. Op een mooie dag in mei worden er twee kaartjes voor de wedstrijd Ajax tegen Inter Milaan bezorgd op het kantoor van Océ. Ze zijn besteld door de Amsterdamse verkoopleider die naar de Europacup I finale wil die op 31 mei 1972 zal worden gehouden.

Albert arresteert de envelop en houdt deze twee dagen in voorarrest. Van één van de twee kaartjes maakt hij van de voor- en achterzijde een elektrolytische offsetplaat. Dit is het nieuwe offsetsysteem dat bij de 2100 hoort. Daarna gaat hij enthousiast inkt mengen totdat het precies de gele kleur heeft van de kaartjes. Deze zijn bedoeld voor een stoelnummer in vak Q. Met veel moeite zoekt hij een gelijkende papiersoort en het gramgewicht van het originele kaartje uit bij Multi-Mail in de Kipstraat.
Zijn collega's op kantoor zijn verbaasd dat hij die avond over blijft werken.
"Ik heb morgenvroeg een belangrijke demonstratie," zegt Albert met een ernstig gezicht aan de verkoopleider. Bij de Ajax fan gaat de verkoop boven alles, dus hij knikt goedkeurend.
Wanneer iedereen weg is begint Albert aan het drukken. Het duurt ruim een uur voordat de instelling van de Océ 2100 zo is dat hij honderden perfect nagemaakte kaartjes kan drukken. Maar dat doet Albert niet.
Hij drukt er twintig, snijdt ze en perforeert ze op het exacte formaat en daarna ruimt hij alles op. Na het drukken van het geel heeft hij de inktrollen al een keer gewassen. De zwarte inkt van de tekst mag in de machine blijven en zelfs een Sherlock Holmes zou de volgende ochtend niet hebben kunnen ontdekken dat het apparaat is gebruikt. De envelop met de originele kaartjes legt hij daarna ongezien op het bureau van de verkoopleider.
Drie dagen voor de wedstrijd deelt hij negentien van de twintig kaartjes uit onder de monteurs en vertegenwoordigers van het rayon Rotterdam.
"Hier joh, een kaartje voor de wedstrijd tegen Inter Milaan. Niet over praten want ik heb er maar twee kunnen bemachtigen. Het lijkt me leuk om er samen met jou heen te gaan."
Bij nagenoeg iedereen ziet Albert de blijde verbazing op het gezicht dat hij uitgerekend die collega heeft uitgekozen als voetbalvriend.
"Nou ik zie je wel in het stadion en een biertje als dank sla ik dan niet af."
Er spelen zich hilarische taferelen af wanneer er successievelijk zo'n twintig enthousiaste supporters aanspraak maken op dezelfde stoel in vak Q. De zitplaats waarop de verkoopleider zit, met naast hem zijn secretaresse. De verkoopleider weet zich geen raad. Niet alleen omdat hij, getrouwd en vader van twee kinderen, daar te pronk zit met de donkerharige Anita. Maar meer nog omdat het zootje ongeregeld rondom hem op de trappen plaats neemt en hem met zijn hitje in de maling zitten te nemen. Het plaats nemen op de trap gebeurt met goedkeuring van de stewards die ook niet weten hoe te handelen nu de wedstrijd begint. Ajax verovert de Europacup. Ook al kan dat zowel bij Albert als de fervente Feijenoord supporters niet echt het hart openen van vreugde. Hij heeft wel

erg veel plezier die avond omdat hij door de jongens in Uncle Charley, de discotheek aan de Oppert, volledig wordt vrijgehouden.
Het lijkt wel dat gepassioneerde Feyenoordsupporters denken dat hun club het voetbal heeft uitgevonden. Nee dus. Het is niet uitgevonden, het is geëvolueerd uit echte ruwe sporten. In Frankrijk was er bijvoorbeeld Soule, een traditionele teamsport die is ontstaan in Normandië en Picardië. De bal werd 'de ziel genoemd. In Engeland speelde men Hurling, dit is een ploegensport van Keltische origine, dit wordt gespeeld met sticks en een bal. Italië had zijn Calcio, een vroege vorm van voetbal die is ontstaan in de 16e eeuw. Het waren allen zeer ruwe sporten, waarbij vaak gewonden en doden vielen. Uit deze sporten ontstond in Engeland voetbal en rugby. Het is dus normaal dat voetbal in zijn begindagen erg gewelddadig was. Het mocht zelfs lange tijd niet op school gespeeld worden.
Het voetbal trok veel mensen uit de arbeidersklasse aan. Zij konden zich op en rond het veld uitleven zonder dat hun chefs en bazen op hun vingers keken. Sparta werd opgericht in 1888; Excelsior in 1902 en Feyenoord in1908. Vooral Feijenoord was een echte volksclub en vooral de `havenarbeiders uit Hillesluis bezochten hun 'cluppie'. Een jaar na de oprichting werd de club dan ook aangemeld bij de Rotterdamse Voetbalbond als de Hillesluise Footbal Club.
De supporters waren fanatiek, maar het bleef bij gejuich en het sarren van de bezoekers, soms maakte slechts een enkeling amok. Men kon niet van hooligans spreken. Voetbalvlegels werden ze genoemd in het Rotterdams Nieuwsblad van 25 maart 1941.
Voetbalvandalisme is het gewelddadige gedrag dat bij sommige fanatieke bezoekers toeslaat wanneer een scheidsrechter een overtreding niet ziet, naar hun mening een onjuiste beslissing neemt of een speler van de tegenpartij over de schreef gaat. Dit kan grote opwinding veroorzaken bij de toeschouwers en spreekkoren worden aangeheven. Maar al deze emoties leiden meestal niet tot zwaar gewelddadig gedrag.
Hooliganisme is meestal niet toevallig, het is juist structureel van aard. Het gaat hierbij om geweld bedrijven omwille van het geweld. Zo wordt bijvoorbeeld door hooligans rond de wedstrijd afgesproken ergens te vechten. Overigens de hooligans bestonden al ten tijde van het Byzantijnse rijk. Een bekend voorbeeld is de Nika-oproer. De aanleiding voor deze gewelddadige opstand in het jaar 532 te Constantinopel was een wagenrenwedstrijd. Keizer Justinianus I heeft na een aantal dagen het oproer neer laten slaan en dit kostte het leven aan ongeveer 30.000 mensen.
Ver in de tweede helft van de vorige eeuw komen de hooligans pas echt op gang. Het begint met de nozems, zelfbewuste arbeidersjongens, vaak

agressief, gekleed in spijkerbroek en leren jack en uitgedost met vetkuif, die vaak gebruik maken van geweld maken bij voetbalwedstrijden. Het begon in Engeland, maar door de media-aandacht werd het hooliganisme een echte hype en verspreidde het zich over heel Europa. In de jaren '70 ontstonden de eerste sides in Nederland. Via hen stroomde het hooliganisme naar België door. Zoals hiervoor vermeld organiseerde in 1978 Club Brugge het vriendschappelijke toernooi Brugse Metten. Voetbalploeg Feyenoord uit Rotterdam is uitgenodigd en die bezitten een grote hooliganaanhang. Supporters van één van onze trotse voetbalclubs Feyenoord, interpreteren het lijflied van hun club "Geen woorden, maar daden," verkeerd. De slogan geldt namelijk voor de spelers en niet voor de supporters.

S.C.F (Sport Club Feyenoord) is de harde kern van Feyenoord. De aanhang werd in de jaren 1990 geschat op ongeveer 300 man, die vaak hooligans worden genoemd. Onderscheidingstekens zijn een tatoeage van de letters S.C.F op de arm of ergens anders op het lichaam.

De groep bestaat uit mannen uit verschillende achtergronden, zowel arbeiders als studenten en werkende vaders. Die bestaat uit de 'oude' harde kern, die al actief zijn vanaf de jaren 70. De 'nieuwe' harde kern, actief vanaf de jaren 90 en die veel gewelddadiger zijn. Die worden ook wel Feyenoord 3e generatie Rotterdam genoemd. Hiernaast is er nog een derde groep, die tussen de 16 en 20 jaar zijn, vaker harddrugs gebruikt en volgens leden van de 'oude' harde kern meer komt om te rellen dan om het voetbal. Zij worden als zeer agressieve groep niet tot de S.C.F gerekend, maar door de politie als aparte groep van 'ongrijpbare hooligans' gezien. Overigens lijkt het onderscheid tussen de 'nieuwe' harde kern en de 'ongrijpbare hooligans' niet zo erg groot. Bij die groepen lijkt voetbal een minder belanrijke rol te spelen en gaat het vooral om het rellen.

Door de spreekkoren en het fanatisme raken in 1978 veel Brugse supporters door de Feyenoord hooligans gefascineerd en vormden de eerste Belgische hooligangroep. Andere Belgische clubs zoals Standard, RSC Anderlecht, Beerschot en Antwerpen volgden.

Op 29 mei 1974 vinden de eerste grote supportersrellen plaats in De Kuip, bij een UEFA Cupwedstrijd Feyenoord-Tottenham Hotspur. Deze rellen worden veroorzaakt door dronken aanhangers van de Engelse club en ze worden gezien als de eerste voetbalrellen in Nederland. Tijdens de rust bevinden de Engelse supporters zich in dezelfde vakken als de supporters van de thuisclub en ze beginnen met stoelen te gooien. Ook ontstaan er vechtpartijen waarbij messen, fietskettingen en knuppels worden gebruikt. Tijdens het bloederig tafereel vallen er ruim 200 gewonden, van wie een deel naar het ziekenhuis gebracht moest worden.

Op 2 november 1983 zijn er in de Kuip opnieuw rellen bij een UEFA Cup-treffen tussen dezelfde twee clubs en er vallen tientallen gewonden. Op televisie is te zien hoe een supporter van Tottenham Hotspur-wordt neergestoken.
Op 22 oktober 1989 gooit, tijdens een competitiewedstrijd in het Olympisch Stadion in Amsterdam, een Feyenoord-hooligan een bom in het thuisvak waardoor 14 supporters gewond raken.
De Mobiele Eenheid ontruimt het vak en 500 meegereisde Feyenoordsupporters worden allen gefouilleerd.
Op 8 december 1991 steekt André Heil, een Feyenoordsupporter, met enkele messteken de Twentenaar Eric Lassche neer, die enkele uren later in een ziekenhuis overlijdt. Robin Schmidt, die bij Twente voetbalt, is op dat moment geblesseerd. Hij is aan de vooravond van de wedstrijd FC Twente-Feyenoord met een groep logés uit Rotterdam wezen stappen in het centrum van Enschede. Eén van deze kennissen is André Heil, die wordt voor de moord veroordeeld tot vier jaar celstraf.
Op 23 maart 1997 is de Slag bij Beverwijk. Dit betreft een georganiseerd gewelddadig treffen tussen hooligans van Feyenoord en Ajax dat volledig uit de hand loopt. De vechtpartij vindt plaats in Beverwijk. Carlo Picornie, een Ajaxsupporter van de F-Side, sterft tijdens de gevechten. Vijfenveertig aanhangers van Feyenoord en acht van Ajax krijgen een gevangenisstraf of een stadionverbod opgelegd.
Op 24 februari 2005 speelt Feyenoord voor de Europacup tegen Sporting Lissabon. Dat is nadat Feyenoord op 15 februari in Lissabon al met 2-1 heeft verloren. Het wordt in de Kuip opnieuw 2-1. voor de Portugezen. Spelers van Sporting worden bekogeld met onder meer aanstekers en munten. Eén speler wordt daarbij geraakt, waardoor Feyenoord veroordeeld wordt tot een boete. Ook moet Feyenoord in het UEFA Cup-seizoen 2005-2006 de eerste wedstrijd thuis zonder publiek spelen.
Tijdens de UEFA Cupwedstrijd op 30 november 2006 tussen de Franse club Nancy en Feyenoord breken er rellen uit. Feyenoord-supporters vernielen een hek en dringen het vak van de Franse supporters binnen. Ze gooien stoeltjes op het veld en vechten met de politie. Voor de wedstrijd hadden de Rotterdammers in de stad ook al flink huisgehouden. Trams en ruiten van winkels werden vernield. In het stadion probeert de Franse politie de relschoppers rustig te krijgen door met traangas te spuiten. Van dit gas gaan je ogen tranen en krijg je veel snot in je neus. Het gas komt ook op het veld terecht en sommige spelers krijgen er last van. Doelman Henk Timmer zegt later: “Ik zag niets meer. Ik had dat spul in mijn ogen en kon bijna geen adem meer halen. Ik viel bijna om.” De scheidsrechter legt de wedstrijd stil zodat de spelers door de dokter kunnen worden

behandeld. Na een half uur pauze gaat de wedstrijd weer verder. Ook vlak na de wedstrijd zijn er veel rellen en vernielingen. Kroegen en andere uitgaansgelegenheden moeten voortijdig de deuren sluiten. Feyenoord verliest de wedstrijd zelf uiteindelijk met 3-0.
Dat hooligans af en toe ook helemaal de weg kwijt zijn blijkt op 17 september 2011. Er zijn al langer spanningen binnen de club. Supporters beschuldigen het bestuur van Feyenoord van wanbeleid en eisen dat de bestuurders opstappen. Dat doen ze niet en honderden hooligans staan dreigend voor het Maasgebouw om dat te bestormen. Daar hebben de directie en het bestuur de kantoren. Uitgerust met vuurwerk en fakkels eist de harde kern van de voetbalclub het vertrek van algemeen directeur Eric Gudde. Met getrokken pistool kunnen agenten voorkomen dat de supporters het gebouw binnenkomen. De ME voert verscheidene charges uit. De rellen zijn een half uur voor de wedstrijd, die om kwart voor negen begint, van Feyenoord tegen De Graafschap. Bij aanvang van de wedstrijd is de situatie weer rustig. Er worden in totaal 32 verdachten aangehouden door de politie.
Drie hooligans van Feyenoord worden vanwege de heftige rellen op 17 september 2011 bij De Kuip veroordeeld tot celstraffen. Van het drietal dat het grootste aandeel in het geweld heeft, zo meldt het Openbaar Ministerie, is de zwaarste straf uitgedeeld aan een 36-jarige inwoner van Uddel. De man, die een staaf door de deur van het Maasgebouw gooide, moet twaalf maanden de cel in, waarvan drie maanden voorwaardelijk. Een andere relschopper moet voor zes maanden de cel in.

In die tijd had ik een gesprek met een verbolgen Feijenoord supporter. Het was een man van een jaar of zestig. Het zag er excentriek uit, droeg over een wit T-shirt een soort overjas van ruw gelooid schapenleer maar dan zonder mouwen. Op zijn rechterborst was daarop het Feyenoord embleem geplakt of genaaid. Hij had lange grijze haren die tot op zijn schouders vielen en zijn gebruinde armen waren vol getatoeëerd.
We keken naar de training van het eerste en vanuit het niets zei hij: "Als ze het hebben over de slag bij Nieuwpoort, bij Austerlitz, of bij Waterloo, dan moet ik direct denken aan de slag bij Beverwijk. Dan gaan mijn gedachten altijd naar die verdomde klootzakken die op 23 maart 1997 een jonge jongen gewoon hebben doodgeslagen. Dan denk ik niet aan de strijd tussen twee legers, maar die tussen de hooligans van Feyenoord tegen die van de F-side van Ajax. Ze hadden die dag afgesproken dat ze met vijftig tegen vijftig zouden knokken, maar de Feyenoorders kwamen met een paar honderd man en die jongens van de F-side met de afgesproken vijftig. Natuurlijk rende die vijftig voor hun leven toen de Feyenoorders aan

kwamen stormen. En natuurlijk waren die lui van de F-side pissig dat we ons niet aan de afspraak hebben gehouden. Ze spraken af dat er een nieuw treffen zou komen. De politie had geen idee waar. Vanwege de door de politie afgezette wegen troffen de hooligans van beide clubs elkaar in een weiland. Nou, met elk een paar honderd man sterk. Met messen, honkbalknuppels, ijzeren staven, stroomstootwapens, klauwhamers en ander wapentuig gingen die twee groepen tekeer, maar die van Ajax werden door de onzen finaal onder de voet gelopen. Een groepje jongens dat was ingesloten moest vechten en rennen voor hun leven. Enkele hooligans van Ajax vochten door tot het eind. De rest verdween als hazewindhonden tijdens een race. De ME was verrast door de snelheid en hevigheid van het gevecht en greep veel te laat in, zodat er ter plekke geen aanhoudingen konden worden verricht. Alleen worden er wat wapens afgepakt. Was het nou maar bij een paar gebroken armen en benen gebleven, of wat blauwe plekken. Maar nee een of andere klootmachochel slaat een van de Ajaxfans de hersens in met een klauwhamer. Het ligt niet alleen aan die klootmachochel, het ligt aan beide groepen die niet op de vuist gingen maar met allerlei wapens op elkaar in sloegen. De jongen die de slag heeft gegeven krijgt vijf jaar cel en nog een paar andere Rotterdamse jongens moeten ook de bajes in.
Je mag wel weten dat ik er in die tijd echt ziek van was. Niet dat ze die straf kregen, maar wel dat ze de enigen waren. Ook al die andere gasten dragen schuld aan de dood van de arme Carlo Picornie. Ze hadden geen van allen moeten gaan. Een strijd tussen Ajax en Feyenoord moet op het veld uitgevochten worden. Kijk als het bestuur van Feyenoord een beetje ballen had gehad, dan hadden ze een gedenkplaat op een zuil voor de ingang van het stadion moeten plaatsen ter herinnering aan de dood van Picornie. Dan zijn ze voor mij een echte kampioen."

Het zijn niet alleen de hooligans die met de rechter te maken krijgen, er bestaat ook zoiets als de penoze en criminelen die aan Rotterdams voetbal zijn gelieerd. Niet alleen bij de vechtsporten komt de criminaliteit weleens om de hoek kijken, maar dat geldt ook in de voetbalsport. Voetballers worden goed betaald, zeker meer dan modaal, maar dat neemt niet weg dat er links er rechts penoze-achtige activiteiten plaats vinden, en zelfs criminele zoals moord.
Laten we maar met een vrij onschuldige zaak beginnen, die van Ulrich van Gobbel die zeven interlands speelde en die bekend stond om zijn enorme snelheid. Ooit liep hij de 100 meter in 10,40 seconden. Maar financieel heeft hij de zaken niet op een rijtje. In 2003 komt hij samen met John Veldman en Glenn Helder in het nieuws door een conflict met het

pensioenfonds voor profvoetballers, CFK. De spelers eisen onmiddellijke uitbetaling van hun opgebouwde pensioen. Van Gobbel zit aan de grond. Zijn wintiwinkel in Rotterdam gaat al snel failliet. Winti is een traditionele geloofsovertuiging van de Afro-Surinamers, die afstammelingen zijn van Afrikaanse slaven. Deze religie wordt vooral in Suriname en in Nederland beoefend. Winti omvat alle bovennatuurlijke wezens die door Anana (God) geschapen zijn. Winti betekent letterlijk 'wind'. Wie in winti gelooft ziet de wereld als een schepping van de God Anana, het hoogste geestelijke wezen in de winti-metafysica. Men gelooft in reïncarnatie van de ziel. Doodgaan is hier slechts een tussenfase voor zielen die zich tussen verschillende levens in bevinden en het kan jaren duren voor een ziel zich in een nieuw lichaam reïncarneert

In 2006 wordt Van Gobbel verdacht van het verduisteren van leaseauto's. Omdat hij onvindbaar is, wordt een opsporingsadvertentie in een krant geplaatst om hem bij de rechtszitting te krijgen. Eind maart 2006 wordt Van Gobbel, op wie zijn bezittingen beslag is gelegd, veroordeeld tot vier maanden celstraf. In april 2008 wordt deze straf door het gerechtshof in Den Haag omgezet in een voorwaardelijke taakstraf van 120 uur. De al eerder vermelde Glenn Helder maakt in het seizoen 1989/1990 zijn profdebuut voor de voetbalclub Sparta. Na vier jaar in Rotterdam te hebben gevoetbald en in 93 wedstrijden negen keer het net te hebben gevonden, volgt Vitesse. Helder speelt ook vier interlands voor Oranje, hierin komt hij echter niet tot scoren. Glenn raakt door gokverslavingen en schulden aan lagerwal en probeert, naar eigen zeggen, in 1999 zelfmoord te plegen. Hij overwint zijn verslaving, maar het talent maakt zijn belofte op het veld nooit meer waar. Sterker nog, in 2007 wordt Helder gearresteerd, hij zou zijn ex-vriendin lastig hebben gevallen en haar vriend hebben mishandeld. Toch wordt Helder vrijgelaten. De reden: hij houdt zich netjes aan de regels van de reclassering. Helder wordt op 3 april 2008 veroordeeld tot 373 dagen cel, waarvan 180 voorwaardelijk, wegens bedreiging, belaging, mishandeling en vuurwapenbezit.

Georg Boateng, met de bijnaam ‘Beng Beng Boateng’, waarop voormalig-Feyenoord voetballer Boateng niet trots op zal zijn. Wanneer de speler in 1995 wordt geweigerd tot toegang van een discotheek, zwaait de middenvelder met een revolver rond als John Wayne in een cowboyfilm. Via zijn kenteken komen ze uiteindelijk bij Feyenoord terecht maar Boateng wordt niet vervolgt.

Theo Lucius, ook al een oud-speler van Feyenoord, levert jarenlang rond oud en nieuw vuurwerk aan vrienden en aan medespelers. Op oudejaarsdag van 2003 gaat het helemaal mis. Een man uit Breda verliest een oog terwijl hij de gillende keukenmeiden van Lucius uitprobeerde.

Lucius krijgt 240 uur werkstraf. Dan hebben we Jorge Lima, dit is een 32-jarige zwager van de voetballer Patrick Kluivert uit Vlaardingen. Die wordt op een zaterdagavond op de Noordsingel in Rotterdam bij een schietpartij in zijn buik geschoten. Jorge Lima, broer van styliste Rosanna Lima, is naar het Erasmus Medisch Centrum gebracht en overleeft de aanslag. Lima kwam in het verleden in aanraking met justitie in verband wegens witwaspraktijken. De politie kan nog niets zeggen over de toedracht en het motief van het schietincident. Jorge Lima is een zwager van Patrick Kluivert welke naam na de winnende treffer in de Champions leaguefinale van 1995 tegen AC Milan de hele wereld over ging. Kluivert is een zeer begaafde voetballer, maar zorgt ook voor schandalen buiten het veld. Op 9 september 1995 veroorzaakt hij met een geleende auto een ongeluk met dodelijke afloop. Hij rijdt hij met zijn BMW een echtpaar aan, Henny van Schaijk en haar man Marten Putman, de directeur van de Stadsgehoorzaal Harmonie in Vlaardingen. Putman is op slag dood en zijn vrouw is ernstig gewond. De rechtbank veroordeeld Patrick tot een taakstraf van 240 uur. In 1997 komt Kluiverts naam voor de tweede keer negatief in het nieuws. Dan wordt hij beschuldigd van deelname aan groepsverkrachting, maar hij wordt wegens gebrek aan bewijs niet vervolgd.
Barney Sanders, een crimineel die samen met zijn partner-in-crime Cock Steenbergen hasj smokkelt vanuit Marokko voor onder anderen Klaas Bruinsma, raakt daardoor zeer gefortuneerd. Beide kompanen zijn gek op voetbal. Steenbergen is in zijn woonplaats Schiedam de suikeroom van een voetbalclub die in de volksmond FC Hasj heette. Sanders is in de jaren tachtig een echte Feyenoord-supporter die vaak op het stadion is, ook bij trainingen. De masseur bij Feijenoord Gerard Meijer is bevriend met hem en zo kent Willem van Hanegem Barney ook. Johan Cruijff en Willem kregen wel eens dure cadeaus van hem. Tscheu la Ling, die in het seizoen 1985/86 bij Feyenoord speelde, heeft in die tijd acuut geld nodig omdat zijn kledingzaak op de fles dreigt te gaan. Willem van Hanegem stelt de voetballer Tscheu la Ling voor aan Barney Sanders. Ling vraag of hij een bedrag van anderhalve ton kan lenen en Barney gaat akkoord.
"Ik sta garant met mijn leven!" zou Willem volgens mevrouw Sanders hebben gezegd toen hij samen met Ling de 150.000 gulden kwam lenen van Sanders. Mevrouw Sanders was ertegen omdat beiden voetballers potje los waren in die tijd en erg onbetrouwbaar overkwamen. Maar Barney beval haar om het geld (zwart) op te halen bij het Grenswisselkantoor op het Centraal Station in Rotterdam. Hoe tragisch, want op Barney Sanders overlijdt op 20 augustus 1988 in de gevangenis in Arnhem, waar hij een straf uitzit voor de handel in softdrugs.

Jaren gaan voorbij zonder dat Ling volgens mevrouw Sanders een cent terugbetaald. Zelf beweert Ling dat hij het geleende geld later weer heeft teruggegeven. Who knows?
*D*an hebben we nog Jan Mulder en ik bedoel niet die naamgenoot schrijver en columnist die tot een bekende Nederlanders is geworden. Mulder wordt in het weekeinde van 11 juli 1999 met zijn gezin uitgenodigd door de Rotterdamse autohandelaar Jan Baas om een dag te gaan varen op zijn kruisertje Scarface. Aan het einde van de dag vaart het gezelschap de jachthaven aan het Brielse Meer binnen, om even daarna te gaan eten in een Chinees restaurant.
Daar wordt een drinkgelag aangericht, dat tot middernacht duurt. Nadat de families het restaurant hebben verlaten wordt gevraagd of Jan Baas zijn jacht wil verplaatsen om ruimte te maken voor een ander jacht. Op de steiger verlies Jan zijn evenwicht grijpt in paniek de vrouw die naast hem loopt en beiden plonzen in het water. Het duo wordt door omstanders gered. De ex-profvoetballer Mulder rent daarop als een dolle stier op de redders af.
"Wie aan mijn vriend Jan komt, komt ook aan mij", schreeuwt hij. Daarop begint hij andere plezierschippers en hun familieleden te slaan, schoppen en te bedreigen. Jan Baas probeert zijn vriend te kalmeren door hem te zeggen dat er niets aan de hand is. Mulder is geheel buiten zinnen en er ontstaat een worsteling tussen de twee, waarbij Mulder zijn goede vriend Baas tegen de vlakte slaat en hem drie tot vijf keer op lichaam en hoofd trapt. De Rotterdamse autohandelaar Jan Baas overlijdt ter plekke.
Officier van justitie A. de Beer eist op 10 november 1999 voor de Rotterdamse rechtbank zeven jaar celstraf tegen de 38-jarige voetballer voor doodslag op zijn vriend, de 45-jarige Rotterdamse autohandelaar Jan Baas. Volgens justitie staat vast dat de Spijkenisser Mulder in juli van dit jaar aan de jachthaven van Brielle zijn maatje in een dronken bui heeft doodgeschopt. Raadsman mr. Seebregts pleit voor vrijspraak. Hij hamert erop, dat Jan Mulder door het alcoholmisbruik een black-out zou hebben gehad. "Mulder heeft Baas niet met opzet doodgeschopt. Alles gebeurde in een roes." Officier van justitie De Beer had daar geen enkele boodschap aan: "Wat men dronken misdoet, moet nuchter beboet." Jan Mulder wordt volgens de eis veroordeeld.

De ondergang van een topsporter begon met een kopstoot
Maandag 15 augustus 2005 word ik opgebeld door Tommie. “The Hurricane is dood.” zegt hij met vlakke stem. “Hij is op de Meidoornsingel in Schiebroek neergeschoten.”
Een ogenblik ben ik door het onverwachte met stomheid geslagen.

“Waarom?” vraag ik na enkele seconden.
“Weet ik niet, ik heb het ook maar net gehoord.”
Een dag later hoor ik dat Peter Smit vanuit de bosjes met een salvo in de rug is neergeschoten. Na die eerste schoten is de moordenaar uit de bosjes gekomen en heeft met nog een salvo zijn werk afgemaakt. Enkele kinderen de moord gezien zeggen dat de schutter een in het zwartgeklede man is geweest. Peter Smit was een bijzondere man, een echte knokker die goed kan incasseren, fysiek ongevoelig, maar zeer empathisch en emotioneel bij de confrontatie met onrecht, armoede en honger van zijn medemens.
Dat Peter bij de top van de wereld in zijn vechtsportcarrière hoort begint in 1985 met het Open Ocean Pacific Kyokushinkai kampioenschap in Hawaï. Hij verdient daar zijn bijnaam 'Hurricane' door als een wervelwind kampioen te worden op zijn debuuttoernooi. Hij wint van zes tegenstanders op één dag.
Een ander hoogtepunt is zijn gevecht op 14 september in 1982 tijdens de Open Wereldkampioenschappen in 1987 in Tokio, tegen de in het Japanse Shinjuku-ku geboren kickbokser Kyokushinkai.
Vanwege een discutabele scheidsrechterlijke beslissing verliest Smit dit gevecht na drie verlengingen.
In zijn legendarische gevecht in Thailand tegen Changpuak Kiatsongrit, in het Lumpini Stadium te Bangkok, slaagt Smit er als eerste in de geschiedenis in, om in de 2e ronde een Thaise kampioen voor eigen publiek op knock-out te verslaan. Smit wordt hiermee wereldkampioen Muay Thai. Smit zelf beschouwt zijn winst op de kickboks legende Rob Kaman in Tokio, die hij in de 10e ronde op knock-out verslaat als het hoogtepunt van zijn hele carrière. Tot op die dag werd Kaman onoverwinnelijk geacht.
Dan komt de dag dat een grote Antilliaan zich langs hem heen wringt terwijl er toch genoeg ruimte is in de disco. “Kijk effe uit joh!” zegt Peter en gelijk heeft hij, totaal onverwachts, een kopstoot van de Antilliaan te pakken. Hij herstelt zich en deelt een paar rake klappen uit. De portiers komen tussenbeide en Peter, nog vol van adrenaline, besluit naar huis te gaan. Buiten blijkt dat de Antilliaan met nog een vriend hem staat op te wachten en beiden vallen Peter aan. Die houdt zich staande, deelt rake klappen uit en zijn tegenstanders kunnen hem niet de baas. Een van hen heeft nooit gehoord van the noble art of defence, pakt een autokrik en slaat die hard tegen Peters enkel. Dan komt er een auto aan scheuren om hem dood te rijden. Peter weet het voertuig te ontwijken door zich aan een viaduct op te trekken. Als de auto keert en de bestuurder opnieuw een aanslag op hem wil plegen, slaagt Peter erin een stoeptegel uit de grond te trekken en door de voorruit te gooien. Zijn belagers kiezen het hazenpad, maar het bot van Peters enkel is behoorlijk beschadigd. Hij krijgt gips om

zijn enkel, maar dat knipt hij eraf om een afgesproken kickboks gevecht na te komen. Die verwaarloosde blessure verergert, het bot vergroeit en topsport kan hij hierdoor wel vergeten. Hierdoor krijgt Peter een enorme psychische dreun te verwerken en wordt depressief. Hij begint afleiding te zoeken in drugs. Steeds verder zakt hij af en een aantal jaren leeft Peter van een uitkering en kleine diefstalletjes, om zijn verslaving te bekostigen. Ondanks zijn geduchte reputatie komt Peter vrijwel nooit met de politie in aanraking. Peter is stapelgek op zijn twee kinderen, Kayleigh en Brandy en heeft alles voor zijn twee dochtertjes over, hij wil ze alles geven. Dat lukt maar ten dele, want zijn verslaving kost veel geld.
In 2000, pleegt hij een ramkraak: impulsief en onvoorbereid. Hij wordt dan ook al snel gepakt en moet zeven maanden de gevangenis in. Tijdens de detentie vindt Peter de kracht af te kicken. Als hij vrij is brengt hij zijn urine voor controle op drugs vanuit Rotterdam, waar ze wonen, naar het kantoor in Dordrecht. Op een dag ontmoet hij de 21-jarige Carla in brasserie Gallery aan de Bergweg en luttele weken later wonen ze samen. Peter wil dit graag, want dan heeft hij recht op zijn kinderen. Het gaat niet goed met hun moeder, die aan de drugs is en geen vaste woon- of verblijfplaats heeft. Beiden krijgen een zoontje Bradley en Peter is de koning te rijk. Misschien in de toekomst een opvolger in de ring en op de mat. Peter gaat weer karateles geven, maar zelf trainen lukt niet zo goed vanwege de enkel, die toch permanente schade heeft opgelopen. Hij start een beveiligingsbedrijfje voor de horeca. Diverse ervaren portiers werken voor hem. Op de achtergrond is hij zelf nadrukkelijk aanwezig en dat zorgt voor veel rust in de tenten waar zijn mensen actief zijn. Ook heeft hij een glazenwasser bedrijfje opgezet en is mede-exploitant van tattooshops. Carla doet de boekhouding en heeft, eigenlijk, de zakelijke leiding.
Peter is geen heilige, ook geen crimineel, hooguit een penozejongen die af en toe nog wel eens moeilijk inbaar geld voor zakenmensen ophaalt bij wanbetalers. Maar hij bezweert dat daar nooit geweld bij wordt gebruikt; zijn naam en verschijning zijn voldoende. Hij past terdege op, want in de bajes wil hij nooit meer zitten.
Zijn leven lijkt eindelijk op de rails te staan tot in juni 2005, een voorval plaats vindt dat het begin is van een onstuitbare reeks gewelddadigheden en bedreigingen, met amper twee maanden later een gruwelijke afloop.
In café Havana aan de Broervest in Schiedam ontmoet op een zaterdagavond in juni 2005 Bart, een vriend van Peter, enkele mannen, onder wie twee beruchte criminelen Cor Pijnen, bijnaam de Paling en Melfrim Saez. Pijnen is een jonge Hindoestaanse crimineel met lang zwart, achterovergekamd haar, die al vaak is opgepakt voor tal van delicten. Hij staat bekend als een handige uitbreker die “glibberig” ontsnapt uit tal van

politiezaken en door de politie wordt gekenmerkt als gewelddadig en vuurwapengevaarlijk. De andere man, Melfrim Saez is een Antilliaanse zware jongen uit een beruchte Schiedamse criminele familie, bekend van vele geweldsmisdaden en moorden. Vriend Bart daarentegen heeft 'slechts' een reputatie binnen de softdrugswereld; hij handelen in hasj en pillen. Wel leeft hij in redelijke welstand, maar is zeker geen grote jongen, eerder een kleine vis in het criminele vijvertje van Schiedam. Bart wordt gevraagd een om een monster van xtc-pillen te regelen voor Cor Pijnen, maar dat lukt hem niet. Pijnen is daar woedend over, blijkt die bewuste avond in het café. Hij claimt dat hij daardoor zo'n 20.000 euro in de schuld staat bij een mogelijke afnemer en die moet Bart vergoeden, en wel onmiddellijk. Onder dwang gaat de hasjdealer mee naar buiten, naar de auto. Daar krijgt hij van Pijnen een vuurwapen op zijn hoofd en Bart moet zijn Rolex en telefoon afgeven. Die krijgt hij terug wanneer hij die 20.000 euro regelt en aan Pijnen geeft. Zijn telefoon krijgt hij direct al terug omdat de crimineel zich realiseert dat Bart anders slecht bereikbaar zou zijn. Maar de Rolex, nieuwwaarde zo'n 17.000 euro, blijft bij Pijnen.
Op 27 juni 2005 doet Bart aangifte bij de politie van de afpersing. Bart vertelt de afpersing ook tegen zijn vriend Peter Smit. Die vindt dat hij Bart nog wel wat verschuldigd is. Zijn vriend heeft Peter financieel gesteund en een auto voor hem geregeld toen die uit de bajes vrij kwam. Peter is woest wanneer hij het verhaal hoort. Het is voor hem een erezaak om de Rolex terug te halen. Peter belt op naar Saez waar hij het telefoonnummer van heeft en krijgt Melvins neef Norman aan de telefoon. Hij probeert de man te overdonderen en dreigt het minderjarige broertje van Norman te ontvoeren en dat, voor iedere dag dat hij het horloge niet terugkrijgt, hij een vinger van de jongen zal breken. Ze spreken af in een café en ook daar gaat het van dik hout zaagt men planken. De dreigementen vliegen heen en weer. De toon is gezet en Pijnen en kompanen nemen het dreigement wel serieus.
Begin augustus wordt er een nieuwe afspraak gemaakt. Een zekere Louis, een kompaan van Cor Pijnen wordt op Peter afgestuurd. Het is een behoorlijk grote kerel, maar die krijgt zo'n pak slaag van Peter dat hij om zijn moeder huilt. Peter belt daarna opnieuw met de groep van Pijnen en meldt dat ze wie en van welk formaat ook op hem af kunnen sturen, maar dat hij ze rauw lust, opvreet en daarna als gehakt uitspuugt. De Rolex moet terug anders escaleert het nog meer. Peter kan niet meer terug, het wil zijn gezicht niet verliezen en wil resultaat.
In de eerste week van augustus wordt Smit enkele keren behoorlijk dreigend gebeld door een Joego, die dringend met hem wil spreken. De Joego noemt zijn naam, maar die zegt Peter niets. Van een vriend, bekend

in het milieu hoort hij dat hij absoluut niet moet gaan want die Joego heeft de reputatie een huurmoordenaar te zijn. Op zaterdag 6 augustus krijgt Peter opnieuw telefonisch de uitnodiging voor een afspraak. Hij besluit te gaan en spreekt af in eetcafé de Gallery in Rotterdam, op het hoekje van de Bergweg. Zij vriend uit het milieu gaat mee en ook andere vrienden sluiten zich aan, waaronder Bart. Hij is immers de man met wie het allemaal begon en hij kan tegen de Joego het hele verhaal vertellen. De vijandige Joego zit op het terras en Peter en zijn vrienden gaan daar ook zitten. Peter gaat naar de Joego toe en zegt: “Als je hier bent om me om te leggen, nou ga dan je gang maar. Of wil je horen waarom je hier nou bent gekomen?”
De tactiek werkt. Peter en Bart horen dat de Joego geld van Cor Pijnen heeft te vorderen. Die heeft verteld dat de Joego bij hen 20.000 euro kan ophalen. Ze leggen de man de hele gang van zaken uit. “Je bent gewoon gebruikt,’ zegt Peter tegen de Joego. Die belt met een kennis van hem in de sportwereld, dat ook een goede bekende is van Peter, en hoort dat de voormalig kickbokskampioen honderd procent op zijn woord is te vertrouwen. De Joego gaat overstag en is nu pissig op Cor Pijnen en komt tot de conclusie dat hij inderdaad is gebruikt. De mannen gaan uit elkaar.
“Jij krijgt je klokkie terug,” zegt de Joego tegen Bart. “Daar zal ik zorg voor dragen.”
Peter belt Cor Pijnen: “Je ziet het, een Joego op me afsturen werkt ook niet. Ik kom met meer terug. Wees nou verstandig en geef de Rolex terug.”
Er zijn nog verschillende treffens tussen Peter en Pijnen, onder andere in café De Knipoog in Schiedam. De vrienden van Peter dienen altijd als buffer zodat er niets gebeurt. Wanneer de mannen naar buiten gaan, loopt Cor Pijnen naar de auto waarin Carla zit en kijkt haar indringend aan. Peter ziet dit, loopt naar hem toe en vraagt: “Wat moet jij bij mijn wijf?”
Pijnen kijkt hem aan en onverwachts zegt hij: “Ach, laten we maar vrienden worden, dan kunnen we allebei nog wat verdienen.”
Peter reageert met: “Wat je wilt vriend, als dat klokkie maar terugkomt.”
Op maandag, 15 augustus 2005 gaat iets over half zes de telefoon in het appartement van Carla en Peters in de Jensiusstraat in het Oude Noorden. Peter neemt op, luistert even en gaat weg zonder wat te zeggen. Hij stapt in de auto en scheurt weg en vlak om de hoek pikt hij Cor Pijnen op die daar staat te wachten. Ze rijden naar de Meidoornsingel in Rotterdam-Noord.
“Stop hier even bij dat paadje, dan zal ik het klokkie halen,” zegt Pijnen.
De auto stopt bij een paadje dat tussen de bosjes door langs een huizenblok loopt. Ze praten nog even en dan loopt Pijnen tussen de bosjes door langs het huizenblok. Hij is net uit het zicht verdwenen wanneer een gekleurde man in donker trainingsjack met de capuchon over zijn hoofd getrokken

de bosjes uit komt Hij heeft witte latex handschoenen aan; in zijn handen houdt hij een pistool, gericht op Peter Smit. Er klinken drie knallen; Smit valt, van achteren getroffen, draait in de val om en komt op zijn rug terecht. De schutter loopt tot dicht bij de kickbokser en schiet zijn pistool leeg. Dan rent hij weg, ook langs het huizenblok. Peter Smit, wereldkampioen kickboksen en beroemd karateka is vrijwel op slag dood.

Glaasie heeft het niet zo op Fons Burger

Glaasie, een goede kennis van me die deze bijnaam draagt omdat hij een oog mist. Om het gat op te vullen heeft hij een glazen replica in de oogholte laten zetten. Ik kom hem tegen in het Kralingse Bos. Zijn hond, een vervaarlijke pitbull, laat hem uit. Het dominante dier sleept Glaasie voort in de richting die het monster zelf verkiest.

“Zit!” brult Glaasie wanneer hij me ziet. O wonder, het beest gaat op zijn hurken zitten en geeft zijn baasje gelegenheid om op adem te komen. We schudden elkaar de hand.

“Hoe gaat het met je?” vraag ik belangstellend.

“Ik moet eerst even op adem komen,” hijgt Glaasie. Even later, nadat we de normale beleefdheden hebben uitgewisseld, stel ik voor een versnapering te nemen op het terras van Minang Kabau.

“Goed idee. Ik heb liever een glaasje Schiedams water, dan het Heilig Oliesel.

Manus, zoals de pitbull wordt genoemd, vleit zich aan zijn voeten wanneer we op het terras achter een glas bier zitten.

Nadat we wat hebben gedronken en ons vergapen aan twee meisjes die met een surfplank aan het worstelen zijn, vraagt Glaasie zomaar uit het niets.

“Ken je Fons Burger?”

“Ik heb niet de eer.”

“Een eer is het niet en het is ook niet zo’n heer.”

Het klinkt vrij agressief uit zijn mond en mijn nieuwsgierigheid is gewekt.

“Wat is er dan met die Fons Burger?”

Het goede oog van Glaasie begint onheilspellend te schitteren.

“Je hebt van die gozers die denken dat de centen van de gemeenschap het best kan worden opgestreken door henzelf.”

Hij kijkt me met z'n ene oog aan, terwijl de ander star voor zich uit staart.

“Die mensen heb je”, geef ik toe. “Moet ik hieruit begrijpen dat Fons ook zo'n man is?”

“Dat is hij. Fons is een paar jaar geleden het muziekcafé Rotown begonnen. Binnen de kortst mogelijke tijd is het een goedlopend zaak waar popmuziek wordt gespeeld.”

“Daar is toch niet mis mee?”

“Nee, laat me nou even uitpraten. Een jaartje later opent hij nog zo’n muziekzaak en dat noemt hij Nighttown. Dat was meer bedoeld voor de Rotterdamse House scene. Die Fons is een handige opsodemieter, noemt zich ontwikkelaar, slijmt zich binnen in de gemeente en die laat hem verschillende andere projecten in de culturele sector opzetten.”
“Dat is handig en verstandig,” bevestig ik.
“Nee, het is een oplichter die Fons. Hij heeft het gemeentebestuur in zijn binnenzak zitten. Wat doet die slijmjurk? Fons zoekt een oud pand, huurt dat, zorgt voor een tapvergunning en een biertap. Dan een beetje donker interieur met van de blauwe lampen en dan pleurt hij er een stelletje dansende Surinamers en Antilianen op de dansvloer. Daarna gaat hij zijn handje ophouden bij zijn socialistische vriendjes van de gemeente. Zo heeft hij miljoenen losgepeuterd van onze goede belastingcenten.”
“Nou ja, iedereen rommelt toch wel eens wat met de belasting?”
“Ja, maar dat is heel wat anders, want wat doet die uitnemer? Hij verkoopt Nighttown en Rotown voor een hoop geld, steekt dat in zijn eigen zak, terwijl wij allemaal, die hele handel hebben betaald. Je kent het handig noemen, maar ik vind het pure oplichting.”

De zwendelaar en oplichter van de Laan van Zuid
Marco Vuijk is een echte Rotterdammer, die oogt als een geslaagde zakenman. De bewoners in het appartementencomplex op de Laan van Zuid, waar Vuijk woont, menen dat hij ook of een hoge Piet is bij een multinational, of een topfunctionaris is bij het ministerie, die iedere morgen door een privéchauffeur in een dure wagen wordt opgehaald. Mis! Marco Vuijk, die zich naar believen ook van de namen Marc Muntz; Marco van Delft; Marco Laan; Marco Bladt of Martin Vuijk bedient, is een oplichter die zijn slachtoffers zoekt bij het zwakke geslacht.
Na de eeuwwisseling begint de in 1974 geboren Vuijk zijn vieze spelletjes te spelen. Via datingsites speurt hij vrouwelijk slachtoffer op. In 2002 en 2007 krijgt dit een intermezzo, dan wordt hij persoonlijk failliet verklaard en in die laatste keer heeft hij een schuld van ruim zevenenzeventig duizend euro. Hij heeft dan al zeven vrouwen financieel uitgekleed. In november 2009 wordt Vuijk veroordeeld tot een werkstraf van 240 uur en een proeftijd van twee jaar. Ook moet hij van de rechter de twee ondernemers die hij heeft opgelicht terugbetalen. Dat terugbetalen lapt Vuijk aan zijn laars, dat geld zijn de ondernemers kwijt. Vuijk trekt zich ook de veroordeling van de proeftijd van twee jaar niet aan, hij gaat gewoon door.
De charmante en complimenteuze man met zijn rustige houding en blauwe ogen speurt op de datingsites naar slachtoffers. Vrouwen die hun grote

liefde zoeken. Het begint altijd met gezellig chatten, dan een afspraak maken met de in zijn ogen meest geschikte slachtoffers.
Die dames worden geconfronteerd met een goed geklede, beschaafde man die in een woning in een duur appartementencomplex woont en in auto uit de hogere prijsklasse rijdt. Dat de wagen is gestolen tijdens een proefrit weet de betreffende dame niet. Ze is verblind door de man, zijn huis en de in de fantasie van Vuijk gecreëerde goedbetaalde baan.
"Was je al eerder getrouwd?" is vanzelfsprekend de vraag tijdens de eerste date.
Natuurlijk is Vuijk al eerder getrouwd en die periode wil hij graag achter zich laten want hij heeft tijdens zijn huwelijk een kind verloren aan een dodelijke ziekte.
"Jemig, wat verschrikkelijk."
Dan vertelt hij aan de vrouw, die tranen in haar ogen heeft, dat hem dat ook niet in de kouwe kleren is gaan zitten en dat hij daardoor hartklachten heeft en zelfs een lichte hartattaque heeft gehad.
Deze verhalen van de geslaagde zakenman waarvan het leven toch zoveel tragiek in zich draagt wekt sympathie en emotie bij haar op. Ze spreken vaker af en al gauw komt haar liefde tot bloei en zijn de twee onafscheidelijk. Al snel krijgt Vuijk de huissleutel en hij spreekt met zijn vriendin af dat hij haar computer af en toe mag gebruiken om zakelijke afspraken vast te leggen.
Als snel weet Vuijk zich toegang te verschaffen tot haar bankrekening. Op een gegeven moment is ze haar bankpas kwijt, die heeft Vuijk gearresteerd.
"Hoe kan dat nou, ik heb hem toch niet in de bankautomaat laten zitten?"
"Misschien is hij wel gestolen. Ik zal hem gelijk laten blokkeren," zegt Vuijk bereidwillig. Hij draait het betreffende telefoonnummer en voert een gefingeerd gesprek waarin hij de vermissing meldt en de pas laat blokkeren.
"Over een paar dagen heb je een nieuwe pas."
Dan begint hij de rekening leeg te halen en doordat hij op de computer alle informatie ter beschikking heeft sluit hij op haar naam verschillende leningen af. Doordat hij altijd zorgt rondom de postbezorging thuis te zijn en zij werkt onder schept hij aanmaningen en betalingsherinneringen.
Met kleine varianten is dit de werkwijze van Vuijk. Het laatste slachtoffer, voordat hij op dinsdag 4 december 2012 opgepakt wordt door de politie, is ruim 43.000 euro armer door hem gemaakt.
Vuijk heeft nog een celstraf van 40 dagen open staan en moet een aantal van zijn slachtoffers de eerder door de rechter opgelegde schadevergoeding betalen. Bovendien zijn er nieuwe aangiftes tegen Vuijk gedaan wegens oplichting, waaronder een familielid bij het korps Rotterdam-Rijnmond.

Ook bij een ander korpsen in Nederland liggen meerdere nieuwe aangiften tegen de man. Dat Vuijk de vrouwen financieel en emotioneel ruïneert en hen daarbij een levenslang trauma bezorgt zal de rechter hopelijk mee laten wegen bij zijn vonnis.

Ondoordachte actie van de politie schaadt een kunstliefhebber
Graag dwaal ik door Het Nieuwe Westen en meestal beëindig ik zo'n dwaaltocht op een terrasje in Delfshaven, één van de laatst overgebleven stukjes "oud "-Rotterdam. Hier kun je heerlijk eten in één van de authentieke pandjes, met het zicht op andere historische huizen, de ouderwetse ophaalbrug en de platbodems die daar liggen. Soms ga in op een bank bij de molen zitten en denk aan al die vrachtschepen die eeuwenlang de kruiden uit het oosten hier hebben gebracht. Soms sluit ik dan mijn ogen en kan dan de pittige aromatisch geurende specerijen zien en ruiken.
Er heerst hier op Delfshaven altijd een rustige vrede.
Wanneer ik over de Voorhaven terugloop denk ik aan de avond van vrijdag 10 februari 2012 terug en realiseer me dat hier “bijna” altijd een rustige vrede heerst. Niet op die koude avond, het vriest dan tien graden. Echt weer om thuis te zitten bij de open haard of in het gezellige café van Jos Gommers hier op de Voorhaven, achter een hartverwarmertje, terwijl je gezelligheid bij elkaar zoekt.
Er heerst die avond een roezige, blijde sfeer bij de twintig gasten. Een paar mannen aan de bar discussiëren over het onzinnige beleid van de KNVB, die vanwege de vorst een streep heeft gezet door de wedstrijd FC Eindhoven tegen Sparta.
Ik houd niet van voetbal en zit gezellig te kletsen met Tommie.
Plotseling wordt de deur opengegooid en meer dan tien agenten in ME. uitrusting, gewapend met knuppels en schilden vallen op een barbaarse manier de gezelligheid binnen onder geschreeuw van "Politie". Dit is overbodig want welke andere groepering zal op zo'n manier de rust en gezelligheid van het café verstoren? “Ik schrik me de pleuris,” zegt Tommie en ruw wordt iedereen naar buiten geduwd. Bibberend van de bijtende kou en de plotselinge emotie worden we tegen de muur gezet. Een aanwezige hartpatiënt met pacemaker laat overweldigd door angst met trillende handen zijn medische kaart zien. Een 50-jarige vrouw, net ontslagen uit het ziekenhuis, met een open wond aan haar been en die op krukken loopt, kan nauwelijks staan en van angst geen woord uitbrengen. Ze kwam enkel een kopje koffie bij Jos drinken. Enkele ouderen hebben een flashback naar hun jeugd en verwachten het bevel: “Dreh dich um, das Gesicht gegen die

Wand." Ze herinneren zich dat dit meestal werd gevolgd door een nekschot.
Jos, die niet op zijn mondje is gevallen en liever als een held wil sterven dan zijn bezoekers zo schofterig te laten behandelen wil om het identiteitsbewijs vragen. Niet onverstandig, want het kunnen wel neonazi zijn die een nieuwe Gestapo hebben op gericht. De manier van handelen van zij die zich als politie voordoen lijkt erop. Maar driemaal wordt Jos bevolen zijn mond te houden; het Duitse synoniem voor "Maul Halten!"
Ik sta naast een architect, een uiterst beschaafde heer op leeftijd.
"De politie is je vriend," mompelde ik tegen de pensionado, die ondanks de situatie glimlacht en me over de glazen van zijn gouden brilletje aankijkt. "Het zijn Nitwits" zegt hij terug. "Moet je nou toch eens zien. Ieder voor zich denkt blijkbaar dat hij Bruce Willis die in Die Hard meespeelt. Het is puur frustratie omdat ze thuis van moeder de vrouw pantoffelheld moeten spelen."
Achteraf bezien heeft de politie niet alleen een gezellige avond verknalt en de bezoekers een trauma bezorgd, maar Jos Gommers ook opgezadeld met een aanzienlijke financiële schade en verlies aan goodwill. Veel van de bezoekers van die avond hebben nooit meer de gezelligheid van het Gommers café gezocht.
Wat is nu de oorzaak van dit brute onnodige geweld?
Op 17 januari 2009 besluit Burgemeester Ahmed Aboutaleb om weer regelmatig preventieve fouilleeracties te houden in de deelgemeente Delfshaven. "Het is niet voor niets een risicogebied in Rotterdam," zegt hij. Wie hem dat ingefluisterd heeft is onbekend, want de dan kersverse burgemeester benadrukt dit tijdens een kort exclusief interview met Wouter Engler van De Researcher. Dit gebeurt vlak voordat hij zijn speciale toespraak houdt voor de burgers van Rotterdam-Noord in diergaarde Blijdorp. "Ivo Opstelten heeft een goede start gemaakt, maar ik wil toch op sommige punten een ander soort veiligheidsbeleid. We zullen straks wel zien hoe dat allemaal precies vorm gaat krijgen, want ik loop nog maar twee weken rond in Rotterdam. Ik ben nu in ieder geval in overleg met verschillende mensen die met veiligheid van doen hebben. Delfshaven wil ik zeker keihard gaan aanpakken, want dat besluit heb ik van de week nog genomen. Regelmatige preventieve fouilleeracties zullen zeker noodzakelijk zijn. Want het is niet voor niets een risicogebied in Rotterdam. We hebben daarnaast ook te maken met een aantal onwenselijke erupties naar aanleiding van het geweld in het Midden-Oosten. Maar daar moeten we op passende wijze ook mee leren omgaan."
Dat de burgemeester de beweerde overlast in Delfshaven associeert met de problemen in het Midden-Oosten, dat geeft te denken.

De vloek die rust op Chalet Suisse en de portier van Parkzicht

De wat ouderen onder ons herinneren zich de E55 nog wel. De tentoonstelling die van 18 mei tot 3 september 1955 werd gehouden in het Park, de Ahoyhal en de nieuwe Energiehal in Rotterdam. Een evenement dat door Koningin Juliana werd geopend en die heuglijke dag werden er televisie-uitzendingen op het terrein gemaakt die door Mies Bouwman werden gepresenteerd. DeE'55 had verschillende paviljoens, waaronder een Zwitsers paviljoen, dat in het lommerrijke Park lag.

De Weinstube met een buffet. deed het zo goed dat men deze na afloop van de tentoonstelling laat staan. Op initiatief en latere eigenaar, de Zwitser Rolf Wüthrich, wordt de Weinstube omgebouwd tot het restaurant Chalet Suisse.

In 1981 wordt Karel Louis van Dijk eigenaar-directeur en die brengt het restaurant tot grote bloei. De vriendelijke en goede restauranthouder leidt het Chalet tot 10 juli 1992. Op die dag komt er een abrupt einde aan zijn gastheerschap, heel tragisch overlijdt hij op 59-jarige leeftijd.

Op 1 maart 2007, wordt het restaurant, na verschillende andere bestemmingen, heropend door niemand minder dan Armand van den Bosch, kleinzoon van de toenmalige Zwitserse eigenaar Wüthrich. Maar ruim een jaar later is het restaurant alweer failliet, de eigenaar is opgelicht door zijn bedrijfsleider. Die flikt dat op de volgende manier. Van den Bosch die het Chalet in augustus 2007 probeert te verkopen vindt in de bedrijfsleider een gegadigde. Ze komen een prijs overeen en Armand zet het bedrijf op diens naam. Echter het ontvangen van de koopsom geeft nogal wat problemen. De bedrijfsleider beweert dat hij het geld nét niet rond krijgt bij de bank. Eind oktober is de betaling nog steeds niet gedaan, dus laat Armand het bedrijf weer op zijn naam zetten. De bedrijfsleider verdwijnt hierop met de noorderzon. Van den Bosch ontdekt dan pas de grote schulden bij leveranciers en personeel. De bedrijfsleider heeft de zaak geplunderd en laat Van den Bosch achter met een schuld van 200.000 euro. Aangifte doen bij de politie kan Van den Bosch niet. Dit, omdat de bedrijfsleider formeel eigenaar was toen hij de oplichting pleegde. De zaak is niet meer te redden en medio december 2008 wordt het ooit roemruchte Rotterdamse restaurant Chalet Suisse failliet verklaard.

Op 10 oktober 2009 heropend Chalet Suisse opnieuw haar deuren. De onderneemster Jeanine van Vliet-Stevens, die aandeelhouder en manager is van de Zwitserse Alpina Engelberg GmbH, wordt de zakelijke leidster van het Chalet. Het is haar speeltje dat ze samen met haar man Bas van Vliet heeft gekocht. Jeanine is vroeger getrouwd geweest met de Rotterdamse horeca tycoon Willem Langstraat Sr, die bekende zaken als

Rumours en Melief Bender uitbaatte. Je zou denken dat Jeanine een gewiekste onderneemster is. Ze is net terug uit Dubai na enige zakelijke escapades en ze heeft het schoonmaakbedrijf Dutch Cleaning Company en brasserie Taste in onze stad in bezit.
Het begin lijkt goed, Jeanine trekt Willem Reimers aan, bekend als side-kick in tv-programma's van topkok Herman den Blijker en die besluit om het etablissement weer op de culinaire kaart te zetten.
Twee dagen later, maandag 12 oktober 2009 ontslaat Jeanine de pas aangestelde en gerenommeerde chef-kok Mafiyar Dazmiri, daarnaast wordt de bedrijfsleider Kin Man Kan de wacht aangezegd en zakenpartner en algemeen directeur Willem Reimers wordt de laan uitgestuurd. Aan alles is te merken dat Jeanine totaal geen verstand heeft van de horeca, en niet professioneel is aangezien zij en al haar vrienden dagelijks aan het drinken zijn in de bar.
Op de gerenommeerde waarderingssite "Vorkje Rotterdam" lees je dan ook dat het nu al een puinhoop is en dat hadden ze tegen Jeanine beter niet kunnen doen. In de twee maanden na de recensie wordt de eigenaar van Vorkje Rotterdam meerdere malen telefonisch benaderd en er wordt door Jeanine geëist dat deze de recensie van internet moet halen. Er wordt door haar constant met een rechtszaak gedreigd. Jeanine meent dat zij in haar goede naam en eer is aangetast.
Uiteraard geeft Vorkje Rotterdam op geen enkele wijze gehoor aan de eis tot verwijdering, aangezien de geschreven recensie uit eerste hand en eigen ervaringen is opgesteld. Dit wordt ook nog door een openbaar artikel in het Algemeen Dagblad door de ontslagen chef-kok Mafiyar Dazmiri bevestigd. Daarbij hebben meerdere journalistieke bronnen Vorkje Rotterdam de afgelopen weken informatie toegespeeld over het bedroevende personeelsbeleid van mevrouw Jeanine zoals het niet of te laat uitbetalen van ontslagen personeelsleden. Ook het plaatsen van nep-recensies ten voordele van Chalet Suisse, in de hoop zo een positiever beeld te schetsen, is de redactie van Vorkje Rotterdam niet ontgaan. Deze worden dan ook allemaal van de site verwijderd! Tot slot heeft de website van Chalet Suisse de copyrightregels over het gebruik van foto's van Vorkje Rotterdam geschonden. Dit doet Jeanine door delen van de foto's, zonder hiervoor toestemming te vragen, op diens eigen website te plaatsen. Het duurt niet lang of Jeanine gooit het bijltje erbij neer.
In april 2010 huurt de restaurantketen Praq het restaurant Chalet Suisse van Jeanine en koopt het complete meubilair. De inrichting zal geen grote wijzigingen ondergaan, wel wordt er een pizzaoven gebouwd.
Deze zomer wandelde ik langs de Kralingse Plas. Het was een lekker weer en ik herinner me dat ik hier op mijn vijfenzestigste verjaardag hier een

barbecue voor mijn kinderen en kleinkinderen had georganiseerd. Al mijmerend wandelde ik verder en stopte bij Taste, die voorheen de afgebrande Boomhut heette. Ondanks het prachtige weer was het terras slechts matig bezet. De background music paste goed bij de sfeer vond ik, een zangeres met een geweldige lichthese bluesy stem probeerde de langslopende of fietsende passanten te verleiden om wat te drinken. Ik liet mijn ogen over het terras dwalen en zag het echtpaar Van Vliet daar ook zitten, omringd door een gezelschap die duidelijk tot hun intimi behoorden. Naast deze clan zaten er nog zeven mensen op het terras, mijzelf mee gerekend. Na twee versnaperingen Four Roses bestelde ik een portie bitterballen. Na vijftien minuten, onderwijl had ik opnieuw een drankje besteld dat wel redelijk snel werd uitgeserveerd, was de portie bitterballen er nog steeds niet. Ik riep een ober en die verontschuldigde zich, maar geen bitterballen. Wel kreeg ik een bittere smaak in mijn mond toen ik zag dat er schalen vol bittergarnituur rondging langs de tafels van de van Vliets clan. Toen ik de rekening vroeg kwam er wel een excuus. Maar een verontschuldiging is zo goedkoop, die krijg je alleen in navenante restaurants. Terwijl ik langs de Kralingseplas liep vroeg ik me af wat Jeanine, die volgens haar zeggen zoveel succes in Dubai had, eigenlijk onder ondernemen verstaat.

Niet ver van het Chalet Suisse staat in de jaren tachtig de statige Villa Parkzicht. Hier gaan we in die jaren dansen op de New Wave en Punk wat daar wordt gedraaid. In de jaren '90 krijgt de villa vooral naamsbekendheid door de wilde feesten voor liefhebbers van gabberhouse. De harde kern van Feyenoord is daar o.a. kind aan huis. Na twee schietpartijen in 1996, waarbij een portier een Marokkaanse bezoeker doodschiet, worden de deuren op last van burgemeester Bram Peper twee jaar gesloten. Maar terug naar de eind jaren 80, dan staat Adrianus Haverkamp, roepnaam Adje, die in 1972 is geboren, daar aan de deur. Een jongen die jarenlang met zijn ouders en broertje op de kermis heeft gereisd en die wegens joyriding zes maanden gevangenisstraf heeft uitgezeten. Na zijn ontslag wordt hij op zijn 18e verdacht van een bankoverval. Hiervoor zit hij 6 weken in voorarrest, maar wordt door de rechter vrijgesproken. Adje handelt aan de deur bij Parkzicht in xtc-pillen en zal later uitgroeien tot een grote crimineel. In die jaren rijdt hij al in dure auto's en zoekt contact met Klaas Bruinsma, die ontmoet hij in een gokhal op het Damrak in Amsterdam. Ad heeft al snel in de gaten dat hun karakters botsen, beide zijn dominant en hij ziet af van samenwerking.

In 1996 wordt Haverkamp tot acht jaar gevangenisstraf veroordeeld omdat hij een wapenhandelaar waarvan hij nog geld tegoed heeft zou hebben ontvoerd in de kofferbak van de man zijn eigen auto.
Vanaf 1999 is Haverkamp regelmatig in Colombia, hij heeft daar vrienden en gaat er regelmatig heen om te vissen. Althans dat beweert hij.
Zondag van 22 oktober 2000 is geen geluksdag voor Haverkamp. Hij heeft veel gedronken en provoceert en bedreigt de portiers van dancing Bruin de Beer aan de Vossekotstraat in Sint Niklaas. Haverkamp heeft een niet doorgeladen pistool achter zijn broekriem gestoken en trekt het wapen, laadt het door, schiet in de lucht en vergeet het hendeltje op "veilig" te zetten, waardoor de trekker en/of de slagpin mechanisch wordt geblokkeerd. Daarna loopt hij verder naar Bell's Café op de Heidebaan. Op de parking vuurt hij meerdere keren in de lucht en de mannen aan de deur willen hem oppakken, maar Haverkamps vriend komt daarop met zijn auto aan scheuren, om de Nederlander te ontzetten. Die stopt zijn pistool tussen zijn broekriem terug, springt in de auto maar tijdens de sprong haalt Haverkamp, die stomdronken is, per ongeluk de trekker over. De kogel gaat door de lies, doorboort de balzak en gaat door zijn been weer naar buiten. De portiers van de dancing vinden het nu welletjes en overmeesteren de Nederlander. Hierbij gaat een tweede schot af, waarvan de kogel hem in het onderbeen treft en Haverkamp verkeert eerder in levensgevaar. Het slachtoffer beweert later dat het heel anders is gegaan, maar dat hij de film van die nacht kan hij niet helemaal terugdraaien. Hij zegt een hartstilstand te hebben gehad van 15minuten, is gereanimeerd en zou 4 dagen in coma hebben gelegen.
In 2003 veroordeelt de Strafrechtbank in het Belgische Dendermond Ad Haverkamp, die in Nederland gevangen zit, tot zes jaar effectieve celstraf. Hij wordt door hen gezien als de spilfiguur in een internationaal drugsnetwerk. Zijn 39-jarige Nederlandse kompaan Marck van K. krijgt veertig maanden. Een derde betrokkene, de 39-jarige Stephan V. uit Sint-Niklaas, krijgt achttien maanden. Stephan koopt zijn cocaïne voor eigen gebruik in een café in Hoensbroek van een zekere Nonkel, maar helpt Haverkamp van november 2001 tot begin 2003 ook bij internationale drugshandel tussen Nederland en Spanje. In 2003 zit Haverkamp in gevangenis Bankenbosch in Veenhuizen. Wanneer hij terugkomt van weekendverlof vraagt hij of hij het volgende weekendverlof eerder op mag nemen omdat zijn vriendin, die een tumor in haar hersen heeft, geopereerd moet worden en hij daar graag bij wil zijn. Dit wordt geweigerd en daar wordt Haverkamp woedend over. Samen met een medegedetineerde vlucht hij door het gaas van een omheining door te knippen. Een ingeseinde vriend van hem staat met een vluchtauto klaar. De operatie van

zijn vriendin lukt en Haverkamp gaat niet terug naar de gevangenis, maar duikt onder bij zijn moeder in Dordrecht. Na enkele dagen meldt hij zichzelf aan bij de politie, omdat hij zijn bange en zenuwachtige moeder van haar zorg wil ontlasten.
Op 22 augustus 2005 scheurt Haverkamp in een zwarte BMW vanuit Nederland naar de luchthaven van Zaventem. Hij heeft haast, want hij moet het vliegtuig naar Portugal halen. De politie doet een poging om hem te achtervolgen, maar Haverkamp is te snel. Op de Ringweg zetten ze een blauw zwaailicht op hun auto en met het knipperen van zijn lichten waarschuwt Haverkamp het verkeer zodat hij wat sneller door kan rijden. Dat vindt de Belgische Rijkswacht niet zo'n goed idee en hij wordt aangehouden, samen met zijn passagier Ludwig P., een gekend lid van de beruchte Juliet-bende.
In 2006 wordt Haverkamp in België bij verstek veroordeeld tot zes jaar, voor betrokkenheid bij xtc-smokkel. Zo lang hij zich niet bij onze zuiderburen laat zien ie er niet veel aan de hand. Maar hij staat wel internationaal geregistreerd.
In begin 2007 wordt hij in Frankrijk opgepakt en door de rechtbank van Marseille wordt hij in juli 2007 veroordeeld tot acht jaar cel voor de feiten dat hij de contactpersoon zijn geweest tussen Colombiaanse kartels, de French Connection en de Italiaanse familie Ruimi, die banden heeft met de Napolitaanse Camorra. In totaal staan er achtendertig verdachten terecht. Onder hen twee leiders van de nieuwe french connection en ook de 54-jarige kompaan van Haverkamp, de Serviër Dragomir Ivkovic, die eveneens wordt veroordeeld. Haverkamp en Ivkovic hebben elkaar in de gevangenis in Antwerpen leren kennen. Haverkamp komt terecht in de gevangenis van Bapaume, een plaatsje in de regio Pas-de-Calais, niet zo ver van de Belgische grens. Zijn cel ziet eruit als een zwijnenstal, waar ratten en kakkerlakken vrij spel hebben. Gelukkig krijgt hij een cel voor zich alleen, want om een cel te delen met een junk, moordenaar of verkrachter, is een strafverzwaring die hem bespaart blijft. Begin februari 2012 wordt Haverkamp in België opgepakt, waar hij nog de oude straf van zes jaar uit 2006 te goed heeft.

De laffe moord op Pim Fortuijn

Pim Fortuijn, de Rotterdamse politicus die door Volkert van der Graaf zo lafhartig werd doodgeschoten was van huis uit Rooms Katholie en kreeg bij zijn geboorte op 19 februari 1948 de namen Wilhelmus Simon Petrus mee. Hij werd geboren in Driehuis is een klein dorpje in de gemeente Velsen. Het ligt tussen Santpoort-Noord en IJmuiden en vlak bij Velserbroek. Zijn vader was vertegenwoordiger in enveloppen en papier.

De moeder van Pim was een sterke persoonlijkheid die het gezin van zes kinderen prima begeleide in hun groei. Door zijn werk en tal van werkzaamheden in het katholieke verenigingsleven was zijn vader veel afwezig. Op de lagere school had Pim het slecht naar zijn zin. De school werd geleid door streng religieuze nonnen en die konden in zijn verdere leven geen goed meer doen. Pastoor Bik van de parochie Heilige Engelmundus bewonderde hij en Pim kon goed met de pastoor opschieten. Na de lagere school ging Pim naar het Mendelcollege (HBS) in Haarlem, waar de paters Augustijnen lesgaven. Die studietijd ervaart Pim als heel prettig. In die jaren trok hij veel op met de rector pater Hutjens, een lange, indrukwekkende man. Pim voelde in geestelijke zin veel overeenkomsten tussen hem en deze pater, ze hadden dan ook zeer goed contact. In die tijd wilde Pim priester worden, hij ambieerde een carrière in de Rooms katholieke kerk. Echter vanwege het celibaat, hij voelde een sterk seksueel verlangen naar seksegenoten, besloot hij niet naar het seminarie te gaan. Na de HBS-B, Pim is dan 19 jaar, gaat hij sociologie studeren, maar daarnaast volgt hij colleges in scheikunde, rechten, economie en geschiedenis aan de Gemeente Universiteit van Amsterdam. Vanwege het groot aantal studenten tijdens colleges, koos hij na drie maanden voor de kleinschaliger Vrije Universiteit en volgt daar naast zijn studie sociologie ook colleges in bestuurskunde, bedrijfssociologie, sociaaleconomische geschiedenis, economie en staats- en bestuursrecht. In 1971 slaagde hij voor zijn doctoraalexamen sociologie. Hij was actievoerder van de Studentenraad der Vrije Universiteit en leidde de honderduren-bezetting van de Vrije Universiteit in het voorjaar van 1972. Hierna verhuisde naar Groningen waar hij universitair docent marxistische sociologie werd aan de Rijksuniversiteit Pim Groningen. Hoewel Fortuijn uit sociale overwegingen sympathiseerde met de Communistische Partij Nederland, die hem in 1972 het lidmaatschap weigerde, werd hij actief lid van de PvdA. In 1980 promoveerde Fortuijn bij Filosoof en historicus prof. dr. Ger Harmsen tot doctor in de sociale wetenschappen, op een proefschrift over de sociaaleconomische politiek in Nederland van 1945 tot 1949. In 1986 werd Pim aangesteld als parttime wetenschappelijk medewerker van de SER. Drie jaar later werd hij directeur van de Ov-studentenkaart BV in Groningen. En een goed jaar daarna verhuisde Fortuijn naar Rotterdam. Daar was hij van 1990 tot 1995 bijzonder hoogleraar arbeidsvoorwaardenvorming bij de overheid aan de Erasmus Universiteit. Pim publiceerde zijn veelal eigenzinnige politieke standpunten in zijn boeken en columns, o.a. van 1993 tot 2001 in het weekblad Elsevier. In 1992 schreef hij in navolging van het democratisch manifest van Joan Derk van der Capellen tot den Pol, een boek met dezelfde titel waarin Pim

zichzelf bestempelde als de opvolger van deze tegendraadse politicus. Pim schreef tijdens zijn leven 32 boeken, waaronder het spraakmakende boek Tegen de islamisering van onze cultuur. Dit werk en het verhitte debat dat in het tv-programma Het Lagerhuis volgde, waren aanleiding voor Marcel van Dam hem een "buitengewoon minderwaardig mens" te noemen.
Pim was actief lid van de PvdA tot 1989 en werd daarna VVD-lid. Hij werd nationaalbekend als lijsttrekker van Leefbaar Nederland en daarna zijn eigen Lijst Pim Fortuijn in de aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen 2002. Pim maakte er geen geheim van dat hij homoseksuele was. Hij was een flamboyante man die die zich manifesteerde door opmerkelijke uitspraken en een onconventionele manier van debatteren. Mede door de thema's die hij aansneed, wist hij het politieke toneel een half jaar lang te domineren. Hij kreeg veel publiciteit in de media en wist veel aanhang te verwerven door het aan de orde stellen van de problematiek rond het vreemdelingenbeleid. Hij was een groot voorstander voor het idee van een generaal pardon voor illegale asielzoekers die nog onder de oude vreemdelingenwet vielen. Eerder hadden marginaal opererende politici als Joop Glimmerveen en Hans Janmaat gepleit voor een massale uitzetting van ongewenste buitenlanders. In de aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen in 2002 maakte Pim Fortuijn deze problematiek tot een van de speerpunten van zijn programma. In een veel ophef veroorzakende interview in de Volkskrant in februari 2002 trachtte hij zijn standpunt ten opzichte van Janmaat te nuanceren. Gevraagd naar het verschil tussen hem en Janmaat, antwoordde Fortuijn: ·"Ik zeg: iedereen die hierbinnen is, blijft hierbinnen. Janmaat ging wel een stapje verder. Die wilde bevorderen dat mensen een enkele reis terugkregen. Dat zult u bij mij niet zien. Wat ik wel zeg, is dat het nu afgelopen moet zijn. En dat we er genoeg hebben. Veertigduizend per jaar, dat is in vier jaar tijd een stad van een omvang van Groningen. Dat moeten mensen zich eens even goed realiseren. En dan veelal: enkele reis onderklasse. Nou dat zie ik niet zo zitten. Daar moeten we maar eens even mee stoppen."
Tijdens de kabinetsformatie van mei 2002 zou zijn partij de LPF het voorstel inbrengen om de groep asielzoekers die langer dan vijf jaar in Nederland verbleef een generaal pardon te verlenen, echter gecombineerd met een volledige immigratiestop.
Opiniepeilingen gaven hierop aan dat Pim een grote verkiezingszege zou boeken bij de Tweede Kamer verkiezingen in 2002. Alles leek erop dat hij premier zou worden.
Tot maandag 6 mei 2002. Pim Fortuijn verliet kort na 18.00 uur de studio van Radio 3FM op het Media Park in Hilversum, waar hij kort tevoren interviews namens zijn partij had gegeven. De laatste persoon die hem

interviewde was Filemon Wesselink, die op dat moment stageliep bij 3FM. Fortuijn werd om zes minuten over zes op weg naar zijn auto neergeschoten. Ooggetuigen waren onder anderen Fortuyns chauffeur en kandidaat-Tweede Kamerlid Hans Smolders, een woordvoerder van de LPF, en radiopresentatoren Ruud de Wild en Jeroen Kijk in de Vegte. Reanimatie mocht niet meer baten en Fortuijn overleed 54 jaar oud kort na de aanslag.

De dader werd even later enkele straten verderop, na onder meer door Smolders te zijn achtervolgd, door twee agenten gearresteerd. De aangehouden man werd door de politie geïdentificeerd als Volkert van der Graaf, een Nederlander van toen 32 jaar, woonachtig in Harderwijk. Hij had ten tijde van de moord geen strafblad en was werkzaam voor de milieubeschermingsorganisatie Vereniging Milieu-Offensief. Hij hield zich in die tijd met enig succes bezig met juridische procesvoering tegen milieuovertredingen door boeren en tegen dierenmishandeling. Ook controleerde hij vaak eigenhandig of veehouders en boeren de vereiste milieuvergunningen hadden. Als motief voor de moord verklaarde Van der Graaf dat hij Pim Fortuijn zag als een gevaar voor de zwakkeren in de maatschappij.

De rechtbank veroordeelde Van der Graaf op 15 april 2003 tot 18 jaar gevangenisstraf. De inbreuk op het democratische proces was niet ernstig genoeg en de kans op herhaling te klein om een levenslange gevangenisstraf te rechtvaardigen, aldus de rechters. Bij dat laatste baseerde de rechtbank zich op het psychiatrisch rapport. Feiten die voor de rechtbank wel zwaar wogen waren de 'brute wijze' waarop de moord werd gepleegd en het feit dat de rechtsorde ernstig was geschokt. Van der Graaf werd niet alleen veroordeeld voor moord, maar ook voor verboden wapenbezit (van het moordwapen) en voor het bedreigen van Hans Smolders, de chauffeur van Fortuijn, die hem na de aanslag achtervolgde.

Psychiater Antoine de Kom en psycholoog Jack Oudejans van het Pieter Baan Centrum te Utrecht hadden Van der Graaf onderzocht. Zij concludeerden het volgende: Hij is een intellectueel hoogbegaafde, lichamelijk gezonde man, bij wie sprake is van een obsessieve-compulsieve persoonlijkheidsstoornis. Deze komt tot uiting in perfectionisme dat het voltooien van taken bemoeilijkt en in overmatige toewijding aan het werk met uitsluiting van ontspannende bezigheden en vriendschappen. Voorts zou zijn persoonlijkheidsstoornis zich uiten doordat hij overdreven gewetensvol zou zijn, scrupuleus en star over zaken van moraliteit, ethiek en normen, dat niet te verklaren was vanuit de culturele achtergrond van zijn milieu, en doordat hij starheid en koppigheid toont. Deze persoonlijkheidsstoornis zou echter niet van aanwijsbare invloed zijn

geweest ten tijde van de aan hem ten laste gelegde feiten. Zijn voornemen was ingegeven door zijn verwachting dat het slachtoffer "een groot gevaar" zou vormen voor "de zwakkeren"

De moord op Pim Fortuijn leidde in Nederland tot geschokte reacties en geweld. Onder meer in Den Haag braken rellen uit, waarbij een auto in de parkeergarage onder het Plein, bij het Binnenhof, in brand werd gestoken. Ook buitenlandse media besteedden veel aandacht aan de moord.

De dag na de aanslag besloot het demissionaire kabinet-Kok II dat de nationale verkiezingen op woensdag 15 mei 2002 moesten doorgaan. De verkiezingscampagne werd daarna een week gestaakt. Mat Herben, de woordvoerder van de Lijst Pim Fortuijn en zelf de nummer twee op die kieslijst, kondigde aan dat Pim Fortuijn tot na de verkiezingen de - postume - lijstaanvoerder zou blijven. Dit had hoofdzakelijk een praktische reden: de kieslijsten mochten zo vlak voor de verkiezingen niet meer gewijzigd worden. Pas na de verkiezingen zou Herben als fractievoorzitter worden benoemd. De LPF werd met 26 zetels de grootste nieuwkomer in de Nederlandse parlementaire geschiedenis en na het CDA de tweede partij van het land en de LPF kwam in juli 2002 in het regeringskabinet Balkenende I. De regeringsdeelname was zonder de leider Pim Fortuijn minder succesvol. Na de moord waren er diverse personen in de Nederlandse lokale of landelijke politiek, die het gedachtegoed van Fortuijn wilden voortzetten of gelijksoortige ideeën hadden. Zo werd het standpunt over artikel 1 van de Nederlandse grondwet, dat Fortuijn wilde afschaffen, in 2006 overgenomen door Geert Wilders. Met de PVV haalde Wilders in november 2006 tijdens de Kamerverkiezingen negen zetels. De LPF werd volledig weggevaagd en in 2007 opgeheven.

Marten Fortuijn de broer van Pim trad na de moord vaak op als vertegenwoordiger van de familie Fortuijn. Na de dood van Pim verkocht de familie het Palazzo di Pietro aan de Haagse vastgoedmagnaat Chris Thunessen. Deze wilde het op zijn beurt alleen doorverkopen als de nieuwe eigenaren niets zouden veranderen aan het woonhuis en de inventaris. De nieuwe eigenaren gaven aan van plan te zijn in het huis een assurantie- en adviesbureau te vestigen. Op 15 november 2004 werd Fortuijn in het gelijknamige KRO-televisieprogramma gekozen tot de grootste Nederlander. Deze verkiezing werd verricht door het Nederlandse publiek, en wel door middel van telefoon en internet.

Op 27 juni 2009 werd de inboedel van Fortuijn geveild bij Veilinghuis Hessinks te Nijmegen. Het schilderij waarop Pim Fortuijn met zijn hondjes Carla en Kenneth staat afgebeeld, werd voor 41.000 euro verkocht. In totaal was de opbrengst 495.000 euro. Het RTL-nieuws meldde op 25 mei 2011 dat op 13 mei de laatste van deze twee hondjes, Kenneth, was

overleden en Carla overleed al eerder in 2010. De twee Cavalier King Charles-spaniëls waren sinds de dood van Fortuijn door diens voormalige butler Herman verzorgd. De hondjes zijn gecremeerd en bij het graf van Fortuijn in Italië bijgezet.
In oktober 2013 probeerde Marten Fortuijn het proefverlof te voorkomen van Volkert van der Graaf. Staatssecretaris Fred Teeven van Veiligheid en Justitie besloot uiteindelijk om het proefverlof geen doorgang te verlenen.

Eerwraak op de mooie Marokkaanse vrouw Karima

Karima, een meisje van16 jaar, mooi, aardig en wat verlegen, woonde in Sidi Maaruf een buitenwijk van de hoofdstad Casablanca. Karima respecteerde de Koran en de Profeet Mohammed, maar had wat moeite met de orthodoxe islamitische opvattingen van haar vader en twee broers. Niet dat ze dat thuis kenbaar maakte, daarvoor had ze genoeg respect voor haar vader. Maar op school, het Lycée Med V op de Boulevard Victor Hugo, wist ze haar mond te roeren tijdens de discussies met haar studiegenoten. Karima vond dat ze moest kunnen zeggen wat ze wilde zonder de Koran geweld aan te doen. Ze had de opvatting dat haar religie zich moest ontdoen van dwang en onderdrukking en dat in Marokko, zowel mannen én vrouwen dezelfde rechten moesten hebben. Haar opvattingen hadden bij enkele jongens in haar klas kwaad bloed gezet. Op een middag werd ze door Mhamed, een oudere broer van haar klasgenoot Aziz, die in Nederland woonde en op bezoek was, een leeg kamertje ingetrokken. Hij overweldigde en verkrachte haar, terwijl Karima schreeuwde en huilde. Enkele minuten nadat Mhamed het kamertje had verlaten en de deur achter haar op slot had gedraaid, werd ze door één van de docenten van de school bevrijd. Overstuur en huilend werd Karima naar de rector gebracht die haar ervan overtuigde dat ze het er het beste aan deed hierover tegenover iedereen te zwijgen. “Denk aan de schande voor je familie, Karima!”
Thuis ging ze zich in baden in erg warm water. Dat deed ze fanatiek omdat ze de viezigheid van haar af wilde boenen.
Toen ze aan tafel zat probeerde ze steeds opnieuw de brok in haar keel weg te slikken. Eten kon ze bijna niet. Haar hart bonkte in haar borst en ze zag hoe haar vader steeds opnieuw haar kant op keek.
“Ik heb het van de rector gehoord,” zei hij plotseling en de teleurstelling liet zijn stem trillen. “Dochter, die die naam niet mag dragen, je hebt ons familie te schande gemaakt.” Karima keek weg, want niemand zou geloven wat voor gruwelijks er met har was gebeurd.
“Kijk me aan als ik tegen je praat, Karima,” schreeuwde haar vader. Ze keek hem aan en de tranen stroomden over haar wangen. Karima's beide broers

draaiden hun gezicht vol schaamte van haar af. “Karima, waar heb ik dit aan te danken. Jij hoort je maagdelijkheid te bewaken en niet weg te geven,” zei vader streng.
Karima stond op en stootte driftig haar stoel om. “Ik heb niets gedaan. Ik ben verkracht papa, Allah is mijn getuige.” Haar vader vloog hierop overeind en sloeg haar hard in het gezicht. “Gebruik zijn naam niet oneerbiedig.” Karima draaide zich om, rende naar haar kamer en deed de deur op slot. Ze depte haar bloedende neus bij de kraan en liet zich daarna huilend op bed vallen.
Enkele maanden na het gebeurde woonde Karima in Rotterdam. Ze werd door haar vader verplicht te trouwen met Mhamed en al voordat ze naar Nederland vertrok merkte ze dat ze zwanger was.
Nadat ze enig plezier had beleefd aan het herinrichten van het huis waarin Mhamed woonde nam hij haar vrijheid af. Ze mocht nu niet meer alleen naar buiten en ze had elke dag gezeur aan haar hoofd dat ze dit en dat niet mocht doen of zeggen. Tijdens een van die gesprekken pakte hij een groot mes. “Je houdt nu je mond, anders steek ik dit mes in je buik.” Ze zweeg, want ze was doodsbang voor hem. De volgende dag sloeg hij haar met een steelpan op het hoofd waarna het bloed van haar voorhoofd droop, dit omdat ze hem een weerwoord had gegeven. Karima begon met de gedachte aan zelfmoord te spelen, of misschien om weg te lopen. Die gedachte drukte ze weg omdat het kindje spoedig geboren zal worden en misschien ging het dan wel beter met Mhamed.
Toen hun dochter eenmaal was geboren, was Karima dolgelukkig. Er was niets beters op de hele wereld dan dit kleine meisje vast te kunnen houden na alle ellende. Maar dat duurde maar even en toen werd het nog veel erger. Haar man belde wel tien keer per dag en stuurde haar ontelbare sms’jes. Hij bedreigde haar als ze niet daar was waar hij wilde en o wee als de kleine Amina niet in de buurt was als hij dat gebood. De uitbarstingen van Mhamed werden zo erg dat hij ook begon te duwen, zelfs met de kleine in haar armen. Soms rukte hij de kleine Amina uit haar armen en schreeuwde dat het kind daar maar tegen moest kunnen. Hij begon haar te slaan als hij niet op tijd eten kreeg, als ze pap morste bij het voeden van haar kind, als er een knoop ontbrak aan zijn overhemd. De buren hoorden zijn geschreeuw en dreigementen die hij uitte en waarschuwden de politie. Die kwam, maar deed niets wanneer Karima niet kon bewijzen dat er geslagen was. En het zelf tegen de politie zeggen durfde Karima niet, want Mhamed zou haar zeker vermoorden.
Eindelijk heeft Karima moed genoeg opgebouwd om met de kleine Amina te vluchten naar een blijf van mijn lijfhuis. Ze wist dat het net op tijd was, want ze had het idee dat er maar iets hoefde te gebeuren voordat hij zou

exploderen en haar of Amina iets aan zou doen. Dat hij en zij niet samen konden leven was overduidelijk en met hulp van het blijfhuis werd er geregeld dat Karima met hun dochtertje onder begeleiding bij hem op bezoek konden, zodat ze niet alleen met Mhamed geconfronteerd zou worden. Ze begreep best dat zij het contact tussen hem en zijn dochtertje niet in de weg mocht staan.
Al met al heeft Karima en Amina vier maanden met medeweten van Jeugdzorg in het blijfhuis gezeten. Karima leerde goed Nederlands tijdens de gesprekken met de andere vrouwen, hield gesprekken met psychologen om het trauma dat ze had opgelopen te verwerken.
Na de periode in het blijf van mijn lijfhuis, bouwde Karima een nieuw leven op. Ze leerde een lieve Rotterdamse man kennen met wie ze uiteindelijk ging samenwonen. De problemen met Mhamed bleven en ze vroeg scheiding aan. Maar ook na de scheiding bleef haar ex-man haar lastigvallen, achtervolgen en bedreigen. De Marokkaanse ex voelde zich duidelijk aangetast in zijn eer en hij vond dat hij daar iets aan moest doen. Op 16 oktober 2006 reed Mhamed in zijn auto met een doorgeladen Glock op zak. Toen hij Karima zag, stapte hij uit, trok het pistool en schoot Karima drie keer in de rug. Nadat zij op de grond viel, schoot hij door de hals. Karima sterft in het bijzijn van de dan vijfjarige Amina, wat in het Arabisch betekent: Een dame van vrede en harmonie.

Een jongen uit Crooswijk wordt om zijn liefde vermoord

Atilla van Franeker uit Crooswijk heeft een onbekende Turkse vader, dat is ook het enige wat Turks is aan hem. De buurtbewoners zien hem niet als een buitenlandse jongen, hij heeft een Hollandse naam en zo zien ze hem ook. Goed, het is een straatschoffie maar zijn Rotterdamse leeftijdsgenoten zien hem als een vriendelijke altijd behulpzame jongen met wie je kon lachen en die de zaak soms behoorlijk op stelten kon zetten. Een vriendin van hem vertelt: “Atil heeft een hart van goud en hij staat altijd voor zijn vrienden klaar. Als een vriend in moeilijkheden komt dan kleunt Atil er gelijk op los. Ik herinner me de dag dat er een verkeerde jongen naar me kijkt, terwijl we eten bij de Chinees Hungkee in de Witte de With. Atil geeft die jongen een stoot dat die gelijk knock-out ging, terwijl de bakken nasi ons om de oren vlogen.”
Hoe anders denken de grootouders van Gusta Waldschmidt over Atilla. Niet dat ze zelf zulke lieverdjes zijn. De familie Waldschmidt is bekend in de Bezuidenhout in Den Haag en volgens velen zelfs berucht. “Het zijn geen lieverdjes”, zegt een oudere vrouw hoofdschuddend: “die Waldschmidt is een zeer onvriendelijk mens, zelfs heel asociaal.”

Ook over Atilla zijn een aantal buurtbewoners verre van positief. De jongen zou losse handjes hebben en zijn geld verdienen met schimmige zaakjes.
Duidelijk is wel dat opa Waldschmidt een gloeiende hekel heeft aan Atilla, enkel en alleen omdat het volgens hem een Turk is en met zijn kleindochter Gusta omgaat. Hij stelt haar dan ook voor de keuze tussen haar familie of die Turk. Ze kiest voor de liefde en gaat met Atilla samenwonen. Ze moet daardoor wel haar peperdure BMW aan opa teruggeven. Atilla koopt daarop voor haar een gloednieuwe Audi A4.
Zo ontstaat een brandbare situatie tussen de oude Hagenaar en de Crooswijkse jongeman.
Opa Waldschmidt is schathemelrijk. Volgens een buurtbewoner heeft de oude garagehouder, die een garage heeft op de Loudonstraat liefst veertien panden in de wijk in het bezit, onder andere zes op het Stuyvesantplein. “Ik ken hem als een huisjesmelker. Hij heeft een huurder van hem, een oude man, ooit zo ernstig bedreigd dat die uiteindelijk gevlucht is. Die man is zelfs met een hakbijl achternagezeten.”
Op 25 april 2011 komt de explosie van haat. Het is de tweede paasdag en terwijl de hele wijk in diepe rust is gedompeld, komt tegen twee uur 's nachts de 24-jarige Atilla terug van het uitgaan. Gusta en hij zouden samen, na het avondje stappen, in het huis van haar ouders slapen, maar ze mogen er ineens niet in. De oma van Gusta komt in de vroege morgen aan de deur en bedreigt Atilla met een mes. Daarna komt opa Henk aan de deur en na minutenlang wederzijds schelden en tieren wordt Atilla door opa neergeschoten. De jongen doet nog enkele wankele stappen, zakt dan in elkaar en probeert nog wat tegen Gusta te zeggen. Oma klampt even later enkele straten verderop surveillerende agenten aan met de mededeling: “Er is daar iets aan de hand op het plein. Daar treffen ze de zwaargewonde Atilla aan. De agenten en later de ambulancebroeders proberen de jongen nog te reanimeren, maar dat mag niet baten.
De 65-jarige opa Waldschmidt, zijn enkele jaren jongere vrouw en de 45-jarige Karel, de vader van Gusta, worden direct na de moord door de politie aangehouden. De rechter-commissaris stelt opa drie dagen later voor 14 dagen met alle beperkingen in bewaring. Hij mag alleen contact hebben met zijn advocaat en is verder afgezonderd van de buitenwereld. Het openbaar ministerie is daarom terughoudend met het verstrekken van informatie. Sectie op het lichaam Atilla Franeker van heeft uitgewezen dat hij met twee schoten om het leven is gebracht. Oma en de vader van Gusta worden door de rechter-commissaris in vrijheid gesteld.
Op 23 maart 2012 wordt Henk Waldschmidt door de rechtbank in den Haag veroordeeld tot veertien jaar cel voor het doodschieten van de vriend van zijn kleindochter.

Het verhaal van de onverbiddelijke Tattookillers

Tattookillers, is de benaming in de media voor een groep mannen met grote tatoeages op de rug in Chinese tekens. De betekenis is: Wees Daadkrachtig. Dit heeft ongeveer dezelfde strekking als de Feijenoord slogan: Geen woorden, maar daden. Echter wij werpen die slogan ver van ons af, zeker waarvoor ze die gebruiken. De groep houdt zich namelijk bezig met het plegen van huurmoorden. Ze oefenen hun vaardigheden tot liquideren op een schietbaan in Brazilië en bij een schietvereniging tegenover het hoofdbureau van politie in Amsterdam. Dat gebeurt bij Club Kaliber en schietsportvereniging Superschot aan de Lijnbaansgracht.

Drie van die tattookiller komen uit Rotterdam en Schiedam. Dit zijn de broers Cor en Brian Pijnen en de Jurgen Tjauw-Foe. De laatste leert Cor Pijnen in de gevangenis kennen en raakt daardoor tot de groep de Tattookillers. De in 1978 geboren Jurgen Tjauw-Foe is een bekende van de Rotterdamse politie en wordt omschreven als een patser. Jurgen rijdt veelal in dure auto's zonder dat er legaal inkomen tegenover staat. Hij zou zich vooral bezig hebben gehouden met het leveren van vluchtauto's die zijn gebruikt bij de moordaanslagen van de killers. Formeel is hij eigenaar van een zonnestudio in onze stad. Jurgen heeft op zijn rug geen tatoeage. Het is een ijdele jongen die aanspraak wil maken op de roem van een ander door zich met veel bekende Nederlandse sporthelden te laten fotograferen, waaronder Wesley Sneijder, Rafael van der Vaart, Klaas-Jan Huntelaar, Arjen Robben en Real Madridspits Karim Benzema e.v.a. Justitie hield vanwege grote onderzoeksbelangen wekenlang zijn identiteit geheim. Zelfs de plaats waar de verdachte was aangehouden, mocht niet naar buiten komen. Uit vrees voor wraakacties van onbekende “Tattookillers” kwam eerder al een aanklager onder zeer zware beveiliging. Uit het geruchtmakende onderzoek van het landelijk parket blijkt nu dat het gaat om een 32-jarige Rotterdammer Jurgen Tjauw-Foe. Hij is volgens justitie medeverantwoordelijk voor de uiterst professionele aanslag op Marlon Dalfour, op 10 augustus 2009 in Amsterdam. Deze wordt met een automatisch wapen beschoten voor zijn woning aan de Andries Vierlinghstraat in Slotervaart. De schutters en het slachtoffer zitten in auto's. Dalfour schiet terug maar raakt zwaargewond door tien kogels, maar hij overleeft de aanslag.

De broers Cor en Brian Pijnen en hun medeverdachten Jeroen Samalo en Evert Sijahailatua worden op de avond van de moordaanslag al door de recherche geobserveerd vanwege andere verdenkingen. Op hun safe house aan het Amstelveens Tempelhof is een camera gericht. Ook heeft de recherche sommige van hun auto's van een peilzender voorzien. Op de

camerabeelden zijn te zien dat de vier het onderduikadres kort voor de aanslag verlaten, om kort na de aanslag terug te keren. Cor Pijnen, diens vrouw en Brian Pijnen worden later aangehouden in Almere, maar de politie raakt Evert Sijahailatua kwijt, sindsdien is die voortvluchtig.
De Nationale Recherche houdt dinsdag 26 oktober 2010 een man aan. Het blijkt de mysterieuze vierde verdachte een oud celmaatje van hoofdverdachte Cor Pijnen is. Het gaat om de 32-jarige Rotterdammer Jurgen Tjauw-Foe. Het ligt voor de hand deze worden aangehouden omdat alle vijf verdachten op camerabeelden staan. Drie mannen zijn al aangehouden. De vrouw van Cor Pijnen, één van de verdachten, heeft even in voorarrest gezeten.
Voor het Openbaar Ministerie staat vast dat de groep die het op Dalfour hebben voorzien, deze al maanden volgde met een eigen 'observatieteam', dat foto's van hem maakt, van zijn familieleden en van de locaties waar hij verblijft. Ook hebben ze al vanaf mei 2009 een baken geplaatst onder de auto van Marlon Dalfour.
Op de pro forma zitting blijkt dat de officier van justitie de aanslag op Dalfour vrijwel rond heeft. Er is nauwkeurig in kaart gebracht hoe de verdachten verkenningen uitvoerden en hoe ze het slachtoffer hebben geobserveerd.
Na zijn herstel duikt Marlon Dalfour onder in de Surinaamse jungle. Hij verschuilt zich in de plaats Nickerie in het gebied waar ook voormalig rebellenleider Brunswijk zich eerder heeft verschanst. Marlon zal zich waarschijnlijk niet snel meer vertonen op de straten van Amsterdam.
Het Openbaar Ministerie eist vrijdag 8 juli 2012 tegen de zogenoemde 'tattookillers' straffen tot vijftien jaar cel. Verdachten Jeroen Samalo en de broers Cor en Brian Pijnen, die hun bijnaam ban Tattoo-killers danken aan een grote tatoeage op hun rug.
Op woensdag 18 juli 2012 worden Jeroen Samalo, Cor Pijnen en Brian Pijnen veroordeeld tot gevangenisstraffen van twaalf jaar. Volgens de rechtbank in Amsterdam zijn de mannen schuldig aan de liquidatiepoging op de Amsterdammer Marlon Dalfour in 2009. Volgens justitie leverde Jurgen Tjauw-Foe telkens de auto's, waarmee de vermeende Tattookillers opereerden. De auto's werden speciaal met dat doel gestolen. Ook leverde hij de vluchtauto die werd gebruikt bij de schietpartij in Amsterdam. Wegens gebrek aan bewijs wordt de Rotterdammer niet veroordeeld.

Stadsgenoten die gelieerd zijn aan het Copa onderzoek
Eind jaren tachtig, begin jaren negentig wordt het Copa onderzoek gestart als een naspeuring door de samenwerkende politieregio's met als centrum

de Den Haag naar de cocaïne stromen vanuit Suriname naar Nederland. De naam staat dan ook voor het traject Colombia-Paramaribo.
Tijdens dit onderzoek blijkt dat er opvallend veel Rotterdamse of aan Rotterdam gelieerde criminelen in die zaak zijn betrokken.
Het begint in 1989 wanneer Desi's rechterhand, Iwan Graanoogst zijn vrouw al betrokken te is bij de import van 200 kilo Colombiaans finest in Suriname. In 1991 verklaart Helio Stewart dat Graanoogst drie dagen had geconfereerd met de Nederlander Kobus Lorsé over het opzetten van een nieuwe coke lijn naar ons land. Die lijn wordt al snel effectief, want een paar maanden later onderschept onze douane al bijna 650 kilo aan cocaïne en worden Kobus, Helio en de rest van de betrokkenen in de gevangenis opgesloten. Maar Helio begint de zaak te verlinken en wordt de kroongetuige in die zaak. Niet voor lang want hij wordt op 6 december 1993 door Siegfried Saez omgelegd.
Het is wel zeker dat de exercities van Helio zijn weg hebben gevonden in een rapportage van het Copa-team. De coördinator Van Winsen neemt in zijn rapport verschillende criminelen onder de loep. Zo hebben we Richard Jean van Aalst, geboren op 20 mei 1947. Van Aalst is een grote jongen op het gebied van de verdovende middelen. En niet alleen voor wat betreft hasj en cocaïne maar ook voor wat betreft heroïne en amfetamine (ecstasy). Hij is iemand die zowel organisator is van cocaïnetransporten vanuit de Antillen naar Nederland als de organisator van grote hasjpartijen vanuit Libanon nar België en Nederland. Van Aalst zou ook de distributie van verdovende middelen verzorgen vanuit Nederland naar andere landen zoals Engeland. Zijn contacten zijn o.a. Henk de Zeeuw, Cock Steenbergen, Van Niekerk, John van der Wel en de vrouw Wil Weerheym-Baggerman.
Laten we deze mannen is onder de loep nemen. "Gerrit Jan de Zeeuw, roepnaam Henk wordt op 11 juni 1953 geboren, hij is één van de vier grote jongens voor wat betreft de invoer van zowel hard- als softdrugs samen met Cock Steenbergen. De Zeeuw is eigenaar of mede-eigenaar van de volgende bedrijven: Enteco International BV, via Wilfried Tjon a Loi van Holland International Service AVV en diverse horecabedrijven waaronder Intermezzo. Hij zou zich met Fred Seitzinger bezighouden met grote hasjtransporten en bij afwezigheid van De Zeeuw zou Seitzinger de verantwoordelijke man zijn. Bob van Niekerk, de "luitenant" van De Zeeuw, zou de horecazaken van De Zeeuw regelen en exploiteren en zelf de beslissingen mogen nemen met betrekking tot criminele zaken. Hiermee wordt voor al de hasjtransporten uit Marokko bedoeld.
Dan hebben we John van der Wel, die zich vaak zou bewegen in het legale dan wel illegale gokcircuit. Allemaal zeer vaag, maar een belangrijk gegeven is in ieder geval dat John van der Wel op maandagochtend 2

december 1991 wordt aangehouden in een loods in de Meern. In deze loods worden zeven mannen aangehouden met inbeslagname van 10 ton hasj. Behalve John worden o.a. aangehouden zijn broer Jos van der Wel, Miloud el Guebli en Shane Erwich. Achter dit hasjtransport zouden Henk de Zeeuw en Fred Seitzinger zitten. Volgens het Sinus-team zou de Marokkaan Miloud el Guebli, geboren 10 augustus 1962, de intermediair van Piet Schneider zijn.
Vermeldenswaard is verder nog dat John van der Wel contacten zou hebben met de gokkoning Ger van Driel Vis. Dan hebben een vrouw in dit gezelschap en dat is Wilhelmina Dorica, een pseudoniem voor Wil, Weerheym-Baggerman, geboren op 8 mei 1947. Uit alles blijkt dat deze vrouw als een soort intermediair fungeert tussen de grote jongens Steenbergen, Kiers en Van Aalst en ook met de grote hasj handelaar Wout Ultee. Zij zou vermoedelijk dikwijls goede informatie krijgen van politiezijde en deze doorspelen aan Steenbergen. Ook van de affaires rond het onderzoek van het Sinus-team naar de activiteiten van Piet Schneider en consorten zouden Wil en Steenbergen daardoor goed op de hoogte zijn. Wil is echt een niet onbelangrijke spil in het geheel waar veel om draait.
Naast Henk de Zeeuw zou volgens Copa-coördinator Van Winsen ook de Rotterdammer Cock Steenbergen zakelijke contacten onderhouden met de kring van Wilfried Tjon a Loi. Hij schreef daar het volgende over: Cornelis Steenbergen, roepnaam Cock, een bekende Rotterdamse crimineel wordt op 13 december 1944 geboren in Apeldoorn. Steenbergen is diverse malen betrokken bij de invoer van hard- c.q. softdrugs naar Nederland. Via via heeft Cock contacten met de groep rond Bruinsma en Urka via John Michael Bergen, bijnaam Boenki, en met de groep Henk Orlando Rommy, El Guebli en Lorsé. Cock is eigenaar en directeur van de bedrijven Expover BV en Eurofruit Centre te Rotterdam. Hij zou voor 50 procent zitten in Casino Hotel Concorde op Aruba en onderhoudt contact met Hans Silooi, de manager van het hotel. Cock heeft in het casino van het Hilton Hotel in Rotterdam diverse medewerkers van dit bedrijf aan zich gebonden. Belangrijk contact: Frans Schipper, die later uit het casino stapte en voor Westkust ging werken en volgens de laatste gegevens zelfs eigenaar zou worden van een filiaal van Westkust. Via vriendin en croupier Yvonne Groeneweg, Hardo Kloppert en Frans Schipper zouden drugstransporten zijn verzorgd naar Frankrijk. Verder is er sprake van twee nieuwe manieren van transport van drugs vanuit Suriname naar Nederland: De drugs worden verstopt in grote pompoenen, die vervolgens verscheept worden of de cocaïne wordt in Colombia opgelost in alcoholische drank, die vervolgens in kratten of dozen naar Nederland vervoerd worden. Voor wat betreft de cocaïne zou Steenbergen het een en ander regelen via Tjon a Loi,

die ook betrokken zou zijn bij het witwassen van geld. Richard van Aalst zou voor de verdere distributie van de drugs zorgen in Engeland. Van Aalst is een hele grote jongen in de verdovende middelen, die zich behalve met cocaïne ook met de distributie van hasj, heroïne en amfetamine bezighoudt. Met betrekking tot deze cocaïnehandel zou Steenbergen ook contacten onderhouden met de al eerder vermelde Surinamer met de bijnaam Boenki, die weer contacten zou onderhouden met de groep van Etienne Urka.

Andere min of meer vaststaande contacten van Steenbergen zijn o.a.: Ed Vervoort, een bekende Rotterdammer voor wat betreft hasj, zo ook de broers Jan en Wout Ultee en Gerard de Koning. Voor de cocaïne Fred Seitzinger. Daarnaast natuurlijk ook met Ab Kiers.

De vermelde Franciscus Henry Schipper, roepnaam Frans, wordt op 27 maart 1961 geboren. Hij was croupier in het casino van het Hilton te Rotterdam en later koerier voor Steenbergen. Het zit wat ingewikkeld maar Schipper zou in dienst zijn getreden van het bedrijf "Expover" van Steenbergen en vaak als chauffeur dienstdoen bij hasjtransporten voor het bedrijf Westkust Transport. Volgens insiders zou Schipper dit bedrijf in zijn maag gesplitst hebben gekregen, omdat het zeer noodlijdend zou zijn. Het bedrijf krijgt nog veel geld van Ab Kiers, maar die heeft echter vaak geen geld en is daardoor weer sterk afhankelijk van Steenbergen. Tijdens een proefrit, het uittesten van een route, wordt Schipper 25 maar 1992 terugkomende vanuit Spanje met zijn vrachtwagencombinatie aangehouden nabij Kortrijk op de grens van België en Frankrijk. Er wordt echter geen drugs aangetroffen.

Tot nu toe missen we een grote Rotterdamse crimineel, de figuur van Jacobus Lorsé, roepnaam Kobus die geboren wordt op 7 maart 1945 en die tijdens het Copa onderzoek ook al een niet zo kinderachtige reputatie had. Van Winsum schreef het volgende over hem: Via de reeds eerdergenoemde Kenneth Tjon a Loi, een broer van Fred Tjon a Loi die een direct contact had met Desi Bouterse en Tjan Gobardhan, een minister in Suriname. Zo ook met Shirley Sitaldien zou er contact zijn tussen Fred Tjon a Loi en Lorsé. Zelfs gaan de geruchten dat Lorsé zich met behulp van Fred Tjon a Loi zakelijk heeft kunnen vestigen op Aruba. De Zeeuw en Seitzinger zijn ook vaste contacten van Lorsé, die wordt gezien als eventuele leider van een eigen criminele organisatie. Een rechterhand en duidelijk ondergeschikte van Lorsé is de bekende John van Dijk. Lorsé zou eigenaar of mede-eigenaar zijn van de bedrijven Diepwel BV en Peltzer Trading. Peltzer Trading heeft zowel een vestiging in Nederland als in Suriname waar het vertegenwoordigd wordt door ene Savelkous. Diepwel BV zou gebruikt worden om grote partijen hasj per schip te vervoeren in

containers naar Delfzijl/Eemshaven". Kortom, Copa had op dat moment

containers naar Delfzijl/Eemshaven". Kortom, Copa had op dat moment Kobus Lorsé nog niet duidelijk in het vizier. Copa coördinator Van Winsen duidt het volgende over Johannes Albertus Kiers, roepnaam Ab, die op 31 mei 1941 wordt geboren. Kiers is een goed contact van Cock Steenbergen, zeker met betrekking tot de cocaïnehandel vanuit het Surinaamse. Kiers is een zeer goede bekende van Marcel Reginald Zeeuw. Dit is een voormalig Surinaams militair die opgeleid is in ons land en een van de 16 plegers van de Sergeantencoup in Suriname van 25 februari 1980. Zeeuw werd door Justitie, zowel in Suriname als Nederland, meermalen in verband gebracht met handel in cocaïne in samenwerking met Desi Bouterse. Zijn opsporingsbericht vermeldde: `De verdachte voornoemd wordt ervan verdacht zich schuldig te hebben gemaakt aan diefstal met geweldpleging, afpersing, oplichting, bedreiging en overtreding van de Opiumwet. `
Verdere vaststaande c.q. veronderstelde contacten van Kiers zijn: Kuldip Singh, Frans Schipper, Wil Weerheym-Baggerman, broers Ultee, Jos en Willem Berk, Fred van Deutekom, Fred Seitzinger en natuurlijk met Henk de Zeeuw en Wilfried Tjon a Loi, voor de cocaïne.

De gebroeders Siegfried en Melfrim Saez

Begin jaren zestig emigreert de 38-jarige May Dolores Saez met haar twee dochters en acht zonen van Curaçao naar Schiedam. Zo'n tien jaren later komen al haar zonen regelmatig in contact met de politie voor grote en kleine vergrijpen. Melfrim, Felix, Percy en Siegfried hebben alles in zich om crimineel te worden.
In december 1972 plegen de gebroeders hun eerste grote gewapende overval, waarbij ze 80.000 gulden bij een bank buitmaken. De jongens Saez worden na vijf dagen ingerekend. Nog voordat hij wordt berecht weet Melfrim Saez, alias Papi, te ontsnappen uit het Schiedamse politiebureau. Als een slang weet hij zich tussen de spijlen van zijn cel in het Schiedamse politiebureau door te wurmen. De tot 4 jaar cel en tbs veroordeelde Siegfried Saez weet zich in de zomer van 1973 uit de gevangenis van Groningen te verlossen door de spijlen van het raam in zijn cel door te zagen en via de klassieke weg van aan elkaar geknoopte lakens de grond te bereiken, maar deze poging mislukt. Enkele maanden lukt het hem wel door de tralies van een gevangenis in Veenhuizen door te zagen. Ook dit keer wordt hij weer opgepakt, maar later weet hij toch opnieuw te ontsnappen. Maar nu krijgen ze hem niet te pakken. Pas vijf jaar na de bankoverval in 1977 wordt Melfrim gearresteerd in een ziekenhuis in Schiedam daar wordt hij behandeld aan een wond aan zijn been.
In de zomer van 1979 zal het leven van Melfrim dramatisch veranderen. Hij zit in de gevangenis en terwijl zijn vrouw op bezoek bij hem is verdrinkt

zijn vijfjarig dochtertje terwijl ze buiten aan het spelen is. Begin jaren tachtig heeft Siegfried één van zijn vriendinnen laten verkrachten door een paar vrienden, na een ruzie met haar. Ze zoekt bescherming bij Melfrim en die krijgt een liefdesrelatie met die ex-vriendin van zijn broer. Siegfried voelt zich daardoor door Melfrim verraden en daardoor ontstaat er ruzie tussen die twee.

Siegfrieds geldt lange tijd als hoofdverdachte bij de vermissing van de 47-jarige Jan van Wanrooy in november 1985. In februari 1986, wordt de 40-jarige Rotterdammer René Heeren gevonden op het ijs van het Tienhovense kanaal, hij is doorzeefd met acht kogels. Die avond had René een afspraak met Siegfried, zijn broer Felix Saez en een aantal criminele kompanen om te praten over een schuld die hij niet kan kon betalen. Volgens de politie heeft de verdwijning van Van Wanrooy en de moord op Heeren met elkaar te maken. Heeren stond op het punt de politie informatie te verschaffen over Siegfrieds rol bij de verdwijning van Van Wanrooy.

Siegfrieds naam duikt ook tijdens het onderzoek naar de moord op een onbekende vrouw in Teteringen, een dorpje tussen Oosterhout en Breda. In 1990, op eerste kerstdag vindt een wandelaar langs een bospad een dode vrouw in een opgerold tapijt. Autopsie geeft aan dat de vrouw is gemarteld. Politie kan niet bewijzen dat Siegfried hier iets mee te maken heeft. In de jaren negentig, als Siegfried al diep in de veertig is, duikt zijn naam weer op als in Antwerpen diamantair Hennie Shamel en diens vriendin Anne de Witte in hun auto worden geliquideerd. Tijdens het liquidatieproces in 2006 wordt Siegfried door Giuseppe la Serpe als één van de twee verdachten aangewezen. Maar er worden voor die moord ook andere namen genoemd.

Van verschillende kanten komen er aanwijzingen dat Melfrim op een partij wapens is gestuit die zijn broer Siegfried ergens had verstopt. Wapens die zeer waarschijnlijk bij zware misdrijven zijn gebruikt en die – als ze in handen van justitie vallen – Siegfried kunnen linken aan die misdrijven. Melfrim zou de wapens hebben verstopt op een geheime plek, als een soort levensverzekering.

Donderdag 29 september 2005 wordt Melfrim Saez geliquideerd in de wijk Koraal Tabak op Curaçao. Melfrim wordt aangetroffen bij zijn huurauto en er zijn tekenen dat hij is gemarteld vóór hij werd doodgeschoten. Melfrim was sinds een paar weken op Curaçao op familiebezoek. Als dader van de moord op Melfrin wordt: ‘Ukki’ de Pool genoemd. Ulrich Eduard de Pool is ook eigenaar van het verhuurbedrijf Jo-Anny waar Melfrim de dag van de moord zijn auto heeft gehuurd.

'Ukkie' werd op 13 februari 2007 geliquideerd bij wegrestaurant La Place, langs de A4. onder het toeziend oog van meerdere getuigen. Volgens de rechtbank had Siegfried bivakmutsen gekocht en vervolgens andere mensen met een bestelbus opgehaald, waarna zij naar de parkeerplaats reden. Daar wachten ze vijf uur, waarbij Siegfried de bus steeds dichter bij de auto van Ukkie parkeerde. Toen Ukkie aan kwam lopen stapten twee mededaders via de zijkant van de bus naar buiten. Ze liepen naar hem toe, er volgde een korte worsteling waarbij Ukkie door het hoofd werd geschoten. De bus reed direct na de moord weg. Siegfried werd als organisator en voor bij hem aangetroffen springstof, wapens, munitie en ruim dertig kilo xtc-pillen veroordeeld tot zeventien jaar, de schutter kreeg vijftien jaar opgelegd.
Een derde verdachte, een vrouw, werd vrijgesproken.
Misdaadverslaggever Peter Rudolf de Vries, neergeschoten op 6 juli 2021 en overleden op 15 juli 2021, krijgt in 2008 een "testament" onder ogen die van Melfrim Saez blijkt te zijn. Hierin geeft Melfrim inzicht in de moorden welke zijn broer Siegfried op zijn geweten zou hebben. Zijn broer is volgens Melfrim bij diverse moordzaken betrokken, maar wordt door hem ook in verband gebracht met bankovervallen, verdwijningen, verkrachting en schietpartijen. Het eerste misdrijf waar Melfrim over schrijft is de moord op Soraida Maxwell.
Melfrim beweert dat zijn broer Siegfried dat deze de 36-jarige Soraida Maxwell heeft vermoord, een moeder die in Rotterdam-Hoogvliet woonde en waarvan twee kinderen in Curaçao wonen. Het lichaam van de vrouw, die sinds 1994 als vermist staat geregistreerd, wordt nooit gevonden. Er bestaat twijfel met wie Soraida op het moment van haar verdwijning samenwoonde. Melfrim heeft het over Kenny Rampenburg die in 2003 op Curaçao bij een achtervolging door de politie dodelijk verongelukte, maar anderen beweren dat ze op het moment van verdwijning samenwoonde met een andere Antilliaan. Bij de huiszoeking van haar huis in Hoogvliet wordt een pitbull door de politie doodgeschoten. Die politie vindt in eerste instantie weinig, totdat er een specialist sporenonderzoek extern wordt ingeschakeld. Surveillerende politie of rijksrecherche treffen een Antilliaan aan die op de Belgische-Nederlandse grens in een sloot langs de weg iets van zijn armen staat af te spoelen, waarschijnlijk bloed. Er vindt daarop een vuurgevecht plaats en de daders ontkomen. De wagen blijkt later gestolen ter zijn en die wordt in het water gedumpt gevonden. In de achterbak van de wagen worden sporen van het bloed van Soraida gevonden. Het vermoedelijke plaats delict is een autozaak die in een buitenwijk van Schiedam is gevestigd en die geheel is uitgebrand. Melfrim schrijft o.a. dat Siegfried tijdens zijn gevangenschap een relatie met

Soraida begonnen. En volgens hem is Soraida met een pistoolschot door het hoofd vermoord om de vriendschap van Rampenburg niet op het spel te zetten. Ze heeft niet geleden, want ze zag het niet aankomen," zou hij hebben geschreven. Verder in de brief schrijft hij dat Siegfried het lichaam begraven heeft in België. De inzet van een F16 en Harry Jongen, bijnaam De Neus assisteert de Belgische recherche bij het zoeken naar haar lijk maar zonder resultaat. Het spoor leidde naar een Nederlandse parkeerplaats. Voor de verdwijning van Soraida wordt Siegfried Saez wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken. De wagen van Soraida is teruggevonden in een zijstraat parallel aan de Dorpsweg in Rotterdam Zuid en werd op sporen veiliggesteld Ook de politie heeft altijd gedacht dat Siegfried voor deze verdwijning verantwoordelijk was, maar hard bewijs ontbrak. In 2009 wordt Kenny Rampenburg, de "beweerde" man van Soraida, ook aangewezen als verdachte.
De tweede moord waarover Melfrim in zijn testament een boekje opendoet, is de nooit opgehelderde liquidatie van Helio Stewart. Die wordt in 1994 vermoord kort nadat hij een serie belastende verklaringen had afgelegd. Stewart heeft een belastende verklaring afgelegd tegen de politie over Siegfried. Hij zou in detail hebben over de hulp van Siegfried bij de ontsnapping van een Colombiaanse drugsbaas uit gevangenis De Schie in Rotterdam. Helio zou hiervoor tweeënhalve ton aan guldens en smaragden van de Columbiaan daar hebben ontvangen en daarvoor ook een bewaarder hebben omgekocht om een pistool aan de Colombiaan te geven. Maar meerdere mensen hadden baat bij de dood van Helio, die een dubbelspel speelde met de politie. Hij legde ook zeer belastende verklaringen af over Kobus Lorsé, bijnaam: de Kamper.
Op 29 januari 2013 wordt Siegfried Saez in de zogenoemde Passage-zaak tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Saez die op dat moment voor een de moord op Ullrich Eduard de Pool zeventien jaar gevangen zit. Levenslang geldt in Nederland tot de dood. Slechts gratie van de Koning kan dit opheffen.

Rotterdamse straatschoffies groeien uit tot criminele bendes

Tegen het eind van 2005 maken de politie, gemeente en het jongerenwerk in Rotterdam zich grote zorgen over de opkomst van jeugdbendes in onze stad. In het begin van dat jaar vinden er verschillende schietpartijen en geweldsincidenten plaats, waarbij steeds dezelfde groepen jongeren betrokken waren. Deze groepen van jeugdcriminelen hebben namen als Thug Blood Soldiers, Millinxsysteem, Pendrecht Soldiers of Cabo Pimp Unit. Ze presenteren zich op internet en in hun buurt als bendes met alles

wat daarbij hoort: kledingcodes, een eigen territorium, inwijdingsrituelen en gewelddadig gedrag.
Het Millinxsysteem bestaat uit 26 jongens van overwegend Antilliaanse komaf. Een deel van de in de Millinxbuurt opererende groep, d.w.z. een tiental straten in de deelgemeente Charlois, is minderjarig. In de buurt en bij de politie staan ze bekend als gewelddadig en er is sprake van 'een zekere vorm van organisatie of structuur'.
Een andere Rotterdamse bende is Thug Blood Soldiers, een groep van 25 die bestaat uit veel Antilliaanse en Kaapverdische jongens. Ook bij deze groep, die actief is in de buurt Katendrecht in Rotterdam-Zuid, is het merendeel minderjarig. Drie leden van de Soldiers zijn veroordeeld voor doodslag op hun 15-jarige plaatsgenoot Fabian Mahadio, die in december 2004 om het leven werd gebracht. In januari 2005 pakte de politie zestien jongens van de Soldiers op, onder wie één van 9 jaar oud, voor de verkrachting van drie jonge meisjes. Ze liepen tegen de lamp toen een 13-jarig slachtoffer de politie vertelde dat ze in de maanden daarvoor in kelderboxen en in een huis verschillende keren is verkracht door leden van de bende. Een deel van de groep is ondertussen veroordeeld, drie leden komen eind augustus 2005 voor de rechter. Elf andere leden zijn veroordeeld voor betrokkenheid bij groepsverkrachtingen van minderjarige meisjes.
De Pendrecht Soldiers kennen als stempel PDT die ze met witte werf overal op kalken of in graffiti op de muren spuiten, en dat voor PenDrechT staat. Het toont aan hoe verknocht en trots de jongens zijn op hún wijk. Ook in andere wijken tonen de jongeren hun verbondenheid. Als bendes zichzelf een naam geven, klinkt hier vaak hun woonplek in terug. Niet alleen met de naam, maar ook met de postcode 3086 of het netnummer 010. Het wijst op territoriumdrift, waarbij de ene groep de andere uitdaagt door hun tags, een soort tekening of letters bedoeld als handtekening, die ze in de andere wijk plaatsen. Soms maken jongens het bij de politie zo bont dat een gedwongen verhuizing volgt. En dat komt dan hard aan. Zo'n gedwongen verhuizing zorgt ook voor een schrikeffect voor de achterblijvers. Met het vertrek van de leiders staat de rest van de bende open voor hulp.
Dan heb je de Cabo Pimp Unit ofwel de Kaapverdische Pooierbende. Hun liefhebberijen zijn: PlayStation spelen, pornofilms kijken en af en toe een meisje verkrachten in groep. Drie bendeleden worden medio augustus 2005 in Rotterdam veroordeeld wegens misbruik van een 11-jarig meisje. Het openbaar ministerie voerde in 2004 en 2005 al vijf grote onderzoeken naar verkrachtingen 'en groupe' door jonge daders en dito slachtoffers. De feiten waarvoor de jongens van 17 en 19 voor de rechter zaten, zijn nochtans niet min. In november 2004 hadden de jongens van 17 en 19 jaar

een 11-jarig meisje uitgenodigd naar het huis in het Rotterdamse Spangen. Hier kwamen ze na het voetballen samen om computerspelletjes te spelen en pornofilms te kijken. Eerst nam een 19-jarige jongen het meisje mee naar boven. Om te, ballen', het is hun woord voor seks hebben. Daarna was het de beurt aan zijn vrienden. Eén voor één en toen iedereen klaar was, mocht het meisje naar huis. De politie ving geruchten op over groeps-verkrachtingen. En bij buurtonderzoek kwamen de verhalen bij bosjes los, onder meer over de verkrachting van het 11-jarige meisje. Ze werd verhoord, maar heeft nooit tegen de jongens kunnen of willen getuigen. De verdachten zelf vertelden dat ze geweld hadden moeten gebruiken en dat het meisje niet met al die jongens naar bed wilde. Deze verkrachting is niet de eerste. Een maand later moeten andere leden van de Cabo Pimp Unit voor de rechter verschijnen. In totaal zou de bende zeven man sterk zijn geweest, allemaal jongens tussen 16 en 20 jaar. Hun zes slachtoffers zijn tussen 11 en 15 jaar.

Het is slechts het topje van de ijsberg, want in zowat alle wijken van de stad doen zich deze problemen voor. Zeker in de achterstandswijken. In maart 2005 dwongen vier jongens tussen 15 en 19 jaar een schoolgenootje van 14 om mee te gaan naar een kelderbox in Rotterdam-Zuid. Daar moest ze met de daders seks hebben terwijl ze constant door drie jongens in bedwang werd gehouden. De jongens verklaarden achteraf dat het meisje eerder wel al seks met hen had gewild, zodat ze niet moest klagen.

Sinds 2005 worden de bendes steeds brutaler en harder in hun optreden. Nemen we de Scarface-bende. Dit is een groep criminelen, die wisselt in samenstelling van twee tot zes mannen en soms een vrouw. De naam, die zijn oorsprong in België heeft, vindt ook in Nederland opgang. De naam verwijst naar de film Scarface, waarin Al Pacino de gewelddadige drugsdealer Tony Montana speelt. De Scarface-bende dankt zijn naam aan het feit dat één van de bendeleden op bewakingsbeelden van een tankstation te zien is, verkleed als Tony Montana, beter bekend als Scarface. In april 2011 slaat de bende ook in Nederland toe. In Rotterdam werd een deur van een waarde transportbedrijf SecurCash opgeblazen en op medewerkers van het bedrijf werd geschoten. Daarbij raakten twee medewerkers ernstig gewond. In december 2011 werd gemeld dat de bende op sterven na dood zou zijn. Vier leden waren opgepakt, twee gevlucht naar Marokko en de en ander persoon is onbekend waar deze naar toe is.

Op vrijdag 28 juni 2013 pakt de politie acht jongeren op voor een aantal straatroven eerder op de dag in Rotterdam-Alexander. Drie straatroven vonden 's middags in een uur tijd plaats aan de Kramerstraat, het Weegschaalhof en het Lissabonerf. Het ging telkens om een groep van ongeveer tien jongeren. Ze maakten veel spullen buit, zoals een telefoon en

horloge. Ook werden de slachtoffers mishandeld. Aan het begin van de avond wisten agenten de verdachten te traceren op het Alicantepad. Bij de politie was een melding van een voorbijganger gekomen die de jongeren herkenden van een Burgernet-bericht. Het gaat om acht jongeren tussen 13 en 15 jaar oud. Een deel van de buit is bij de jongeren teruggevonden.
In Rotterdam zijn zeker 23 criminele straatbendes actief. De jongeren bezondigen zich aan allerlei misdrijven zoals diefstal, woningoverval en straatroof. In totaal telt Rotterdam 88 jeugdgroepen. De politie en de gemeente onderscheiden drie categorieën: hinderlijk, overlast gevend en crimineel. Een van de gruwelijkste feiten dateert van begin 2004, toen een meisje van 15 door minstens twaalf tieners werd misbruikt in Rotterdam-West. Het meisje werd geschopt en geslagen en de daders staken haar haar in brand.
Vijfendertig procent van de daders zijn van Nederlandse origine, vijfenzestig procent zijn allochtonen en dan vooral Antilliaanse en Afrikaanse jongeren. Vaak ook jongens die in de criminaliteit zijn beland. Het zijn kinderen die hier dikwijls zonder hun ouders verblijven, die helemaal aangewezen zijn op hun vrienden. Die jongens weten wat ze aan elkaar hebben en hoe ver de anderen willen en durven gaan. De meisjes kennen de daders meestal en die zijn de enige met wie ze echt contact hebben. Het zijn vaak kwetsbare meisjes, die nergens terechtkunnen en daardoor blijven daders en slachtoffers elkaar nadien ook vaak zien, zodat het misbruik zich herhaalt. Die meeste jongens missen empathie en hebben een slecht ontwikkeld geweten. Ze beseffen wel dat ze iets doen dat eigenlijk niet door de beugel kan, maar tillen er niet zwaar aan. Het is voor hen een activiteit, zoals voetballen of naar de film gaan. Een spannende activiteit, dat wel. En een die hen de kans geeft hun kracht te tonen.
De hedendaagse strafvordering biedt niet altijd uitkomst. Wanneer een leider van een bende een half jaar in de cel terechtkomt en de reclassering verder niets doet. Dan keert hij terug naar zijn eigen buurt en vrienden. Binnen een week is hij weer de leider en met meer status zelfs, omdat hij lang in de bajes heeft gezeten. Wordt hij echter uit de buurt, lees bende, weggehaald, dan is de start in een nieuwe omgeving soms wél mogelijk. Dan lukt het hem misschien zich te ontworstelen uit het milieu, waaruit hij is voortgekomen. Bovendien is het voor een wijk soms een zegen als zo'n gezin helemaal verdwijnt.

Straatroof is niet iets dat specifiek Rotterdams is, toch staat onze stad op de eerste plaats wat betreft de ordinaire straatroof. Het kan de jongen zijn op de scooter, die bij een oude vrouw het tasje uit de hand rukt. Dat wil zeggen een roof met fysiek contact, maak vaak zonder letsel en zonder

wapen. Tasjesrovers opereren vaker solistisch. Zij werken bovendien impulsiever dan straatrovers. De tas of mobiele telefoon wordt uit iemands handen gerukt. Ook kunnen er uit een wachtende auto waardevolle zaken, zoals een laptop worden weggegrist.
Daarnaast is er de straatrover die alleen opereert, waarbij sprake is van het gebruik van een wapen en het slachtoffer is in zo'n geval bijna altijd man. Ook kan de straatroof gepleegd worden door meer dan één dader en is er ook meer dan één slachtoffer, dat zijn meestal mannen. Vaak is er geen fysiek contact en wordt er alleen gedreigd, ook wordt er relatief vaak buit gemaakt, zowel geld als overige spullen, zoals een mobieltje.
Ongeveer zeventig procent van de straatroven wordt door meer dan één dader gepleegd. Veelal zijn daders met zijn tweeën. De ene dader bedreigt het slachtoffer - soms met een wapen - terwijl de ander het slachtoffer van zijn/haar bezittingen beroofd. Bij berovingen valt het gebruik van excessief geweld op: geweld dat niet nodig is voor het bemachtigen van de buit. Volgens onderzoek zijn er meer straatroven in straten met een verscheidenheid aan allochtonen, met veel één persoons huishoudens en in de buurt vaneen school.
Op 6 januari 2013 wordt een zesjarig meisje met haar vader slachtoffer van een gewelddadige straatroof in de wijk Pendrecht. Bij die roof zijn drie daders betrokken. Eén van de mannen rukt een gouden ketting van haar vaders nek. Ondanks het feit dat het indringende en aangrijpende incident grote indruk op haar maakt, registreert haar oog alle kenmerken van de dader. Volgens het meisje heeft de man die de ketting roofde kort donker kroeshaar en een negroïde uiterlijk, lichte ogen en is 25 tot 35 jaar oud. Hij heeft een normaal postuur. Met een fijn oog voor detail ziet ze niet alleen een tatoeage boven zijn linker sleutelbeen, maar vertelt ze ook dat het doodshoofd is met daaromheen gestrengeld een gifgroene slang. Deze straatrover heeft volgens het meisje ook een vlek of litteken bij zijn linkeroor. Ondanks de alertheid van de 8-jarige Miss Marple heeft het gebeuren grote indruk op haar gemaakt. Ze was tijdens de gruwelijke roof aan het huilen: “Papa, papa wat gebeurt er met jou?” Na het gebeuren is ze een heel ander meisje geworden en op straat is ze bang en schrikachtig.
Op vrijdag 29 november plegen zo'n vier tot vijf jongens een straatroof op de Sibajakstraat. De daders zijn zo'n 16 tot 18 jaar oud. Een van de jongens had in streepjes geschoren wenkbrauwen, een mollig postuur en dikke wangen. Een tweede dader is heel donker, een meter tachtig groot en ongeveer 18 jaar oud.
Een dag later, op 30 november 2013 worden een 16-jarige Rotterdammer en een 17-jarige jongen uit Ridderkerk op de Groeninx van Zoelenlaan, net voorbij het viaduct over de A16 en ter hoogte van een tankstation

aangesproken door twee jonge mannen op een scooter. De mannen vragen of ze even mochten bellen met de mobiele telefoon van een van de slachtoffers. Wanneer de jongens aangeven geen beltegoed te hebben moeten ze onder bedreiging van een stroomstootwapen, een zogenaamde taser, hun telefoons afstaan. De daders zijn vervolgens op de scooter weggereden in de richting van de Beverwaard.
Weer een dag later wordt rond half acht 's avonds een 14-jarige jongen op de Roelantweg beroofd van zijn elektrische fiets. Ook hij wordt bedreigd met een stroomstootwapen en ook hier gaan de daders er op een scooter vandoor. De laatste heeft opvallende uitpuilende ogen.
Een geraffineerde en uitgedachte straatroof vindt plaats op 12 april 2013. Op die dag observeren, bij het ING-filiaal in het winkelcentrum Binnenhof in Ommoord, een vijftal personen de bezoekers die de bank ingaan. Het is een ongeveer 30-jarige de vrouw met een bril en een rood hoedje op. Een wat corpulente man met een gebreide muts op, een even mollige vrouw die blijkbaar bij de man hoort en zich als een echtpaar gedragen en een jongeman. Daarnaast als vijfde hoort bij die groep een vrij lange, chique uitziende man. Hij draagt een opvallende ring om de ringvinger van zijn rechterhand. De vijf drentelen wat rond bij en in de bank. Niet dat ze zelf geldtransacties willen doen, nee ze hebben enkel aandacht wat de kassiers uitbetalen.
Een oudere dame neemt die middag een groot geldbedrag op, ze heeft een flink bedrag te betalen en laat de stapel met briefjes van honderd aan de balie uitbetalen. Zorgvuldig stopt ze die staande voor de kas in een buidel die ze onder de boord van de pantalon die ze draagt en waaroverheen ze haar trui trekt. Zo, dat is goed opgeborgen, denkt ze. Hierna gaat ze nog wat boodschappen doen in de Plus Supermarkt. Ze heeft niet in de gaten dat ze door de vijf personen wordt gevolgd, die als een roedel hongerige wolven rond haar heen zwermen terwijl ze wat inkopen doet. Plotseling komt een van hen in actie. Het is een jonge man die langs de vrouw loopt, die bij een koelvitrine staat en spuugt al passerende wat tomatenketchup over haar jas. De bedoeling is een oude zakkenrollerstruc, ze hebben het voornemen de vrouw aan te spreken, haar te attenderen op de vuile vlek op haar jas en haar heel behulpzaam helpen, terwijl het geld zal worden gerold. Dit plan mislukt, want voor ze in actie kunnen kopen attendeert een winkelmeisje haar op de vuile vlek en maakt de jas schoon.
De roedel verdeelt zich. Eén van de wolven parkeert een witte bestelbus naast de zwarte auto van de oudere dame en steekt een van de achterbanden lek. De vrouw die klaar is met de boodschappen loopt naar wagen, zet haar tas met boodschappen op de passagiersstoel en wil wegrijden. Eén van de vijf gebaart naar haar en roept ‘mechanic’, maar

omdat de ouder dame het niet vertrouwt rijdt ze door. Hun plan B was waarschijnlijk dat ze de vrouw wilden beroven wanneer ze zou uitstappen om naar haar platte band te kijken. De roedel achtervolgen de vrouw tot haar huis. De oude dame stapt uit en bij de voor deur grijpen de jonge man en een vrouw haar vast, leggen een hand op haar mond zodat ze niet kan schreeuwen en roven het geldbedrag.

Eind mei en begin juni 2013 hebben de bewoners op de Uitweg in Rotterdam te kampen met een enorme vliegenplaag. Duizenden kleurige en behaarde bromvliegen, zogenaamde vleesvliegen veroorzaken veel geluidsoverlast door hun gezoem. De haard van deze plaag is het winkelpand waarin vroeger Fauna World opereerde. De politie wordt geïnformeerd en die treft daar in het winkelpand, op 5 juni 2013, liefst 140 kadavers aan. Verscheidene exotische soorten worden aangetroffen; o.a. dingo's, dat zijn wilde honden uit Australië. De zwaar verwaarloosde dieren zijn door verhongering aan hun einde gekomen. De dingo's hebben elkaar zelfs aangevreten. Volgens buurtbewoners blijkt de dierenwinkel al geruime tijd gesloten en is de eigenaar onvindbaar. Een week later wordt de dertigjarige eigenaar van de winkel, Chavello Plak, gearresteerd. Hem wordt door Justitie verwaarlozing van dieren en valsheid in geschrifte ten laste gelegd en. De verwaarlozing van de dieren wordt door Plak in alle toonaarden ontkend. Hij zegt: "Alleen de vijf dingo's zijn de afgelopen dagen gestorven. De overige dieren waren al veel eerder overleden. Die lagen opgeborgen in de vriezers. De politie moet ze eruit hebben gehaald. Ik gebruik de winkel al ruim een jaar niet meer, tegenwoordig zit ik in de groothandel."

Naar aanleiding van het gebeurde stelt de Partij voor de Dieren Kamervragen.

Slechts enkele dagen later wordt Plak weer vrijgelaten door de rechtbank, waartegen het Openbaar Ministerie in beroep is gegaan.

In de tussentijd hebben omwonenden van het pand nog steeds te kampen met de enorme vliegenplaag. De buurtbewoners spreken schande van de onhygiënische situatie en zijn de overlast meer dan zat. Volgens de politie is het pand aan de Uitweg al vrijgegeven aan de eigenaar en is de schoonmaak zijn verantwoordelijkheid. Daartegenover stelt Plak: "Ik heb geen sleutel van de winkel. En die krijg ik ook niet zo lang het justitieel onderzoek loopt. Ik sta machteloos."

Roteb wordt ingeschakeld om het ongedierte te bestrijden. Geleidelijk aan komt er steeds meer informatie over de handelswijze van Plak naar buiten. Naast de tenlastelegging van verwaarlozing, valsheid in geschrifte en vermeende bedreigingen wordt hij ook verdachte van diefstal van dertig koudbloedige dieren van een reptielenbeurs, die later doodgevroren

worden aangetroffen in zijn auto. Dit incident wordt bevestigd is door het Openbaar Ministerie.
Directeur Rinus Hitzert van de Dierenbescherming Rijnmond roept burgemeester Aboutaleb op om op te treden, omdat de Nederlandse wetgeving in deze zaken tekortschiet.
Plak bijt van zich af. In een interview dat hij zaterdag 22 juni 2013 geeft aan het AD beweert hij dat de handel volkomen legaal is en zonder vergunning gedreven mag worden. Hij verwacht die zaterdag juist weer een zending uit Indonesië, met katachtige en miereneters. Hij voorziet aan een behoefte en zijn handel blijkt een ware goudmijn. Plak heeft een wekelijkse omzet dat tussen de 20.000 en 40.000 euro ligt. Zijn papieren zijn niet afgepakt door de rechtbank dus mag hij naar zijn mening gewoon doorgaan met handelen en de dieren uit de jungle importeren. Plak die veel vanuit Duitsland werkt ligt niet wakker van alle commotie rondom de dierenhandel. Hij verkoopt niet meer aan Nederlandse particulieren omdat dat "dramazeikers" zijn. Chavello Plak stelt dat niemand hem kan stoppen.

Het grote ongevoelige beest van de Bethlehemstraat
Donderdag 18 februari 1993 is het een koude en grauwe dag geweest, zo'n zes graden al was de gevoelstemperatuur een paar graden lager. Een Rotterdamse vrouw is die avond niet zo laat naar bed gegaan en ligt heerlijk warm in het bed in haar huis in de Bethlehemstraat een zijstraat van de Oudedijk in Kralingen. Plotseling schrikt ze uit haar slaap op omdat ze het gevoel heeft niet goed meer te kunnen ademen. Tot haar afgrijzen ziet ze een man aan haar bed staan, die haar in haar slaap aan het wurgen is. Hij doet dit met weinig kracht zodat ze met veel moeite iets lucht binnenkrijgt. De vrouw duwt zijn hand weg en ze krijgt direct daarop een dreun van zijn vuist op haar oog. Ze voelt het bloed uit haar neus komen. Dan haalt hij een mes tevoorschijn, en onder dreiging daarvan laat hij haar seksuele handelingen verrichten en verkracht hij haar meerdere keren. Daarna moet ze op haar buik gaan liggen, waarna de man haar armen met een witte veter op haar rug vastbindt. Ze moet als een hond haar tong een aantal keren van hem uit haar mond laten hangen. “Zeg stinkhoer,” beveelt hij en ze moet dat een paar keer herhalen. Tijdens de aanranding is de man onherkenbaar. Hij draagt een oranje Ruud Gullit-petje met rastavlechtjes en daaronder ziet ze lichtblauwe ogen van een blanke man. Verder weet ze zich niet meer te herinneren hoe de man eruitzag. Daarna steekt hij haar met het mes in de hals en gaat weg. De angstige vrouw durft niet meer door de voordeur naar beneden om hulp te halen, maar uit de wond uit haar hals blijft bloed stromen. Ze strompelt naar het balkon van haar huis en laat

zich met behulp van het redding touw op het balkon een verdieping lager zakken, aan de ene arm die ze na de aanranding nog kan gebruiken. Een huisgenoot van de studente die beneden haar woont, ziet de vrouw en helpt haar bij hen thuis naar binnen. De studente in de woning valt flauw bij het aanzien van haar gewonde bovenbuurvrouw. Die heeft een blauw oog en een slagaderlijke bloeding in haar hals. De jongen drukt met een doek op de wond terwijl de studente 112 belt. De jonge vrouw overleeft de aanval maar net en wanneer ze weer in staat is met de politie te praten, doet ze verrassend nuchter haar relaas maar ondanks dat tast de politie in het duister over de aanrander.

Precies twee weken later, op 4 april 1993, houdt de politie in Rotterdam-Zuid een inbreker aan, die het huis van hun collega, een politieagente probeert binnen te dringen. Door enkele witte veters die worden gevonden en een bijl die de inbreker bij zich heeft, net als zijn uitspraak "iedereen loopt met zijn tong uit zijn mond", dringt bij de politie langzaam door dat het hier wel eens om de verkrachter uit de Bethlehemstraat kan gaan. Na de oplettendheid van de politie hebben ze in dit geval ook nog een meevaller want in het allereerste verhoor geeft de man toe de dader te zijn van de aanranding in de Bethlehemstraat. Hij geeft ook direct toe dat hij de vrouw met een mes heeft gestoken met de bedoeling haar te doden. Al voordat hij is opgespoord, wijzen gedragsdeskundigen erop dat het bij de gewelddadige verkrachting in de Bethlehemstraat wel moet gaan om het werk van een seksuele sadist.

De politie duikt in het verleden van Richard P. en dan blijkt dat die al vaker betrokken is geweest bij verkrachtingen en moord. Maar in verhoren daarover zweeg hij altijd tegenover de politie. Dankzij goed recherchewerk slaat de man door voordat zijn zaak voorkomt. Hij bekent de verkrachting en de moord op een vrouw in het Mastbos bij Breda. "Ik vind het normaal om vrouwen te vermoorden, nadat ik hen heb verkracht. Misschien is het wel goed dat ik word opgesloten," zegt Richard P., nadat de politie hem in 1994 heeft opgepakt voor verkrachting en zware mishandeling. Samen met de politie probeert Richard in het bos in Brabant de plek te vinden waar dat precies is gebeurd. Maar hij kan zich niet meer goed herinneren op welke plek hij de vrouw heeft aangerand en gedood. De politie vermoedt in deze periode dat P. ook wat te maken zou kunnen hebben met een aantal onopgeloste prostitutiemoorden in Rotterdam. Maar ook die aanwijzingen kunnen niet worden hardgemaakt. Tegen de tijd dat hij voor de rechter moet verschijnen, gaan bij Richard P. de kaken stijf op elkaar. "Jullie zijn allemaal klootzakken", zegt hij op de dag van zijn voorgeleiding spottend tegen de recherche. De rechtbank veroordeelt P. tot 10 jaar cel en TBS.

Dertien jaar later staat het Beest van de Bethlehemstraat weer voor de Rotterdamse rechtbank. Die moet een beslissing nemen over de voortzetting van zijn straf. Ondanks de status die hij als seksuele sadist heeft, mag P. na tien jaar een aantal keren onder begeleiding boodschappen doen. Hoewel P. in staat wordt geacht om buiten de gevangenis cola en chips te halen bij de lokale supermarkt, blijkt hij in maart 2004 en in 2005 helemaal niet zo goed in zijn vel te zitten. Hij raakt meerdere keren in een psychose, en moet voor langere tijd de isolatiecel in. Voor de rechter zegt hij: “Ik doe geen vlieg meer kwaad.” Maar wil dat zeggen dat hij binnenkort alweer op proefverlof mag? De rechter bestudeert zijn dossier en constateert dat P. een teruggetrokken bestaan leidt in de gevangenis. Hij is bang om door andere gedetineerden te worden aangevallen. De deskundige van het psychiatrisch instituut is van oordeel dat P. een chronisch-psychiatrisch patiënt is. P. slikt onder meer pillen die hem beschermen tegen psychoses. “Ik voel me net een menselijke computer die alles registreert”, erkent P. een paar keer. “Naar muziek luisteren, kan ik niet, omdat dit aanvoelt als gif dat in mijn lichaam komt.” Tijdens de zitting blijkt ook dat P. al een tijd niet meer in behandeling is. Hij is overgeplaatst naar een long-stay afdeling, voor hopeloze gevallen.
Na alles wat de rechter heeft te vertellen te hebben aangehoord vraagt deze of P. nog wat heeft op te merken. Die geeft blijk dat hij zijn eigen geestesgesteldheid duidelijk onderkent en vraagt om verlenging van zijn eigen TBS. Zijn advocaat heeft daaraan niet veel toe te voegen. De rechter besluit zijn Tbs-behandeling weer met twee jaar te verlengen. De reusachtige gestalte in het gele shirt staat op en draait zich om. Met een flauwe glimlach geeft hij zijn advocaat een hand, maar daarna ook de dame van het Willem Pompe Instituut. Plotseling zegt hij iets. “Au, je ring prikt.” De vrouw verstaat hem niet en hij herhaalt zijn woorden. “Je ring prikt.” De blauwe ogen van Richard P. lichten even op. Dan meldt hij zich bij de parketwacht en loopt met grote, langzame passen de zaal uit. Om zo het busje weer in te stappen naar de Tbs-kliniek.

De markt, pikkepoerehandel en de dood van een crimineel

's Morgensvroeg als half Rotterdam nog op één oor ligt zijn de marktleden die groente en fruitverkopen al bij de groothandel in de Spaansepolder. Daar wordt onderhandelt over de koop van sinaasappelen, tomaten, bananen en wat de marktkoopman allemaal in zijn kraam wenst.
Door de vele concurrentie in deze sector is de inkoop erg belangrijk. Naast goede waar kopen sommige kooplieden een partij die een lokker kan zijn voor zijn kraam. Dat kan een pallet met bijvoorbeeld pruimen zijn, die echt uit de groothandel weg moet omdat het verrottingsproces al een aanvang

heeft genomen. Voor heel weinig wordt dit ingekocht. Door de marktkooplieden wordt dit pikkepoerehandel genoemd.
Bij het opklatsen van de toonbank van de kraam worden de mooiste pruimen uit de partij gezocht en in zicht aan de klanten gepresenteerd. Goed geprijsd veroorzaakt dit een toeloop naar de kraam en inkopers kopen en passant ook ander fruit en groente bij de marktkoopman. Die is wel zo slim dat hij tegen zijn vaste klanten zegt, wanneer die pruimen aan willen schaffen: “Die moet je niet nemen.”
De inloper gaat met een tas vol weg en bij thuiskomst blijkt dat er van de hele grote tas alles bruikbaar is, behalve de pruimen die tijdens de reis van de markt naar huis ineens ongesteld zijn geworden. Is dit oplichting? Nee, je kunt pas over oplichting spreken als je met iemand een geschil hebt over de levering van een product, dat niet aan gerechtvaardigde verwachtingen zou voldoen. Daar is meer voor nodig dan alleen je teleurgestelde emoties. Je dient de marktkoopman eerst in de gelegenheid te stellen zijn tekortkoming te herstellen. Oplichting is overigens een strafrechtelijk begrip en daar moet je voor naar de politie om aangifte te doen. Doet men dat voor een zak overrijpe pruimen? Uit die voorvallen leer je wel dat je nooit iets moet kopen op de markt als je het zelf niet uit mag zoeken.
En dan de vindingrijkheid en de humor op de markt.
Ik sta op de dinsdagmarkt met Wil en Ellie te praten wanneer er een vrouw wat ronddrentelt in de kraam. Al enkele keren is ze teruggelopen naar de fauteuil die er staat. De derde keer gaat ze erin zitten, leunt wat achterover en betast met haar vingers de brede leuning.
“Ach, 'tis skai,” zegt ze, en de teleurstelling druipt van haar stem.
“Wat skai?” zegt Wil verontwaardigd, die haar gemompel heeft gehoord. “Mevrouw, dat is geen skai, dat is kippenleer. Het fijnste leer dat er bestaat.”
De vrouw veert op uit de fauteuil en kijkt Wil met toegeknepen oogjes aan. Wazeggu, kippeleer? Daar hèk nog nooit van gehoord.”
Een spottende trek glijdt over het gezicht van de marktkoopman.
“Zij heeft nog nooit van kippeleer gehoord,” zegt hij tegen Ellie.
De vrouw streelt met de toppen van haar vingers over de armleuning.
“Ut is zo glad as un glissie.”
“Ja, daaraan kun je ook zien dat het kippenleer is.”
Zijn broer Frans, die een kraam naast Wil heeft en het gesprek heeft gehoord komt erbij staan. “Volgens mij is dat geen kippenleer, Wil. Ik heb het vanmorgen nog eens goed bekeken, maar volgens mij is het kalkoen.”
“Nee Frans, volgens mij is het kip, kalkoen is zeker een half millimetertje dikker.”
“Kan zijn, kan zijn, het is wel goede kwaliteit,” bromt Frans.

“Assut kip of kalkoen is, waarom kejje dan nie zien dat het an elkaar is genaaid?” vraagt de vrouw die zich weer in de fauteuil heeft laten zakken.
Wil schudt zijn hoofd bij zoveel onbegrip.
“Ja, als u geen verstand van kippenleer hebt, dan weet u ook niet hoe dat in elkaar wordt gezet. Na het looien worden de huidjes gespannen en onzichtbaar, onderhands en van binnenuit aan elkaar genaaid. U hebt toch weleens van onzichtbaar stoppen gehoord. Nou met datzelfde procedé worden de huidjes machinaal aan elkaar gezet.”
Hij wijst op een donkere vlek waar de vorige bezitter van de stoel met zijn hoofd tegenaan heeft gezeten en de armleuningen die ook donkerder van kleur zijn.
“U ziet toch ook wel de kleurverschillen tussen de huidjes, het een is wat donkerder dan de ander.”
Eindelijk heeft de vrouw in de gaten dat ze voor de gek wordt gehouden.
“Jullie neme me in de zeik, tis gewoon skai.”
Wil grijnst van oor tot oor en de anderen brullen van het lachen. “Ach u mag het ook die naam geven. Skai of kippenleer, het is allemaal hetzelfde.”
De vrouw heeft gevoel voor humor, lacht met hen mee en vraagt: “Koopman, wat mot u hebbe voor die stoel van kippeleer?”
“U lachte,” zegt Wil. “Geef maar drie tientjes.”
“Komp u um daarvoor ook brenge?”
“Nee, mevrouwtje. Als u wat kippenvoer achter u strooit loopt hij vanzelf met u mee.”
Ze heeft wil een stomp tegen zijn arm. “Ik schok nou wèl, mun man komp um straks wèl ophale.”
Naast de gein worden de marktkooplieden ook bedrogen en bestolen.
Een paar jaar na de invoer van de euro, wordt er regelmatig vals geld gevonden op de Rotterdamse Centrummarkt. Alleen al in het eerste halfjaar van 2013 zijn er bijna twintigduizend valse biljetten in Nederland onderschept. Dit valse geld wordt met name gedrukt in Italië, blijkt uit een onderzoek van de politiedienst voor internationale samenwerking. Maar ook in Oost-Europese landen als Bulgarije neemt valsemunterij toe. Biljetten van vijftig euro worden het meest vervalst en die worden voor ongeveer zeveneneenhalve euro per stuk doorverkocht.
Dan heb je op de markt de gratis consumenten. Ik was afgelopen zaterdag op de centrummarkt, stonden er twee Marokkaanse vrouwtje voor een bak pruimen, te kletsen over het Suikerfeest, over hun kinderen en wie bij hen tijdens het feest op bezoek kwamen. Ondertussen zaten ze te eten van de pruimen die daar lagen en dat onder de ogen van de marktvrouw. Later bleek dat ze de dames al wat langer in de gaten hield. Toen ze een half

pondje hadden geconsumeerd vond ze het genoeg en liep boos naar de vrouwen toe. “Nu is het genoeg,” zei ze. “Als je pruimen wilt eten moet je ze maar kopen” Eén van die Marokkaanse vrouwen, blijkbaar onkundig van de zeden en gewoonten in ons land, begon in gebroken Nederlands te schreeuwen tegen die marktvrouw dat ze zelf moest weggaan. “Oprotten kaaskop!“ En daar is geen woord Marokkaans bij.
Dan heb je ook van die bijgoochems die de plastic tasjes vullen met groente of fruit en zonder te betalen verdwijnen in de drukte. Heeft zo'n marktkoopman dat in de gaten dan wordt er alarm geblazen en hij en zijn collega's krijgen na een spurt de man of vrouw soms te pakken. Is het een vrouw dan halen ze haar tas leeg en wordt ze de markt afgegooid. Is de dief een man dan pakken ze de tassen met het gestolen goed af en daarbij struikelt hij altijd tijdens zijn vlucht. Tenminste dat wordt door verschillende getuigen tegen de politie gezegd wanneer de man met een bloedneus en een blauw oog bij hen zijn beklag heeft gedaan.
Een van de grootste ergernissen op de markt zijn de zakkenrollers, die meestal in teams opereren. Vingervlug stelen die een portemonnee uit een geopende tas of slaan, gebruikmakend van afleiding en gedrang bij de marktkraam, vliegensvlug hun slag. Terwijl de een het slachtoffer aan de praat houdt, rolt de tweede de portemonnee, terwijl de derde die handeling afdekt door ervoor te gaan staan, zodat omstanders niet kunnen zien wat er gebeurt. Wanneer het slachtoffer af wil rekenen wordt ontdekt dat de portemonnee is gerold. Die moet gelijk in actie komen, want men is niet alleen het geld kwijt, maar moet ook snel allerlei zaken regelen, zoals de bankpas blokkeren, een nieuwe aanvragen en nieuwe sleutels laten maken. In de praktijk blijkt vooral vrouwen doelwit zijn van zakkenrollers.

Hopelijk is de gezellige centrummarkt niet ten dode gedoemd. In 2008 heeft de gemeente namelijk besloten tot de bouw van een Markthal, grenzend aan de centrummarkt. Het is een project dat zo'n tweehonderd miljoen euro gaat kosten. Tot die bouw werd besloten omdat Europese wetgeving voor de verkoop van versproducten als vlees, vis en kaas, het verhandelen ervan in de open lucht erg beperkt.
Dit prestigeobject haalt de smeuïgheid en gezelligheid van de normale buitenmarkt weg. Een markt moet niet aangestuurd worden door de gemeente maar door de marktkooplui zelf. Zij zijn beter in staat om de markt in de toekomst aantrekkelijk te houden en te voorkomen dat de aansluiting met klanten verloren gaat.
De gemeente heeft een handhavende rol en veel gemeenten letten ook niet op de verdeling van de markt, de samenstelling van producten en de kwaliteit van het ondernemerschap. Met dit laatste wordt gesjoemeld. Er

zijn talloze marktlieden, veelal allochtonen die niet de vereiste papieren hebben -branche erkende diploma's en certificaten zoals textielbrevet, warenkennis en dergelijke zaken, om hun bedrijf uit te mogen oefenen. Als er niets gebeurt, gaat de markt de komende jaren terrein verliezen aan de supermarkten, want het aanbod op de markten verschraald de laatste jaren. Het aanbod van textiel is te groot en het aanbod van verse producten te klein.
De Markthal heeft alles in zich om een ramp te worden, de kooplieden in de Markthal zullen door de overhead niet kunnen concurreren met de buitenmarkt en de charme en de variatie van de artikelen van de buitenmarkt zal in der hal ontbreken. Of het nu dat oosterse wondermiddeltje is, een broodje hete kip, een roti of die leuke, gezellige standwerker met aparte handelswaar, waar de bezoeker vele voordelen uit kan halen. Of de tweede handsmarkt waar je heerlijk kunt grasduinen, op zoek naar dat buitenissige artikel dat alleen daar te vinden is. Betaal je met vijftig euro aan de marktkoopman, dan klinkt zijn vraag aan zijn buurman. “Kejje soms effe un toet wissele, dan doen'k het straks ook voor jou. Disse klant wil het omgerole hebbe en ze hep het niet kleiner.”

De turk met de blauwe ogen
De markt wordt gehouden op de Binnenrotte en daar staat ook de Hofdame, een prachtig appartementencomplex. Timur Ekincy die in het milieu ‘de Turk met de blauwe ogen’ wordt genoemd is een knappe donkerharige maar keiharde crimineel. De womanizer loopt over het grote verlaten plein waar dinsdags en zaterdags de markt wordt gehouden. Een hongerig hondje is het enige wezen op het plein. Dat tilt zijn achterpoot op tegen een stam uit de lange dubbele rij bomen. Het geluid van een scheepshoorn in de verte op de Maas doorbreekt de stilte van de nacht. Timur gevolgd door zijn vage schaduw van de volle maan, brengt naast de scheepshoorn met zijn voetstappen het eenzame straatje tussen de Laurenskerk en het appartementencomplex tot leven. Na een korte groet gaat hij met een thuiskomer de hoofdingang in en loopt door naar de binnenplaats. Hij heeft haar gebeld, maar zijn grote liefde wil hem niet binnenlaten. Stil staat hij daar stil op de binnenplaats en kijkt naar boven. Zijn ogen zoeken de weg langs de balkons die hij moet klimmen om bij haar te komen. Timur tilt zijn rechterbeen enkele keren op en vervolgens de linker. Hij is in 1995 gewond geraakt hij bij een schietpartij in Zwolle door de crimineel Alper K. en gedeeltelijk invalide geraakt. Sindsdien kan hij vanwege darmletsel niet meer goed bukken en tillen.
Dan begint hij aan zijn weg naar boven, trekt zich op aan het eerste balkon en klautert naar de tweede. De pijn schiet door zijn lichaam, maar

wilskracht en het verlangen naar de vrouw die hij lief heeft laat hem doorklimmen. Dan opnieuw een pijnlijke scheut door zijn lichaam, zijn hand glijdt van de ronde stang en hij stort naar beneden en is op slag dood. Zo eenvoudig en weinig heldhaftig is de dood van een man die in verband gebracht met talloze afrekeningen in het criminele milieu. Hij is in 1992 onder andere verdachte van een drievoudige moord in restaurant Inn & Out. Drie Turkse misdadigers worden toen doodgeschoten en hun onthoofde en verbrande lichamen worden in het Brielsemeer teruggevonden.
De naam van Timur Ekinci wordt ook genoemd bij de viervoudige moord in Hilvarenbeek waarbij Rinus de Boer, Nico van Golde en de broers Taminiau om het leven worden gebracht.
Op 8 februari 2016 wordt er een moord gepleegd in de "Mon Cherie", een bar die al sinds 1992 gevestigd is op de Westzeedijk. Daar wordt die dag de 65-jarige Griek Xenofon Tzirtzilakis, een bekende en erg vriendelijk man vermoord. Hij is de vader van een nog jong kind. De moordenaar wordt de volgende dag al gearresteerd. De bar is eigendom van de weduwe van Timur Ekinci.

Drugsvangsten door de douane, in Rotterdam en Antwerpen
Dat onze stad een van de grootste haven van de wereld heeft, dat weet de Rotterdammer beter dan wie ook. Meer dan elf miljoen containers worden jaarlijks in onze havens verwerkt. Als daartussen een paar containers met cocaïne, heroïne of andere geestverruimende middelen zitten, dan is het een hele kunst die tussen het enorme aantal container uit te vissen en de drugs tussen de lading te ontdekken. Maar we hebben professionals bij de douane die een systeem hebben ontwikkeld waarbij de pakkans het grootst is. Deze heeft de beschikking over een van de snelste containerscanners ter wereld, de drive-through scan die in één uur een container scant, waarbij het transport van de terminal naar het scangebouw en weer terug is meegerekend.
Maar niet iedere container wordt gescand. Vooraf het containerschip de haven bereikt worden de containers geselecteerd die gescand moeten worden. Dat gaat via een elektronisch systeem dat de verdachte kenmerken, zoals o.a. vaarroute, afzender, het soort goederen en eerdere vangsten in de computer heeft opgeslagen. Van bepaalde goederen weet je dat ze vaak als deklading worden gebruikt en er zijn bijvoorbeeld zendingen uit Columbia die een omweg maken via Amerika en Afrika voordat ze hier aanmeren. Ladingen uit Zuid Amerikaanse landen gelden sowieso tot risicovolle zendingen.

Bepaalde ladingen gingen vaak eerst naar een haven in Amerika en een tijdlang via Afrika. Eén miljoen kilo cocaïne wordt er volgens de Verenigde Naties jaarlijks geproduceerd in Columbia, Peru en Bolivia. De drugs uit Zuid-Amerika bereiken Europa en gaan via Spanje, Portugal naar Nederland. Als verdeelcentrum voor de distributie komt een groot deel van de 'witte olie van de misdaadeconomie via Antwerpen en Rotterdam binnen. Als cocaïne hét misdaadproduct is en Antwerpen en Rotterdamse de belangrijkste havens van Europa, dan moet de georganiseerde misdaad een behoorlijke voet aan de grond hebben in onze stad. Niet alleen zit de douane niet stil, maar ook krijgt ze tips van de recherche. Die komen vaak met namen van criminelen die getapt zijn in een onderzoek. Ook krijgt ze tips van buitenlandse inlichtingendiensten. En overal vandaan. Bijvoorbeeld van de laatste haven waar een schip in dok heeft gelegen. 'Op basis van zo'n tip kunnen we onze duikers iets laten doen.'
Op 22 mei 2013 meert een containerschip aan in de haven van Rotterdam. Het schip dat uit Santos komt uit de Braziliaanse staat São Paulo, de grootste haven van Brazilië, heeft een container met limoenen aan boord die staat op de lijst van verdachte firma's.
Het lossen van het containerschip gaat snel en efficiënt. Ook hier geldt het gezegde "tijd is geld", en binnen een kwartier rollen drie kranen over een rails naar hun positie. De verdachte container belandt net als de andere op een onbemand karretje dat met elektronische ogen zijn weg zoekt over het bewaakte haventerrein. Hij wordt apart gezet en een half uur later pikt een truck de container op en vervoert deze over een interne baan van de terminal naar het scangebouw. Hij sluit aan in een rij van zeven vrachtwagens.
Een klein uur later rijdt de wagen een soort van lopende band op en de chauffeur stapt uit. Terwijl hij in de wachtruimte praat met enkele collega's en een kop koffiedrinkt, fotografeert in de scanstraat de 9,3 mega-elektron-volt scanner dwars door de wanden van de stalen laadbak. De scanner klikt en binnen enkele seconden verschijnen de röntgenfoto's van opzij en van boven op de monitoren van de ervaren beeldschermanalist. De contouren van de kisten met limoenen zijn in negatief duidelijk zichtbaar. Al gauw heeft analist in de gaten dat er iets me de lading niet pluis is. Tussen de kisten ontdekt hij enkele lichter getinte pakjes die op verschillende plaatsen tussen de kisten zichtbaar zijn. "Bing", mompelt hij en hij pakt de telefoon en informeert zijn chef. Die op zijn beurt informeert de Fiscale inlichtingen- en opsporingsdienst, die op haar beurt contact opneemt met het Openbaar Ministerie. De chauffeur krijgt orders om de container tegen de Douane Controle Loods te zetten en af te koppelen.

Onder het toeziend oog van twee douanebeambten wordt de lading limoenen gelost en op vorkheftrucs terzijde gezet. Als gauw hebben ze de in bruin tape gewikkelde blokken tussen de kisten gevonden en die worden veiliggesteld. De twee douaniers hebben onderwijl gezelschap gekregen van rechercheurs van het hit en run containerteam, een samenwerkingsverband tussen Douane, FIOD-ECD en Zeehavenpolitie Rotterdam. In overleg met het OM neemt hit en run de regie overgenomen. Het OM is benieuwd wie die afnemer is en wil de volledige smokkelorganisatie oprollen. De limoenen worden weer in de container gezet en men laat de handel transporteren naar de geadresseerde. Daar worden een 57-jarige man uit Kesteren, een 65-jarige man uit Rhoon, een 28-jarige man zonder vaste woon of verblijfplaats en een 67-jarige en een 58-jarige Rotterdammer als verdachte vastgenomen. Een 61-jarige man uit 's Gravendeel is onderwijl in afwachting van het onderzoek vrijgelaten. Hij blijft wel verdachte in deze zaak.

De kostbare blokken coke met een gezamenlijke waarde van 16 miljoen euro worden dezelfde dag onder escorte van het hit-and-run Cargoteam (HARC of "Team") naar de afvalverwerker gebracht, waar ze in blauwe zakken tussen het andere afval worden fijngemalen. En dan naar de verbrandingsoven waar de coke letterlijk in rook opgaat.

Opsporingsdiensten en havenbedrijfsleven slaan handen ineen bij tegengaan drugssmokkel want de smokkel van drugs via de Rotterdamse haven tast de integriteit en het imago van de haven aan, en kan gevaarlijk zijn voor mensen die in de haven en transportsector werken. Met het bedrijfsleven zijn opsporingsdiensten bezig risico's in kaart te brengen, de bewustwording te vergroten en opsporing te intensiveren. Daartoe wordt samengewerkt in het programma Integere Haven. Het eerste doel van het programma is het terugdringen van de zogenoemde rip-off partijen, drugs die bij een reguliere lading worden "bijgepakt". De laatste jaren is een stijging van dergelijke vangsten geconstateerd.

In het Arrondissementsparket Rotterdam wordt in een de eerste elf maanden van 2013 liefst 4052 kilo cocaïne onderschept.

Het Team heeft woensdag 16 januari in een container met zink 220 kilo cocaïne gevonden. Het zink was afkomstig uit Peru. De cocaïne zat erbij gepakt in sporttassen en plastic zakken.

Het Team is op 29 januari een onderzoek begonnen naar de mensen achter de smokkel van drie partijen cocaïne die in containers worden gevonden. Het gaat in totaal om 177 kilo die in koelcontainers zijn verstopt. Er zijn drie mannen aangehouden.

Het Team Rotterdam heeft zaterdagmiddag 5 oktober in een container op de Maasvlakte 50 kilo cocaïne gevonden.
De cocaïne zat in twee sporttassen tussen in de Verenigde Staten geladen metalen computerkasten.
Bij en in een loods in Weesp zijn woensdagmorgen 16 oktober vier mannen aangehouden die ervan verdacht worden ruim 1033 kilo cocaïne naar Nederland te hebben gesmokkeld. De cocaïne werd maandag ontdekt in dozen met bananen in de haven van Vlissingen.
Bij een houthandel in de gemeente Zederik is vrijdagochtend 8 november 120 kilo cocaïne in een container gevonden dat in 122 pakketten in drie sporttassen in de container zat.
Er is een goed samenwerkingsverband tussen de haven van Rotterdam en Antwerpen. Begin oktober 2012 nadert het containerschip uit Ecuador de haven van Antwerpen na het vallen de duisternis. Op de brug ontvouwt zich voor de loods, terzijde gestaan door de kapitein, een toverachtig nachtgezicht. Het wriemelt en fonkelt van de lichtjes in het silhouet van de stad, waarbij de kerktorens zich scherp aftekenen tegen de grijze regenwolken. Slank en rank als waarschuwende vingers naar de kapitein, die deze hint van boven niet onderkent. De ervaren schipper heeft namelijk geen idee dat tussen de grote partij bananen, die zich in een van de containers bevindt, cocaïne verstopt zit. De container is bedoeld voor een firma in het Nederlandse Zoetermeer en wordt door de douane ongecontroleerd doorgelaten. Vreemd want normaal gesproken wordt zo'n container gescand en de douane zet daarbij drugshonden in op schepen die uit risicogebieden afkomstig zijn. Ecuador is zo'n risicogebied. Maar wegens het enorme personeelstekort bij de dienst en door het omkopen van beambten lukt het regelmatig om zo'n container door de controle te sluizen. De douane komt de lading cocaïne op het spoor via documenten die gevonden zijn bij de corrupte douanier, tegen wie al enige tijd verdenking bestaat.
Op donderdag 4 oktober 2012 worden er drie mensen opgepakt, waaronder Tim Deelstra, een 31-jarige havendouanier afkomstig uit Stabroek, maar die woont en werkt in Antwerpen. Deze douanier zou de containers met harddrugs tegen betaling ongecontroleerd hebben doorgelaten. Uit onderzoek blijkt dat hij ook containers van een bepaald expeditiekantoor telkens ongecontroleerd laat vertrekken. Deelen verdient ongeveer 1500 euro per maand bij de Belgische douane maar logeert maanden in de Ambassador Suite van het Radisson Blue Hotel in Antwerpen. Daarna verhuist hij naar een duur appartement, vol exclusieve designmeubelen, waar hij met de 27-jarige Hongaarse stripteasedanseres Dóra Horváth gaat samenwonen. Ook Dóra wordt bij zijn arrestatie in de

boeien geslagen, maar ze beweert zo slecht Nederlands te verstaan dat ze geen idee heeft wat Tim allemaal bekokstoofd. Er vindt een huiszoeking plaats in Deelstra's woon- en werkplaats. Door de politie wordt vastgesteld dat hij een levensstijl heeft die hij moeilijk kan verantwoorden met zijn normale inkomen van douanier. Zo worden enkele peperdure horloges, maar ook luxewagens als Bentleys, Porsches en BMW's in beslag genomen. Ook wordt de 35-jarige Anthony Van Der List gearresteerd, uitbater van 't Vervolg en Den Doedelzak, twee bekende Antwerpse studentencafés.
Na de arrestatie scant de Douane & Accijnzen in de Antwerpse haven de container uit Ecuador die Deelstra heeft doorgelaten De douane ontdekt liefst 8032 kilo cocaïne tussen de dozen bananen. Er wordt ruim 7800 kilo door de douane geconfisqueerd en de container wordt vrijgegeven voor transport. Met de Nederlandse autoriteiten wordt een plan opgezet om de bende die hiervoor verantwoording draagt te arresteren.
Dan volgt de tocht van de twee mannen in de mistige morgen door de dokken, om de handel op te halen. Het rijden is onzeker, terwijl ze dichter en dichter bij de haventerminal komen. Rechts weten ze het water van de Westerschelde. Zien kunnen ze het niet, want de mist bedekt als een witte deken het water en de kaai. Er steekt een bries op, eerst is het slechts een ademtocht, maar al gauw wordt het sterker. De mist trekt op met grote langwerpige grijze strepen, onder het doorbrekende zonlicht.
Een van de mannen gaat na aankomst het rederijkantoor binnen en verricht de benodigde formaliteiten voordat de mannen met de container de haventerminal mogen verlaten. Verbazend vlug wordt de zaak afgehandeld en de rederij en geeft elektronische een release op kaai. De container met bananen waarin een enorme hoeveelheid cocaïne heeft gezeten, met een straatwaarde van meer dan een half miljard euro, is onderweg naar Nederland. Wat de chauffeur en bijrijder niet in de gaten hebben is dat ze op afstand door twee personenauto's met politie in burger worden gevolgd. Op dinsdagmiddag 2 februari 2013 rijdt de vrachtwagen met de container het Rotterdamse industrieterrein Spaanse Polder op. De politiemannen wachten tot met het uitladen van de container wordt begonnen en dan houden ze de chauffeur, een 46-jarige Belg aan en vier Turkse mannen die de container uitladen. Zij worden vrijdag 5 februari 2012 voorgeleid aan de rechter-commissaris in Rotterdam. De bananen die als deklading van de cocaïne hebben gediend krijgt dierentuin Blijdorp in Rotterdam, daar kunnen de apen de cocaïnevangst mee vieren.
Het onderzoek van de Belgische politie brengt aan het licht dat de verdachten grofweg in twee categorieën kunnen worden opgedeeld. Enerzijds de douanier Deelstra, zijn vriendin en nog een kompaan. Anderzijds verdachten die een beroep te hebben gedaan op de douanier om

cocaïne in te voeren. Over de precieze functie van de douanier wordt voorlopig niet gecommuniceerd, maar volgens justitie is Deelstra geen man die deel uitmaakt van het drugsteam dat op het terreincontroles uitvoert. Bij huiszoekingen in Nederland die in het kader van het onderzoek worden uitgevoerd vindt de politie naast hoeveelheden cocaïne, bivakmutsen, vuurwapens met geluidsdempers, kogelwerende vesten voertuigen en documenten, Dit alles wordt in beslag genomen.
Wanneer Deelstra wordt verhoord sleurt hij heel wat mensen mee in zijn val. Bij het onderzoek wordt een 25-tal verdacht van deelname aan deze drugszaak gearresteerd. Het gerechtelijk onderzoek naar de douanier brengt ook een aantal andere wetsdienaren in opspraak. Op de lijst met verdachten prijken niet alleen drugscriminelen, ook twee andere collega beambten en ook twee politieagenten komen in opspraak, dit omdat ze al te nauwe banden onderhouden met de criminelen. Zo smokkelt een agent van de politie drugsgeld van Tim Deelstra naar Bulgarije en een directeur van Douane vraagt op verzoek van een crimineel adresgegevens op in de databank.
De naam die het meest in het oog springt, is die van Danny Maes, één van de directeuren bij de douane in Antwerpen. Maes wordt in het dossier niet beschuldigd van drugsfeiten, maar wel van schending van zijn beroepsgeheim. Maes zou een liefdesrelatie onderhouden met de Marokkaanse uitbaatster van een bekend café waar veel douaniers komen op het Eilandje in Antwerpen. Die uitbaatster onderhoudt op haar beurt contacten met verschillende onderwereldfiguren. Tijdens het afluisteren van de telefoon van de uitbaatster, ontdekken de rechercheurs dat Maes op vraag van een voortvluchtige crimineel adresgegevens van een 'getuige' heeft opgevraagd in het rijksregister.
Politieagent Luc K. wordt ervan beschuldigd dat hij op verzoek van de vriendin van een van de hoofdverdachten, 100.000 euro drugsgeld naar Bulgarije heeft gebracht. K. gaat niet alleen naar Bulgarije, hij wordt vergezeld door privédetective Jan H. Dit is een gewezen lid van de speciale politie-eenheid POSA. Beiden mannen beweren niet te weten dat ze een groot geldbedrag hebben overgebracht. En dan is er nog Alain Voet, een wijkagent uit Edegem die op vraag van een van de bendelid Vitas D. kentekengegevens heeft opgevraagd. Vitas D. heeft Voet wijs gemaakt dat hij zou uitzoeken of een bepaald kenteken op naam van een vrouw staat die een buitenechtelijke relatie met zijn vader zou hebben. In werkelijkheid heeft Vitas de informatie nodig voor zijn criminele activiteiten. Politieman Alain Voet weet dat hij daarbij in de fout gaat, want tegenover Vitas D. benadrukt hij meermalen dat hij die informatie eigenlijk niet mag geven. Het onderzoek naar het criminele netwerk rond douanier Tim Deelstra dat

verantwoordelijk is voor de smokkel van vele tonnen cocaïne, is zo goed als afgerond. De kamer van inbeschuldigingstelling buigt zich momenteel over de toepassing van de bijzondere opsporingsmethoden in het dossier. De raadkamer laat Deelstra kortgeleden vrij tegen betaling van een borgsom, maar het parket tekent beroep aan tegen die vrijlating.

De verleiding in de haven ligt op de loer en dat geldt ook voor de arbeiders die verantwoordelijk zijn voor het laden en lossen van de schepen. In zijn oudste betekenis wordt de bootwerker in de haven gezien als een hardwerkende sjouwer bij dit werk. De benaming heeft een negatieve klank vanwege de kommervolle sociale omstandigheden in Rotterdam tussen het eind van de 19e en begin 20e eeuw. Grote armoede, weinig werk, veel stakingen die op niets uitlopen, woningen die deze naam nauwelijks mogen dragen en vooral overmatig alcoholgebruik. Tot het laatste wordt de bootwerker vaak gedwongen omdat in of nabij de kroeg het werk wordt verdeeld. Drank is ook een middel om de lange en zware werktijden te doen vergeten. Het is ruw volk en de bootwerker wordt ook altijd in verband gebracht met onbeheerst vloeken en schelden.
Dat imago verdient de bootwerker niet, het is een havenwerker, stuwadoor of stuwer. Iemand die zich bezighoudt met het laden en lossen van (zee)schepen. Als ze binnenboord staan worden ze putgasten genoemd, de mannen die in de put ofwel het ruim werken. Die verplaatsen en stuwen de goederen aan boord van schepen en eventueel op de kade of in loodsen. Buitenboord, in het lichter ofwel binnenvaartschip, halen ze de hijs leeg en stuwen ze de goederen. Als ze dit op de kade doen, dan heten ze afhoekers of walwerkers. Loods werkers stapelen de goederen in een loods. Ze leven in armoede en slechte sociale omstandigheden en is het een wonder dat in de haven veel wordt gestolen. Die mogelijkheid wordt geboden door het voorhanden zijn van grote hoeveelheden van een verscheidenheid aan goederen, gemorste lading, zogenoemde 'spil', en schadepartijen die al dan niet met opzet zijn veroorzaakt. Het 'tonnen draaien' van de stuwers, die per ton betaald worden, bood vroeger een ruime mogelijkheid de zaak te flessen.
De botenbaas praat met zijn chef, de stuurman van een schip met wie hij nauw samenwerkt bij het stuwen van de lading. Hij praat met de onderbaas, de reepgast, die hem aan boord assisteert en met de arbeiders in het ruim, die uiteindelijk het ladingsplan uitvoeren dat de botenbaas in zijn bezit heeft. Verder kijkt de botenbaas in elk ruim van het schip. Hij controleert of de lading volgens plan wordt gestuwd, ziet erop toe dat een zware lading niet op een lichtere terecht komt. Is het niet goed gedaan dat gaat hij als een slavendrijver tekeer. Het is een echte duvelstoejager, die de

stuwers niet als een mens maar als een nummer beschouwen. Er wordt onder hoogspanning gewerkt en verschrikkelijk is het schreeuwen, schelden en vloeken, dat de hele dag doorgaat. Het beeld Stad zonder Hart van Zadkine, wordt vaak op negatieve wijze vergeleken met zo'n botenbaas: “Een grote muil, zijn klauwen staan verkeerd en hij heeft geen hart in zijn donder”. Door zijn manier van werken gebeuren er vaak dodelijke ongelukken. Mag de tonnage van een strop anderhalf zijn dan laat de botenbaas er zomaar twee ton aan hangen.

Zo was de wijze van werken tot enkele decennia terug. Tegenwoordig richt de recherche van de zeehavenpolitie zich op haven gerelateerde criminaliteit die de veiligheid, het belang en de integriteit van de Rotterdamse haven raken. Daarnaast doet de recherche internationaal onderzoek naar criminele organisaties of netwerken inde havens die zich bezighouden met zware, georganiseerde criminaliteit. Dit betreft onder meer drugshandel, (zware) milieucriminaliteit, witwassen, en container- en ladingdiefstallen. Door vervalste vrachtbrieven worden vaak hele containers gestolen. Er wordt zowel nationaal als internationaal samengewerkt met andere opsporingsdiensten zoals de FIOD en douane.

Ook al zijn de vangsten slecht een beperkte hoeveelheid van het totaal aan drugs die in Nederland worden ingevoerd, toch boekt de zeehavenpolitie in samenwerking met de douane goede resultaten. Zo onderschept de Nationale Recherche, op 6 januari 2007 liefst 55 kilo cocaïne. De drugs zijn verborgen in een container met metaalafval afkomstig uit Venezuela. Die kwam enkele dagen daarvoor aan in de haven van Rotterdam. Bij controle van de container treft de douane in twee tassen 52 pakketten met in totaal ongeveer 55 kilo cocaïne aan. In het onderzoek zijn door de Nationale Recherche twee verdachten uit Rotterdam aangehouden. Het gaat om twee mannen van 46 en 41 jaar.

Op 22 oktober 2009 onderschept de nationale recherche samen met de douane 29 kilo cocaïne in de haven van Rotterdam. In de container, die uit Suriname komt en waarin pallets met tegels, zitten ook drie rugtassen vol gepakt met cocaïne. De drugs hebben een waarde van ruim 1,5 miljoen euro. In verband met deze vondst zijn acht mannen aangehouden.

Begin februari 2011 vindt de douane in Rotterdam 57 kilo cocaïne. De drugs zitten in een container met vaten vloeistof. Een medewerker van het bedrijf waar de container wordt gelost vertrouwt de zaak niet en haalt de douane erbij. De pakketten drugs zitten achter de eerste rij in verstopte rugzakken. De drugs zijn in beslag genomen en vernietigd.

Op 28 februari 2012 ontdekt de douane in de Rotterdamse haven twee partijen van totaal meer dan 150 kilo cocaïne. De drugs zitten in sporttassen en hebben een straatwaarde van vijf miljoen euro.

Eén partij was verstopt in een container met ananassen, die uit Panama kwamen. De andere drugsvondst wordt gedaan in een container met pallets parfum uit Curaçao. De cocaïne is inmiddels vernietigd, zo heeft het ministerie van Financiën dinsdag bekendgemaakt.
Op 12 september 2013 is het weer raak. Nu ontdekt de douane in een container in de Rotterdamse haven vier sporttassen met 113 pakketten cocaïne. De met tabak beladen container komt uit de Dominicaanse Republiek en is bestemd voor een bedrijf in het zuiden van het land. Tijdens een reguliere controle stuit de douane op de partij coke. Volgens het Openbaar Ministerie is de ontvanger van de tabak niet bij de smokkel betrokken. Het zou een reguliere zending betreffen, waarbij criminelen de drugs tussen Zuid-Amerika en Rotterdam laten meeliften en het waarschijnlijk in Rotterdam uit de container willen laten halen. De cocaïne met een straatwaarde van ruim 3,5 miljoen euro is inmiddels vernietigd.

Hennepteelt en alles wat daarmee samenhangt

Woonwagenbewoners worden vaak vergeleken met zigeuners, maar die vergelijking gaat niet op. Wat een kamper genoemd wordt is ten eerste iemand van Nederlandse komaf. De geschiedenis van de woonwagenbewoners reikt tot 1850. Dit in tegenstelling tot de zigeuners die een eeuwenlange geschiedenis hebben. Door de manier van leven van de woonwagenbewoners worden ze wel veel vergeleken met de Roma zigeuners.
Omdat er vroeger nogal wat terechte vooroordelen bestonden over zigeuners en nomaden, omdat deze bandieten zouden zijn die niet vies waren van stelen, werden ook de woonwagenbewoners al snel in dat hokje geplaatst. Alles wat rondreisde deugde immers niet. Die mensen zijn asociaal, vies en crimineel, over het algemeen zwartwerkers die geen belasting betalen. Die zich niet aan de wet houden en van de sociale uitkeringen trekken. Wat wel waar is dat een deel ervan de laatste decennia fervente wiettelers zijn.
In 1978 worden de rondtrekkende reizigers gedwongen om in centra te gaan wonen. Deze centra liggen op afgelegen plekken ver van de bewoonde wereld. Hier staan de woonwagens bij elkaar en dit wordt een woonwagenkamp genoemd, vandaar de naam: Kamper. De Nederlandse wietteelt wordt voor een belangrijk deel gedomineerd door woonwagenbewoners. Zoals al vermeld, met het produceren van softdrugs weten sommige kampers jaarlijks miljoenen guldens te verdienen. Meerdere woonwagencentra in ons land zijn uitgegroeid tot een soort criminele vrijstaat, waar het openlijk telen van marihuana en hennep de gewoonste zaak van de wereld is.

In woonwagenkamp De Kievit in Beverwaard wordt in 2004 bij een massale inval door de politie 34 hennepplantages opgerold. Er wordt fraude geconstateerd met uitkeringen, pistolen worden er gevonden net als vijf illegale aftappunten voor stroom. Een klein aantal kampers heeft belangrijke delen van de groothandel in softdrugs in handen. Tot de geruchtmakende drugszaken die verleden jaar voor de rechter kwamen behoren die tegen de Rotterdammer Kobus Lorsé. Onlangs werd de door Justitie als criminele topman bestempelde Rotterdammer Johan Verhoek gearresteerd, eveneens een kamper.

Wat betreft de criminaliteit en verstoring de openbare orde zijn niet onopgemerkt voorbij gegaan. Vanaf het moment dat de kampers zich in de stad vestigen, vaak als handelaar in auto's of beheerder van een autosloperij zijn er problemen met politie en justitie. Een deel van de vroegere en hedendaagse kampers maken van meet af aan deel uit van de lokale penoze en woont nog altijd in één wijk of een klein kamp en vormen voor burgers een no-go-area. Ook criminoloog Bovenkerk wijst, sprekend over de georganiseerde criminaliteit, op het verband tussen georganiseerde misdaad en woonwagenkampen. De kampen zijn vrijplaatsen waar controlerende instanties, waaronder de politie, zich niet wagen zonder duidelijke overmacht.

Hoe kon deze onverkwikkelijke situatie ontstaan?

Afgezien van de zigeuners kende Nederland tot het einde van de negentiende eeuw geen woonwagenbevolking. Die ontstond rond de eeuwwisseling en ontwikkelde zich pas in de loop van de vorige eeuw tot een vrij belangrijke bevolkingsgroep. Het waren mensen die trekkend met een woonwagen aan de kost kwamen als ketellapper, stoelenmatter of scharensliep. Na de oorlog heeft de overheid geprobeerd het rondreizen te ontmoedigen. Eerder werden de kampers in grote centra bijeengebracht. In rapporten van de overheid is tot nu toe met geen woord gerept over criminaliteit onder kampbewoners. Off the record willen politiemensen en ambtenaren van Justitie wel zeggen dat kampers een probleem voor de openbare orde vormen. Maar niemand zal openlijk iets over criminaliteit en kampers durven te beweren, daarvoor zijn ze te bang. Men moet niet vergeten dat dat de criminaliteit van een minderheid van woonwagenbewoners maar al te dikwijls wordt misbruikt om de hele groep te criminaliseren. Maar het is een feit dat kampers in de jaren zestig en zeventig met diefstallen, inbraken en overvallen ontzettend veel geld hebben verdiend. Die criminelen waren bereid dat geld in de ontluikende handel in hasj te investeren.

Op vrijdag 5 oktober 2012 worden bij twee verschillende acties in een loods en een woning op het woonwagenkamp aan het Terbregsehof in Rotterdam

ruim 80 kilo drugs, een vuurwapen en ongeveer 140.000 euro aan contant geld gevonden. Op dat moment waren 14 mensen aanwezig met het verwerken van 70 kilo hennep. Zij zijn allemaal aangehouden. Drie van hen zitten nog vast. De andere elf kregen een boete van 600 euro.
In de nacht van woensdag 10 oktober 2012 wordt opnieuw een inval gedaan in een woning. Daar wordt de 30-jarige bewoner aangehouden op verdenking van drugshandel, wapenbezit en witwassen. Bij de doorzoeking van de woning wordt een vuurwapen, ruim 10 kilo hasj, ruim 5 kilo amfetaminen, hennep en 140.000 euro aan contanten gevonden. Deze man wordt vrijdagmiddag voorgeleid aan de rechter-commissaris. Op aanwijzingen van de FIOD zijn in de woning ook waardevolle zaken in beslag genomen die de man kijkend naar zijn inkomen niet kan betalen. Het gaat om een auto, motor, dure flatscreens en nog duurdere meubelen.
Op 14 mei 2013, bij een gezamenlijke actie van de politie op woonwagenkampen in Rotterdam en Den Haag worden in totaal zijn vijf mannen en een vrouw aangehouden. Deze worden onder meer verdacht van drugshandel, witwassen en deelname aan een criminele organisatie. De aangehouden verdachten zijn vier mannen van 31, 36, 56 en 61 jaar oud uit Rotterdam, een 36-jarige Rotterdamse en een 37-jarige man uit Amsterdam. De politie heeft onder meer 2,5 miljoen aan contant geld, negentien dure auto's, een jetski en drie vuurwapens in beslag genomen. De personen zijn gearresteerd op verdenking van het op grote schaal exploiteren van wietkwekerijen. Zij zouden volgens justitie bij het bedrijf PG Worldwide in Zoetermeer producten hebben afgenomen die bestemd waren voor de kwekerijen. Het bedrijf in Zoetermeer wordt ook verdacht, want het stond ingeschreven als handelaar van producten in de agrarische sector. In de praktijk bleek het volgens de politie te gaan om een growshop leverancier. De afgelopen twee jaar zijn 33 wietkwekerijen opgerold waarvan het vermoeden bestaat dat ze door de organisatie werden geëxploiteerd. Drie van de aangehouden mannen worden verdacht van het organiseren van wiettransporten naar Engeland. Met de illegale handel zouden de verdachten miljoenen euro's hebben verdiend. De Rotterdamse politie werd bij de doorzoekingen geassisteerd door Defensie. Die brachten speciale apparatuur mee, waarmee ze door muren konden kijken om bijvoorbeeld verborgen ruimtes te ontdekken. In Moerdijk werd een ondergrondse hennepkwekerij gevonden.
Ook wordt er in Rotterdam in appartementen of op zolders als lucratieve maar verboden bijverdienste aan hennepteelt gedaan.
Bijvoorbeeld in Spangen, daar loopt de corpulente officier van Justitie de smalle, kale trap op naar boven. Op de gang van de eerste etage rolt een bal, die hij per ongeluk wegschopt. Een pop met maar één arm staart hem

met heldere, lichtblauwe ogen aan, vanaf een schoenendoos die op een kast staat. Alles straalt hier armoede uit. Zwaar ademend volgt hij Hans, het ervaren lid van het hennepteam van de politie die een volgende trap op gaat. Hij schrikt van het piepende geluid wanneer zijn voorganger op een rubberen poppetje trapt die op de trap ligt.
De tussenwoning in de Toussaintstraat is krap en het trappenhuis evenzo. Zonder veel aan te raken klimt het duo naar de tweede etage, voorzichtig, want eventuele sporen willen ze door achteloosheid niet onbruikbaar maken. Er hangt hier de zware, penetrante lucht en ook de warmte geeft duidelijk aan dat hier hennep verbouwd wordt. Dit moet zijn achter het plastic gordijn dat de ruimte van de tweede etage afschermt.
Hans schuift in het midden de dikke lagen plastic uit elkaar en daarachter ligt op een oppervlakte van zo'n twintig vierkante meter een vakkundig opgezette hennepkwekerij. De stervormige hennepplanten met de fraaie smalle bladeren staan er gezond bij.
“Het doet me aan de jungle denken,” zegt de officier, die tijdens de rit naar Spangen aan Hans heeft verteld dat hij die zomer in Indonesië is geweest. “De felle groene bladeren en de hoge temperatuur geven echt het sfeertje van Borneo weer.”
“Dan maar even goed opletten dat we geen orangutans zien,” grapt Hans, die naar de toppen van de planten kijkt welke bijna de warme lampen raken die erboven hangen.
De officier wijst naar enkele zakken oude potgrond waarin nog wortelresten zitten.
“Ze hebben hier al eerder geoogst.”
Hans knikt. “Ja, dat denk ik ook. Jammer dat hier geen lege jerrycans van voedingsstof staan, dat zijn dan de stille getuigen van eerdere oogsten. Hij maakt enkele foto's voor zijn proces-verbaal, al weet hij dat de technische recherche wel ondersteunend forensisch onderzoek zal doen.
Nadat Hans op het bureau is, begint hij aan het proces verbaal. Terwijl hij bezig is achter de computer denkt hij aan de ellende die hun ontdekking heeft veroorzaakt.
In de huurwoning, waarin de hennepkwekerij is gevestigd, woont een gezin met twee kinderen. De man en de vrouw zijn die morgen gearresteerd en een 3-jarig jongetje en een 5-jarig meisje zijn door de politie ondergebracht bij Jeugdzorg.
Hij was erbij geweest toen ze die morgen de woning binnenvielen. Het was erg vroeg en ze troffen een hevig geschrokken moeder aan, die twee kleine kinderen rustig probeerde te houden toen er plotseling zoveel agenten tegelijk de trap opstormden. Met grote ogen en huilend van schrik verscholen de kleintjes zich achter hun moeder.

“Waar is je man?”
“Die is er niet.”
“Waar is hij dan?”
“Dat weet ik niet, maar ik bel hem wel even.”
Volledig overstuur belde ze hem, met deze overval had ze duidelijk geen rekening gehouden.
“Je zei dat het geen kwaad kon,” mopperde ze tegen haar man toen die na enkele minuten arriveerde.
“Ach, Je kon toch niet rondkomen en wilde wat extra geld. Nou dat is dan misgegaan,” antwoorde hij flegmatiek. “Deze mannen vangen een goed loon om arme werkloze sloebers op te pakken, die wat bij willen verdienen.” De man had zich naar Hans en zijn collega's omgedraaid. “Ik durf te wedden dat jullie vroeger zelf ook wel een joint hebben gerookt.”
“Ja, maar niet verbouwd” merkte één van zijn collega's te bijdehand op.
“Helen is net zo erg als stelen,” was de reactie van de man.
Nu Hans erover nadacht kon hij niet anders dan erkennen dat de man gelijk had. Hijzelf had vroeger ook weleens een joint gerookt en een pilletje geslikt.
Terwijl hij verder tikte dacht hij aan de misère die de ouders en de kinderen nu moesten doormaken. Hij wist dat, wanneer een hennepkwekerij werd aangetroffen, hierachter meestal een criminele organisatie zat. In dit geval was het gewoon een armlastig gezin dat met hulp van die criminelen een hennepkwekerij had opgezet om er wat geld aan verdienen. Wat zulke mensen zich vaak niet realiseren is dat ze de katvangers zijn als het misloopt, terwijl de criminelen buiten schot blijven.
Ze waren deze kwekerij op het spoor gekomen door melding van een familielid die ruzie heeft met haar zwager, van het bestaan afwist en op deze manier wraak nam.
Volgens de officier van Justitie zijn er in Spangen geen of slecht heel weinig kwekerijen, maar Hans vermoedt dat de echte Rotterdammers elkaar niet verlinken en solidair zijn met elkaar. Hij had op het bureau gehoord dat uitkeringsinstanties, de belastingdienst, leerplichtambtenaren, bouw- en woningtoezicht en andere gemeentelijke diensten in Spangen actief waren. Dat er besloten was een Taskforce Spangen in te schakelen en gezamenlijk op te treden om eventuele hennepkwekerijen op het spoor te komen. Er was zelfs een plan om onbemande verkenningsvliegtuigjes, Ravens genaamd, uit te rusten met speciale warmtebeeldcamera’s en vast te leggen in welke woningen de temperatuur hoger was dan in andere is. Een hotspot-meting, die gecombineerd met informatie over ongebruikelijk elektriciteitsverbruik van netbeheer Eneco een indicatie kon geven waar wel eens een hennepkwekerij zou kunnen zijn.

Van een medewerker van de Eneco hoorde Hans dat het een extreem gevaarlijke situatie was in het huis. De man had hem uitgelegd dat er twee kabels om de zekering heen waren doorgetrokken. Een normale zekering in een stoppenkast is 25 Ampère; gaat het mis, dan slaat de stop door. Maar nu de kabels buiten de zekering om gaan heb je alleen de zekeringen op straat, die zijn 160 Ampère. Als er boven brand uitbreekt kun je blussen wat je wilt, maar de kabels blijven vonken, die krijg je niet uit. Gelukkig zie je zo'n situatie als in deze meterkast niet vaak. Brandgevaar is levensgroot aanwezig, want volwassen planten groeien tot aan de warme lampen.
Omdat Hans zich aangesproken heeft gevoeld omdat hij vroeger regelmatig met zijn vrienden joints heeft gerookt is hij nieuwsgierig te weten hoe dit afloopt en hij houdt de rechtszaak in de gaten. De Rechter veroordeelt de man tot een taakstraf van 120 uur en drie maanden voorwaardelijke celstraf voor een opium gerelateerd misdrijf.
De risico's die particulieren en professionele henneptelers nemen is het illegaal bevoorraden van de coffeeshop. Dat is in Nederland een van oorsprong illegaal openlijk verkooppunt van cannabis. Een goede cappuccino of espresso kun je er vaak niet bestellen. Alcohol mag er sinds 2007 niet meer worden verkocht. Naast de functie van winkel heeft een coffeeshop ook de functie van ontmoetings- en ontspanningsruimte en gebruiksruimte voor cannabis. Vroeger werd de term coffeeshop ook gebruikt voor een koffiehuis of dag café. Hoewel de handel in cannabisproducten officieel is verboden volgens de Opiumwet, wordt deze tegenwoordig gedoogd. Dit komt erop neer dat een gevestigde coffeeshop door justitie met rust wordt gelaten als deze als deze geen reclame maakt; geen harddrugs verkoopt maar alleen softdrugs, geen overlast veroorzaakt; geen jongeren toelaat: voor klanten geldt een minimumleeftijd van 18 jaar en geen grote hoeveelheden verkoopt of in voorraad heeft. Een coffeeshop mag maximaal vijf gram per dag per persoon verkopen en de shop. mag maximaal 500 gram in voorraad hebben. Het niet naleven van deze regels zorgt vaak voor tijdelijke of definitieve sluiting van de coffeeshop. Het vreemde feit doet zich voor dat de coffeeshophouder de marihuana wel mag verkopen maar dat het inkopen is verboden. Dit is nog steeds illegaal maar niet kan worden aangepakt zolang deze niet ontdekt wordt.
Je hebt vele soorten Cannabis, de meest gangbare zijn: ·Nederwiet: benaming voor in Nederland in kassen gekweekte marihuana (kaswiet). Afgeleid van Northern lights, een in Californië ontwikkelde cannabisplant met een gemiddeld THC-gehalte tot wel 15%. Ingevoerd naar Nederland in de jaren zestig. Nederwiet wordt ook als benaming gebruikt voor buitenwiet, die onder de zomerzon wordt gekweekt. Deze wiet is meestal minder sterk en minder compact. Een eigenschap van de nederwietplant is

dat deze vroeg bloeit (eind september) en hierdoor geschikt is voor het Nederlandse klimaat.
Skunk: een in Nederland gekweekte cannabisvariëteit.
Haze: Sterke, kruidige smaak en geur. Zeer hoog THC-gehalte. Soorten: silver haze, purple haze, lemon haze, amnesia haze, cheese, Boeddha haze.
Amnesia haze: zeer populair onder de "haze-liefhebbers", iets zuurder maar lijkt erg op de super silver haze.
White widow: white widow is de eerste van de THC-rijke witte soorten. White widow is zeer populair en in vele coffeeshops te vinden. White widow is een kruising tussen een Indiase indica en een Braziliaanse sativa.
Power plant: een zeer populaire soort, die in Nederland voornamelijk in stek te verkrijgen is. Dit is zonder meer een van de vaakst gekweekte soorten in Nederland, omdat het een zeer sterke plant en makkelijke soort is die toch een "lage" struik bezorgt aan de gebruiker.
K2: Bekende nederwietsoort, populair in Nederland en België, wordt vooral gebruikt voor massaproducties.
Kush, Thai of Thai-stick, een tropische wiet die een relatief laag THC-gehalte heeft. Een originele Thaistick is letterlijk een dun stokje met een wiet top eromheen gedraaid. De Thai-wiet is van zichzelf zo plakkerig dat die gewoon om het stokje blijft zitten, dus zonder draadje of lijm.
Gruis: overblijfselen van blaadjes en takjes in een zak.
De meest gangbare soorten Hasjiesj zijn: Afghaan: een zuiver soort donkerbruine hasj die in de jaren zeventig en tachtig van de twintigste eeuw in Nederland populair was. Productiegebied bij uitstek: het noorden van Afghanistan, in de omgeving van Mazar-e-Sharif en Balkh. Die productie is vergelijkbaar met skuff.
Libanon: een zeer potente gelige hasj die eveneens in de jaren zeventig zeer populair was, maar van een dergelijke superieure kwaliteit, dat deze niet meer voor de export naar West-Europa beschikbaar was omdat gefortuneerden uit de Golfstaten de voorkeur gaven aan deze hasjiesj en de voorraden voor zich bestemden. Productiegebied: de Bekavallei.
Nepal: zeer sterke en bewerkelijke 'zwarte' hasjiesj. Vroeger vaak hand gerold, tegenwoordig vaak gezeefd als Marokko. Bij veel mensen 'prikt' deze hasj in de keel.
Maroc: onderverdeeld in zero, zero Zero, primera, ketama, sputnik, en vele andere soorten. Je moet deze hasjsoort roken om de kwaliteit te kennen, aangezien je het verschil niet kunt zien.
Ice-O-Lator: een heel pure, olieachtige, licht kleurige hasj. Deze hasj wordt gemaakt door bevroren wiet/knipafval enkele minuten in een emmer met koud water en ijs door elkaar te mixen. De harskristallen vallen vervolgens door de grove zeefzak zodat alleen de puurste harskristallen achterblijven

op de fijnmazige zeef, het bladgroen blijft achter in de grove zeef de zogenaamde eerste zeef. Wordt ook wel bubbelhasj of ijshasjgenoemd, maar meestal gewoon afgekort tot "ice".
Skuff: knipafval, vaak van binnenwiet, wordt bevroren en daarna worden de THC-kristallen eruit gezeefd.
Wietolie: De THC wordt met behulp van een vloeistof met een laag kookpunt (Butaan, Ether, Alcohol) uit wiet(afval) geëxtraheerd.
Charas: hand gerolde hasj uit India.
Casablanca: is een zeer sterke hasjsoort, die afkomstig is uit Marokko. Het wordt ook wel in Nederland geproduceerd.

De bekendste coffeeshopstraat in onze stad is de Nieuwe Binnenweg.
Op 21 jul. 2004 gaat Coffeeshop Sensi Café aan de Nieuwe Binnenweg voor zes maanden dicht. Bij een controle werd een minderjarige aangetroffen. Sinds februari 2004 is het Rotterdamse coffeeshopbeleid aangescherpt. Als een minderjarige persoon aanwezig is wordt meteen overgegaan tot sluiting. Er wordt dus niet meer eerst gewaarschuwd. Maar nu zit Coffeeshop Nemo daar op de Nieuwe Binnenweg 181 en het veranderde interieur toont nog wel de sfeer van het onderwater aquarium.
Greenhouse aan de Nieuwe Binnenweg 154. Deze shop maakt deel uit van een keten waarvan ook Reefer en De Poel deel uitmaken. Op last van de burgemeester is op 22 juni 2004 coffeeshop Reefer, aan de Oppert, voor een periode van een jaar gesloten. Dit, omdat er op 14 april 2004 bij de coffeeshop een minderjarige is aangetroffen aan wie in de coffeeshop softdrugs zijn verkocht. De eigenaar van de Reefer moest al eerder één van zijn andere coffeeshops sluiten. De Poel aan de Eendrachtsweg in Rotterdam moest voor een half jaar dicht, ook wegens de verkoop van softdrugs aan minderjarigen. Op 1 juni 2009 moet zowel Greenhouse als de Poel hun deuren sluiten, de laatste zou zijn overgenomen door de eigenaar van de Lachende Paus. Dat is jammer, de Greenhouse was nou net een van de betere shops op de Binnenweg.
Desiree aan de Nieuwe Binnenweg 148, is een van de langst bestaande coffeeshops op de Binnenweg. Vroeger was er altijd luid bonkende Housemuziek, het was er ruim, je kon er poolen en tafelvoetballen. Tegenwoordig zijn die ingrediënten nog wel aanwezig maar het is blijkbaar overgenomen door Oost-Europeanen, die wel willen verkopen maar niet ter zake kundig zijn.
Sky High aan de Nieuwe Binnenweg 59. Ruime shop met één loket en bar, men wordt er snel bediend want de weed is voorverpakt. In deze shop kan je wel nog blowen, er is van een rookruimte voorzien. Er staan 3 soorten weed op de lijst: White Widow, Bubblegum en Amnesia Haze. Enkele jaren

geleden kocht ik hier af en toe White Widow voor zo'n 6 euro per gram, en dat deed de Witte Weduwe eer aan. De geur, smaak, kleur, structuur en kracht: echte White Widow. Geen twijfel mogelijk. Maar wat men nu krijgt. Het is een schande dat ze de White Widow hebben laten devalueren tot een bruinzwarte toverkol. Wat ze nu verkopen ziet donkerder is meer bruin dan groen en het smaakt naar alles, behalve naar Witte Weduwe.
Coffeeshop Bob Marley aan de Nieuwe Binnenweg 403/A. Een shop die goede kwaliteit wiet levert. Value for money, wat betreft kwantiteit en kwaliteit. Iedere klant krijgt vloei en tip, maakt niet uit wat je koopt. Zelf haal ik altijd bubblegum bij Bob.
Coffeeshop Pluto aan de Nieuwe Binnenweg 54 is een gecombineerde head en coffeeshop. Men kan er dus naast wiet of hasj, ook vloei, bongs, zaadjes rookgereedschap en zaken voor het opslaan, bereiden en consumeren van onze kruidige vriendjes. Van klassieke waterpijpen tot de bescheiden skin tot high tech vaporizers. Voor wat betreft weed staan er verschillende soorten op de lijst, met name: Purple Power voor 7.5 euro, Bubblegum voor 8 euro en Amnesia Haze voor 10 euro en enkele buitenweedjes van rond de 5 euro. U ziet wat u krijgt want de weed wordt afgewogen waar u bijstaat.
Coffeeshop de Lachende Paus aan de Nieuwe Binnenweg 139a, is een gecombineerde head- en coffeeshop Dit is wel de meest vreemde shop van de Nieuwe Binnenweg. Voor de ingang zie je een groot kruis. Voor de shop staat een man, gekleed in een monnikenpak die je vraagt je te legitimeren. De shop heeft de oude wat geheimzinnige stijl en voor de wiet moet je naar achter. De weedkeus is daar enorm.

Van eerzaam meisje tot prostituee

Voor iedereen in Rotterdam en zeker in Crooswijk, is het in de jaren na de oorlog een kwestie van overleven. Het opbouwen van het door bommen geruïneerde centrum komt langzaam op gang. Het opstarten van de werkgelegenheid heeft heel wat tijd nodig en het is armoede ten top in onze havenstad. De jeugd, zowel de meiden als de jongens, gaan zo gauw zij veertien jaar zijn, vanuit de vijfde klas aan de slag. Meisjes gaan bij Jamin werken of naar wafelfabriek de Maasstad en de jongens belanden veelal als loopjongen bij een slager of drogist. Het loon is, veelal laag, die ligt tussen de veertien en achttien gulden per week van minimaal achtenveertig uur werken.
Nelleke van Straten meldt zich in de meidagen van 1950 aan bij Jamin en ze kan meteen beginnen. 's Ochtends moet ze het loodje met haar nummer pakken, zodat de loonadministratie weet dat ze aanwezig is en als ze weggaat, hangt ze het loodje weer terug.
Nelleke begint in de bakkerij, waar ze de platen uit de oven haalt.

De mannen daar spreken gewoon de hele dag met haar en soms dolt Jaap Jansen met haar, een zwartharige knul met stekeltjes en mooie bruine ogen. Hij praat netjes en ze vindt hem leuk en lief. Blozend reageert ze op zijn vrijmoedige flirt. De chef heeft al gauw in de gaten dat Nelleke van toeten nog blazen weet.
Op een dag zegt hij, wanneer Jaap weer met haar dolt en avances maakt: "Nelleke, ga jij maar op de chocoladekamer werken."
De chocolade wordt ergens anders gemaakt en wordt via een lange buis naar de gietmachine gevoerd, waar Nelleke aan een tafel wordt gezet. Daar moet ze de chocolade in vormen gieten. De chef die over de afdeling gaat, keurt de chocola om te kijken of die goed is. Bijvoorbeeld voor de chocoladeletters voor Sinterklaas, waar ze al in september mee beginnen.
In februari is Nelleke jarig en als cadeau mag ze op dansles, bij goede vrienden van haar ouders. Die zijn eigenaar van dansschool Spes Bona op het Breeplein op Zuid. Daar leert ze de Wals, de Engelse Wals, de Duitse Polka, de Mazurka en de Valeta. Het blonde meisje houdt van dansen en zingen, ze is levenslustig en gaat al huppelend door het leven.
Nelleke is een zoetekauw en op een dag wordt ze aan de kersenbonbons gezet. Door het snoepen is ze de eerste dagen tegen vijf uur lekker teut. Dan gaan haar herinnering vaak naar jolige Jaap, zoals ze hem in gedachten noemt. Met de meisjes van Jamin kan ze goed opschieten. Die uit Crooswijk komen kent ze bijna allemaal, maar ook van die uit Overmaas kent ze wel enkele.
Op zaterdagen gaan ze gezamenlijk en gearmd naar de stad waar ze een Hoogstraatje pikken. Daarna dansen of wat drinken bij Boneski, Habanera of de Cascade. Soms loopt het weleens uit de hand en krijgen twee meiden onderling fors ruzie, meestal door jaloezie over jongens.
Nelleke geniet van het leven en heeft het leuk bij Jamin waar ze nu vijf jaar werkt en bijna aan niets ontbreekt het haar. Maar tijdens de pauzes hoort ze opwindende verhalen over een meisje die verliefd is op Wim uit de Rubroekstraat en een ander op Koos uit de Pleretstraat. Nelleke is ook verliefd op Jaap, maar dan in stilte. Sinds de dagen dat hij met haar dolde heeft ze hem niet meer gezien. Wanneer ze op een dag bij de poort een man van de bakkerij ziet en vraagt waar Jaap is gebleven, zegt hij met wat twijfel in zijn ogen: "Jaap werkt nu in de haven, Waarom?"
"Oh, niks bijzonders, zomaar," antwoordt Nelleke, die daarop snel door loopt.
Tot op die zondagmiddag in juli wanneer ze naar de ijskar van Venetia bij het bos gaat om een ijsje te kopen. De ijscoman staat niet bij zijn kar, ze ziet hem in zijn korte witte jasje bij een boom staan plassen. Zijn gulp dichtdoende haast hij zich naar zijn wagen terug.

“Goedemiddag juffrouw,” zegt hij en in één adem door “Wat mag het zijn?”
Ze vestigt haar blauwe ogen op zijn handen. “Moet jij je handen niet wassen?”
Voordat hij antwoord kan geven hoort ze zacht in haar oor: “Dag Nelleke.”
Ze voelt een hand op haar arm en wanneer ze zich omdraait kijkt ze in het lachende gezicht van Jaap. Haar hart slaat over van de zenuwen.
“Wat voor ijs mag ik je aanbieden Nelleke, room, karamel of chocolade?” vraagt hij in plaats van de ijscoman.
“Niks, Jaap. Die viezerik heeft staan pissen, heeft zijn handen niet gewassen dus van hem wil ik geen ijsje.”
De ijscoman veegt zijn handen af aan zijn jasje, staart haar woedend aan en opent zijn mond om wat te zeggen, wanneer Jaap haar meetrekt.
“Dan lopen we samen gezellig naar ijssalon Capri, in de Karel Door. Die heeft heerlijk ijs en ook kranen om hun handen te wassen.”
Haar arm trilt en ze voelt een kriebel in haar buik bij zijn aanraking.
Stil loopt ze naast hem over de Boezemsingel en zo'n kwebbel als ze normaal is, zo zwijgzaam is ze nu.
“Ga je op zondagmiddag altijd naar het Bos?” vraagt Jaap.
“Ja, als het mooi weer is wel, meestal samen met Mimi, mijn zusje. Nu wilde ik alleen maar een ijsje eten.”
Hij knikt. “Meestal ga ik zondagsmiddags ook naar het bos, ik heb je daar nooit gezien.”
Even is het stil, dan vraagt hij: “Vind je het leuk bij Jamin?”
“Jawel, met de meisjes kan ik goed opschieten, we lachen daar wat af.”
Jaap grijnst. “Ik vond het ook leuk op de bakkerij. Alleen jou miste ik wel.”
“Dat zal wel”, ze kijkt omhoog om te zien of hij het meent. “Wat doe jij nu dan?”
“Ik ben stuwer in de haven.”
“Leuk werk?”
“Het is zwaar, maar het betaald goed.”
Zo begint hun verkering en iedere zondagmiddag zien Jaap en Nelleke elkaar in het bos.
Het meisje is dolverliefd op haar sterke minnaar. Daar geven ze elkaar voor het eerst een zoen, daar vrijen ze samen in de struiken achter het pannenkoekenhuis, en daar geven ze zich helemaal over aan de liefde.
Het is november en Nelleke zit achter de machine, ze voelt zich misselijk. Ik ben vast zwanger denkt ze en bij die gedachte trekt een vreemde rilling door haar lichaam. Ze weet niet of ze lachen, moet of huilen. Die zondagmiddag vertelt ze Jaap dat ze zich zo misselijk voelt en dat de rode vlag niet heeft gewapperd.
Geschrokken kijkt hij haar aan.

“Nelleke, er is toch niets aan het snotje?”
“Ik weet het niet Jaap”. Ze kijkt hem aan. “Zou je het erg vinden dan?”
Maar Jaap blijft aandringen; hij wil weten wanneer ze voor het laatst ongesteld was. Wie ze heeft gezegd dat ze een relatie hebben en dat ze “Godverdomme beter uit had moeten kijken. Je weet toch dat ik getrouwd ben?”
Het is alsof Nelleke een klap midden in haar gezicht krijgt.
“Ben je getrouwd?” stottert ze. “Heb je al een vrouw?”
“Ja, natuurlijk heb ik een vrouw en twee kinderen ook. Nou, het is afgelopen tussen ons. Ik zou maar een engeltjesmaker zoeken. Misschien kan die het voor je oplossen.”
Haar prins blijkt een schooier en dat vervult Nelleke met razend verdriet. Ze wordt ontslagen bij Jamin, haar ouders zetten haar op straat en Nelleke krijgt een mooie dochter, die haar door de kinderbescherming wordt afgenomen. Het meisje van Jamin, dat een beetje teut werd van de kersenbonbons, komt terecht in een dure club, waar ze piccolootje drinkt van mannen waar ze niets voor voelt.

Ik ontmoet Nelleke vele jaren later in White’s, de seksclub van de Vlaamse Jean-Paul met zijn zus Christine. Die heeft zijn zondige huis naast Willem Donker, de uitgever, op de hoek van de Westzeedijk en het Koningin Emmaplein.
De Nelleke van Jamin zit aan de bar mooi te zijn. De veertigjarige vrouw heeft nu een dochtertje van twintig, een prachtig figuur en lang zwart haar met grijsblauwe ogen. Ik had op Crooswijk al gehoord dat ze getrouwd was en na drie jaar weer van de vent af was gegaan. De man sloeg haar en was aan de drugs. Dat is Nelleke in a nutshell. Ik ga naast haar zitten en vraag of ze wat wil drinken.
“Mag het een Magrietje zijn?”
“Ja hoor, dat mag.”
De blonde bar lady, met de uitpuilende borsten heeft het gehoord en gaat handig te werk. Even later wordt het glas whisky voor mij en het kristalen glas op ranke voet voor haar neergezet.
Nelleke heft de Margarita op en proost met een glimlach op de liefde. Het is iets waar ze zelf waarschijnlijk niet in gelooft.
Ook als is de cirkel zout zichtbaar op de rand van het glas en het schijfje citroen in de kelk echt, wat erin zit zal wel gekleurd water zijn. Maar het zal mij een zorg zijn of er tequila in is geschonken of gewoon water. Ik mag toch niet verwachten dat hier alles alcohol is, anders zit Nelleke op het eind van de avond ladderzat aan de bar.

De Crooswijkse is haar milieu ontgroeit en kletst geanimeerd over vroeger. Ik vertel haar over enkele belevenissen die ik tijdens mijn reizen heb meegemaakt. Ze lacht klaterend met een beroepsijver die bijna echt aandoet.
In de buurt heb ik gehoord dat ze na Jamin, als jonge moeder is gaan studeren en ik vraag ernaar.
“Antropologie,” zegt ze, verbaasd door de interesse die ik in haar toon.
“Is daar nog wat in te verdienen?”
“Nee, anders zat ik hier niet.”
Wanneer ze in de gaten krijgt dat ik niet voldoe aan wat ze als haar beroepsmatige plicht acht, merk ik dat ze een take-off voorbereid. Dat komt door een grijze heer die ook aan de bar is neergestreken en haar al enkele keren nadrukkelijk heeft aangekeken.
“Sorry Albert, Jean-Paul heeft me een seintje gegeven. Ik moet verkassen.”
“Blijf zitten, drink nog wat. Je zult er geen spijt van hebben.”
“Je hebt geen idee wat mijn spijt kost.”
Ik denk aan het budget wat ik als research heb uitgetrokken.
“Tweehonderd als je blijft zitten en spijt als je verkast.”
De blonde achter de bar, die het hoort, kijkt afgunstig naar Nelleke.
“Waar wil je over praten?”
“Ik heb gezien dat Jop Pannekoek een film over je heeft gemaakt. Daarin vertel je dat de historie van de prostitutie in Rotterdam je interesse heeft.”
Ze knikt. “Ik heb er ook een boek over geschreven.”
“Uitgegeven?”
“Nee, ik ben een uitgever aan het zoeken.”
“Je hoeft niet ver te zoeken. Uitgever Donker woont hiernaast, tussen de seks en de bisschop in.”
Ze lacht en ik heb het idee dat deze echt is.
“Nelleke, ik wil over de hoeren in Rotterdam met je praten.”
“Als je over de meisjes praat, dan heb je het over een wereldwijde negotie die overal zo ongeveer hetzelfde is. In onze stad gebeurt hetzelfde als bij mijn collega’s in Hamburg of Parijs. Al ligt de laatste stad wel aan de basis hoe het mag worden uitgeoefend in ons land.”
Ik maak de blonde bar lady met een handbeweging kenbaar dat we nog graag wat willen drinken.
“Hetzelfde?”
“Ja, lekker.”
Nelleke gaat verder: ”Zon tweehonderd jaar geleden werd door de Franse regering een speciale wet ingevoerd. In één van die wetsartikelen wordt uitgelegd waaraan de meisjes en pooiers zich moeten houden en welke straffen er op overtredingen staan.”

“En hielden de hoeren zich daaraan?”
“Dat weet ik niet. Maar op een gegeven moment werd door de politie gesteld dat de meisjes zich om het half jaar moesten laten keuren door een dokter. Deden ze dat niet, dan zouden ze in de gevangenis belanden.”
“Dus ze deden dat wel?”
“Jazeker. Zon meisje wil geen gezeik met de politie, die houden ze graag tot vriend en van beide kanten werd goed misbruik gemaakt van die wet.
“Hoe bedoel je dat?”
“Wat dacht je? Al de politie zijn kwakje kwijt moest, dan ging die naar de meisjes en als het meisje geen zin had om naar de ‘dokter te gaan, dan keek de politie de andere kant op. Het was ook de politie die aan de basis stond van de abnormale wensen van de klanten. Het bleef niet alleen tot de beentjes wijd of pijpen, maar letterlijk alle wensen van de mannen werden door de meisjes vervuld. Je moet weten dat ze in die tijd geen droog brood te eten hadden. Dus de meisjes deden alles om de mannen aan hun gerief te laten komen. Door die evolutie, die zelf door de heren op touw werd gezet, begonnen die rijke klerelijers de meisjes als geestelijk ziek te beschouwen.”
Nelleke drinkt wat geagiteerd uit de nieuwe kristallen kelk die de blonde voor haar heeft neergezet en ze vergeet het glas te heffen.
“Kijk, die hotemetoten vonden de meisjes in de peeskamertjes te min, maar lieten zich destijds op het Haringvliet verwennen waar het luxe bordeel Palais Oriëntal stond.
Ze zeiden wel dat de meisjes geestelijk ziek waren, maar ze vonden dat dit vrouwelijke beroep zo omvangrijk was geworden, dat ze geen nut zagen in maatregelen om het voor die meisjes beter te maken.”
“Had je toen zoveel hoeren in Rotterdam.”
“Hier in onze stad had je zo’n honderd jaar geleden, buiten de meisjes die in het Zandstraatkwartier aan de deur stonden en de tippelaarsters, zo’n tachtig huizen van ontucht, zoals die genoemd werden en vijf geregistreerde bordelen op het Haringvliet.”
“Wat verdiende zo’n meisje in die tijd?”
“Je kent zwarte Alie uit de Rubroekstraat toch wel. Met haar heb ik vaak gesproken over hoe het vroeger was. Die vertelde dat ze van haar moeder had gehoord, die ook in het leven heeft gezeten, dat ze in haar tijd klappers maakten.”
“Klappers, hoe bedoel je?”
“Als er marktdag was, dan kwamen de boeren naar de stad en die wilden, nadat ze zaken hadden gedaan, ook wel een met zo’n mooie stadse juffrouw van bil. Zo’n boer vond dat hij op zo’n meisje wel recht had, in plaats van achter de gebreide broek van zijn vrouw te gaan liggen.

Alies moeder zei dat ze aan zo'n boer vroeg om de deur goed af te grendelen omdat je nooit kon weten met dat gespuis op straat. Die boer deed dan de knip op de deur en draaide ook de sleutel nog eens extra om. Hij betaalde wat ze hadden afgesproken en hij werd verwend totdat hij zijn zaakje geloosd had. Als de boer later weer op de keien stond, zocht hij in paniek naar zij volgepropte tiet met geld, die nu hartstikke leeg was. De klapper had zijn taak gedaan."
"De klapper, was dat de pooier?"
Nelleke lacht, blijkbaar door het gezicht dat ik erbij trek.
"Indirect wel. De deur had de boer wel goed op slot gedaan. Maar het paneel in de deur, waaraan de boer zijn kleren aan de haak had gehangen, scharnierde in het midden. Terwijl de boer zijn best lag te doen, klapte de pooier het paneel om en nam op zijn dooie gemak al het geld uit zijn portefeuille."
"Tegenwoordig gaat het toch wel heel anders?"
"Ja, Albert, tegenwoordig is alles veel harder geworden. Als meisje ben je pure koopwaar. Heb je niet gelezen wat er de vorige week is gebeurd?"
Ik schud mijn hoofd. "Tell me."
"Bram Peper heeft de club Je t'Aime gesloten en weet je waarom? De pooier Kaan is een Turk en die heeft een jaar geleden meisjes nodig. Tweeënveertig meisjes uit het voormalige Oostblok laat hij naar Holland komen om als hulp in de huishouding te gaan werken.
Kaan neemt hen de paspoorten af, verkracht de meisjes zelf regelmatig en laat ze in zijn club werken. Als ze zich verzetten bedreigt hij ze, slaat ze in elkaar of chanteert ze met vieze filmpjes die hij van die meisjes heeft gemaakt. Ze moeten dag en nacht werken, ook als ze gewond zijn geraakt. Een meisje dat zwanger is en ontsnapt wordt met een pistool tegen haar hoofd teruggehaald. Ze is zo mishandeld dat ze haar baby verliest. Ieder meisje moet van die ploert zeshonderd gulden per dag verdienen. Lukt dat niet, dan moeten ze achter de ramen in den Haag klanten lokken. Pooiers houden daar de meissies continue in de gaten en weglopen is onmogelijk."
Nelleke hijgt van verontwaardiging en kijkt me woedend aan, alsof ik er iets mee te maken heb.
"In de rechtszaal vraagt het befgajes hem waarom hij de meisjes heeft verkracht, en wat zegt die klote Turk. "Het klopt wel wat u zegt. Maar een hoer kun je niet verkrachten."
"Ja Nelleke, dat is werkelijk verschrikkelijk," beaam ik.
"Verschrikkelijk," zegt ze woedend. "Ze hadden die smeerlap zijn ballen af moeten snijden en daarna dood moeten schoppen."

ROTTERDAMSE
PENOZE

TRUE CRIME · TRUE CRIME · TRUE CRIME

Minder bekend dan de Amsterdamse onderwereld, maar minstens zo groot en gewelddadig, is het criminele milieu in en rond Rotterdam. True crime tot op het bot!

Gerhardt Mulder kent de wereld van de Rotterdamse penoze van binnenuit. In zijn boek vertelt hij de verhalen over de oude Rotterdamse penoze die bij elkaar komt in de kroeg. Het zijn toffe gasten met wie je een biertje drinkt en veel kunt lachen. Aan de bar worden goede grappen gemaakt. Komt er heibel, dan wordt zo'n ruzie met de blote vuist of hooguit met het mes beslecht.

Naast de humoristische, vaak hilarische strapatsen van zwendelaars en oplichters, vertelt Mulder ook hoe anno nu de sfeer is op Katendrecht, in Crooswijk en het Oude Westen. In de laatste decennia ontwikkelden zich in het Rotterdamse nieuwe generaties penozejongens. Maar het gaat nu om harde criminaliteit met handel in drugs, gedwongen prostitutie en brute afpersing. Zwaar geweld wordt niet geschuwd.

Voor *Rotterdamse penoze* sprak Mulder ook uitgebreid met deze nieuwe penoze. Hij geeft, zonder een blad voor de mond te nemen, inzicht in de wandaden van de nieuwe generatie Rotterdamse criminelen. Toffe jongens groeien uit tot harde jongens.

Rotterdammer **Gerhardt Mulder** (1939) heeft een bijzondere fascinatie voor de wereld van de misdaad. Al ruim twintig jaar verzamelt hij hierover alle beschikbare informatie. Regelmatig wordt door politie en media een beroep gedaan op zijn kennis. Hij schreef diverse boeken over o.a. Rotterdam.

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

9 789089 752956